

Tâm Trảo Thân Thân

Contents

Tâm Trảo Thân Thân	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	19
4. Chương 4	28
5. Chương 5	36
6. Chương 6	45
7. Chương 7	60

Tâm Trảo Thân Thân

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹTôi bị mất trí nhớ. Việc bị mất trí nhớ là một việc rất phiền toái khi tôi lại là chủ tịch một công ty. N

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tam-trao-than-than>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

Nguyên tác: Tử Thổ

Chuyển ngữ: Hải Hy Hy

“Cám ơn các bạn vẫn tín nhiệm tôi. Tôi hy vọng trải qua sự cố lần này, năng lực của tôi không bị suy giảm...”
Trước mặt ban giám đốc, tôi thật sự không có chắc chắn, nhưng mọi người vẫn cứ như vậy giữ lại tôi.

“Không đâu, tôi tin tưởng ngài vẫn có thể làm tốt như trước.”

“Phải phải. Cũng không phải là mất trí nhớ vĩnh viễn. Chủ tịch Ứng cứ từ từ mà nhớ lại.”

“Có ông nội hỗ trợ cậu nữa, cho dù là học sinh tiểu học cũng có thể xử lý công ty gọn gàng ngăn nắp nha!”
Người này vừa nói xong liền “Ui da~” một tiếng kêu nhin đau nho nhỏ, tựa hồ là bị ai đó đập một đập...

Tôi nằm viện một tháng, cuối cùng cũng có thể vui vẻ thoải mái mà xuất viện. Điều không xong duy nhất chính là, tôi bỏ lại trí nhớ của tôi phía sau. Chuyện này đối với một chủ tịch tập đoàn công ty mà nói, đúng là vết thương trí mạng.

Từ phòng họp trở lại tầng làm việc của mình, Cách Cách, Đầu Đầu cùng những người khác ở công ty đều đã chờ sẵn, có lẽ là đợi tôi tuyên bố quyết định của ban giám đốc.

Cách Cách là một anh chàng bề ngoài ưa nhìn, cà lơ phất phơ, vừa tử tế vừa đều giả, hẳn là các cô gái yêu thích nhất kiểu như vậy. Thời điểm tôi tỉnh lại ở bệnh viện, người đầu tiên đập vào mắt chính là hắn. Ngày đó hắn cư nhiên nhéo nhéo mặt của tôi cần nắn “Ngủ như lợn thật giỏi nhỉ! Ngủ tận hai ngày ba đêm, trách không được da đẹp như vậy.” Gã chết tiệt này tên đầy đủ là Cách Luật, tự xưng là bạn bè cùng mặc một cái quần đùi mà lớn lên với tôi — điểm này làm cho tôi hơi hơi hoài nghi suốt ba ngày sau đó, hẳn như thế nào có thể là “Bạn thân tốt nhất” của tôi được? Không phải là ngu tầm ngu, mà tầm mã đó sao? Bất quá với các nhân chứng vật chứng đưa ra trước mắt, tôi buộc phải “thừa nhận” tên bạn tốt này. Nghe nói, tôi bình thường gọi hắn là Cách Cách. Hắn hiện tại là ông chủ trung tâm luật sư nổi tiếng, còn có hoạt động trinh thám ngầm, chuyên nhận điều tra các vụ tình ngoài giá thú, đồng thời cả các vụ ly hôn tố tụng rắc rối, siêu nhiều tiền! Có điều theo như kể lại, khi tôi bị đưa vào bệnh viện, hắn không chần chừ gì mà lập tức cho tôi 400cc máu, xem ra người này bản chất xem như có thể tin được.

Người thứ hai nhìn thấy sau khi tỉnh lại, Mặc Đẩu — tên nghe rõ ngốc, đọc lên làm cho tôi nghĩ đến một loài sinh vật biển mồm phun phì phì ra mực nước. Hắn đứng ở bên người Cách Cách, râu ria lún phún, tinh thần có vẻ không tốt, đến khi thấy tôi tỉnh lại tựa hồ dị thường hưng phấn. Tôi đoán, hẳn hắn là thật tình chân ý quan tâm đến tôi. Hắn là quản lý kinh doanh của công ty, Cách Cách nói bình thường tôi gọi hắn là “Đẩu Đẩu”. Tai nạn giao thông ngày đó của tôi là do tôi thay hắn tham gia một cái hiệp đàm thương vụ. Cái hiệp đàm đó phi thường trọng yếu, mà Đẩu Đẩu trong vài ngày đó lại biến mất tiêu một cách kỳ lạ. Không còn cách nào khác, tôi đành phải tự thân xuất mã. Vì thế ở trên đường, xe của tôi bị đụng. Tất cả mọi người đều thấy sự mất tích của Đẩu Đẩu đã gây ra nguyên nhân gián tiếp dẫn đến tai nạn của tôi, hẳn cũng không giải thích gì với tôi, nhưng mà tôi căn bản lại chẳng thấy có quan hệ gì với nhau hết.

“Doanh Doanh, sao rồi?” Cách Cách đi về phía tôi, hỏi.

“Tôi sẽ cố gắng làm việc! Mong mọi người những ngày này chiếu cố tôi nhiều một chút! Tôi sẽ cố tìm lại trí nhớ đã mất!” Tôi hướng tất cả trường phòng, quản lý ở đây mà cúi người thành một cung độ 45° hoàn hảo.

“Waaaa ohhhh —!” Mọi người một trận hoan hô.

Tôi trước kia được hoan nghênh đến vậy sao? Xem ra là đúng như vậy. Bằng không thì mọi người đối trá quá siêu. Giữa một loạt cười vui, tôi để ý tới Đẩu Đẩu vẫn là một vẻ mặt trầm lặng, hẳn vẫn cảm thấy rất có lỗi sao? Xem ra lúc nào đó tôi nên cùng hắn trò chuyện tử tế.

Náo nhiệt một hồi, mọi người đề nghị đi ăn mừng một chút, lại bị Cách Cách bác bỏ, nguyên nhân là tôi chỉ vừa mới phục hồi, không được để mệt nhọc quá. Mọi người thế nhưng trăm miệng một lời, phi thường mất hứng nói “Ai~ Muốn cùng sắp xếp xinh đẹp ăn tối quả nhiên chỉ có thể là giấc mộng...”

Xem ra về sau tôi phải tiếp xúc thân mật nhiều hơn với nhân viên mới được.

Cách Cách chở tôi đến một khu chung cư cao tầng xa hoa. Hắn nói chỗ ở của tôi là ở tầng cao nhất. Đưa tôi đến tận cửa, hắn giao chìa khoá cho tôi, để tôi tự mở.

Cái chìa khoá sau khi xoay ba vòng, hiện ra một cái bảng yêu cầu mật mã.

“Nhập mật mã vào đi.” Hắn nhắc.

“Nhưng mà tớ bị mất trí nhớ.”

“Thử xem xem.”

Tôi nhìn bàn phím này, rất quen thuộc... Trong đầu đột nhiên nhảy ra một dãy số: 06281111

Cứ thử xem nào!

“Click”, cửa mở luôn!

Tôi phi thường kinh ngạc “Tớ vẫn còn nhớ mật mã cơ đấy! Xem ra tớ vẫn còn hy vọng!”

“28061111, được, tớ sẽ nhớ kỹ.” Trên mặt Cách Cách lộ ra một nụ cười khó hiểu của mấy tên trộm.

“Gi? Cậu không biết mật mã à?”

“Đương nhiên là không rồi! Nếu biết tớ đã lên vào trộm đồ từ lâu!”

“Cậu không phải bạn bè thân thiết nhất, nhất của tớ đó sao?” Tôi nhấn cực mạnh cái chữ “nhất” kia.

“Bạn bè thân thiết nhất, nhất cũng có riêng tư ah~ Nhà này của cậu tớ còn chưa bao giờ đến!”

Tôi trừng thật to mắt, không hiểu, tôi không hiểu gì cả! Tôi có mấy cái nhà vậy? Hay là, tôi bị khiết phích? Nên không cho người khác vào phòng ở của tôi?

Lại nhìn đến cái mật mã, tôi hỏi “0628 hẳn là sinh nhật của tớ đi, còn bốn cái số một đằng sau có nghĩa là gì?”

Cách Cách tỉnh queo đáp “Sao đoán được ý tứ của thiên tài chứ! Ai bắt cậu theo chủ nghĩa bí mật làm gì, chỉ có thể tự cậu từ từ mà nhớ ra thôi.”

Haiz~ nói đến sinh nhật tôi lại nhớ đến tuổi. Cái này cũng là một kích thích khủng bố. Lúc ở bệnh viện tôi vẫn tự ngắm mình qua gương; đến khi xuất viện, nhìn thấy trên bệnh án ghi ba mươi hai tuổi, mắt liền nổ đom đóm choáng váng! Tôi vỗ ngay lấy Cách Cách “Cậu xác định tớ đã ba mươi tuổi rồi sao? Tớ như thế nào lại cảm thấy tớ mới đầu hai mươi a?”

Cách Cách hung hăng đập đập đầu tôi “Sao không nói là cậu mười tuổi luôn đi? Chẳng lẽ tuổi trên chứng minh, hộ khẩu lẫn bệnh án đều là giả chắc? Cậu dù gì cũng là chủ tịch của tập đoàn Lập gia nha! Đầu óc thật sự là hồng бет rồi mà!”

Lúc ấy tôi cảm thấy người này đặc biệt chán ghét! Tôi chỉ có hỏi vậy thôi mà! Não bộ của tôi đã bị thương rồi lại còn đập thêm vào đầu tôi!

Cách Cách giúp tôi sắp xếp lại một ít đồ đạc —— kỳ thật cũng chẳng có gì. Trước khi về tôi tiễn hấn đến tận cửa, hấn đột nhiên đem tôi ấn trên tường, dùng ngữ khí cực kỳ nghiêm túc hỏi tôi “Nếu cậu đêm nay cảm thấy rất cô đơn, tớ có thể ở lại với cậu...”

Tôi thấy rõ mặt của hấn cách chớp mũi của tôi có 0.5cm! Nhưng mà nếu hấn có ý giúp tôi, tôi không khách sáo mà đáp “Được, tớ cũng có rất nhiều chuyện muốn hỏi cậu!”

“Hahaha~ Haha~” Hấn tự đứng cười văng lên!

“Làm sao vậy?”

.

“Cậu quả nhiên là mất trí nhớ! Nói thật, lúc bác sĩ nói cho tớ rằng cậu mất trí nhớ, tớ còn nghĩ là cậu giả vờ! Haha~”

“Tại sao?” Giả bộ mất trí nhớ hay ho lắm sao?

“Trước kia chưa từng nói với cậu! Bộ dạng này của cậu thật sự rất là —— đáng yêu! Ngày mai đi làm nên giữ khoảng cách với tất cả cấp dưới! Bằng không một ngày cậu vừa khóc vừa mách tớ có ai đó cắn cậu một nhát, tớ không giúp được cậu đâu!” Nói xong xoay người định đi.

“Khoan đã! Cậu càng nói tớ càng hồ đồ! Cậu giải thích rõ ràng cho tớ đã!”

Tự nhiên hấn lại rất đứng đắn “Tớ bận bịu nhiều việc, vì cậu mà lãng phí hấn một tháng. Nếu cậu có lo lắng cho tớ thì để tớ về.”

Người nói phải ở lại là hấn, nói phải đi cũng là hấn! Tôi sao lại có loại bạn bè thế này cơ chứ?! Kết quả, tôi cho hấn đi.

Bật TV, chỉnh tiếng lên cho to rồi bắt đầu đi loay quanh trong phòng, tôi nghĩ, mấy thứ đồ vật cũng có thể giúp tôi gợi nhớ được cái gì đó.

Phòng ở rộng vô cùng, hiện tại tôi lại lo mình chỉ cần ở một nửa của phòng này là đủ rồi; giường cũng cực to, so với giường hai người cũng còn to hơn một đoạn, xem ra dáng ngủ của tôi xấu không tưởng được; phòng bếp rất rộng, dụng cụ nấu ăn đầy đủ hết, gia vị nêm nếm đầy đủ hết, vấn đề là tôi không biết chỗ này là tôi tự sử dụng hay là người giúp việc của tôi sử dụng; phòng tắm thênh thang, bồn tắm to vật vờ, tôi có vẻ rất biết hưởng thụ lạc thú tắm rửa.

Cây cảnh ngoài ban công xanh um tươi tốt, hoa nở dày đặc, lá dài nhấp nhô, cả một không gian vui sướng hướng về ánh sáng. Trên giá sách chỉ có một ít sách nấu nướng, cắt tỉa, làm vườn, sách du lịch. Tôi tưởng giá sách của tôi hẳn là phải đầy ắp các loại sách thương vụ quản lý, thị trường kinh doanh, đáng tiếc hình như không hề như vậy. Tủ quần áo thì lại toàn bộ... rất... rất đáng yêu. Tôi tốt xấu gì cũng là chủ tịch nha, chẳng lẽ trước kia tôi mặc quần áo kiểu này đi làm? Không thể nào?!

Từ bên trái quay sang bên phải nhìn một tí, rồi lại từ bên phải quay sang bên trái nhìn một tí, thật sự, không có nổi bộ tây trang nào cả!

Tôi tìm được cuốn album ảnh, từ đầu tới cuối chỉ có mỗi ảnh của tôi, nhưng thực rõ ràng, trong album rất nhiều chỗ ảnh bị lấy ra... Tôi nghĩ người bình thường sẽ không ở mấy trang trước còn trống chỗ mà đã đem ảnh nhét vào mấy trang sau. Tôi tin tôi là người bình thường, cho nên có thể xác định là đã có người lấy ảnh chụp đi... Chân tướng sự việc là cái gì, giờ tôi không thể tìm hiểu, chỉ có thể xem những tấm ảnh còn ở lại.

Trong ảnh rõ ràng tôi đã đi rất nhiều nơi, phong cảnh thiên nam địa bắc đều có đủ sau lưng, có vẻ tôi rất thích du lịch. Ảnh nào ảnh nấy tôi đều cười đến xán lạn, thậm chí có thể nói hơi đáng yêu quá mức một chút, hoàn toàn không có tư thế của chủ tịch gì cả.

Nhưng tôi đáng yêu đến vậy, vì cái gì ba mươi tuổi rồi mà vẫn còn độc thân? Vô lý quá đi... Chẳng lẽ tôi bị tự kỷ phát cuồng rồi?

Cuối cùng, tôi bật máy tính ở phòng đọc sách. Có điều, bên trong trống trơn, y như đầu của tôi, bị tẩy sạch rồi. Tôi cảm thấy không hề bình thường, theo lý thuyết, máy tính ở nhà cùng máy tính ở văn phòng của tôi phải giống nhau, bị nhồi vào các văn kiện linh tinh nhỉ chẳng mới đúng, thế mà tôi trở mắt nhìn cái máy tính này sao lại sạch sẽ như vậy? Hết như bị người ta ác ý xóa bỏ hết.

Có thể là tư liệu của đối thủ cạnh tranh trên thương trường của tôi hay không? Hoặc là cấp dưới của tôi? Hoặc là giống mấy cái phim điện ảnh, tôi nắm giữ chứng cứ phạm tội của ai đó, muốn tố giác, cái người thần bí kia bèn đột nhập phòng tôi thủ tiêu dữ liệu, nói không chừng ngay cả tai nạn của tôi cũng do hắn một tay an bài nhằm giết người diệt khẩu! Thật là đáng sợ! Tôi càng nghĩ càng xa, càng nghĩ càng hoảng hốt, hoảng hốt hốt hốt quên bằng cả thời gian.

Đến tận khi radio ngừng phát tiết mục, yên tĩnh tràn lan, tôi mới nhớ ra phải đóng cửa tắt đèn đi ngủ. Leo lên giường, lại thấy hai tay không yên, cảm thấy trong ***g ngực chính mình phải ôm cái gì đó...

Là cái gì? Tôi lẩn qua lộn lại không ngủ được. Đêm hôm khuya khoắt bật đèn lục tung lên, kết quả nhìn ra có con gấu bông, cạnh chậu cây cũng có một con, cạnh bình nước cũng có một con, cạnh ấm nước điện cũng có một con...

Phản ứng đầu tiên của tôi: Trời ạ! Chẳng lẽ tôi là biến thái?!

Hay là tôi có một đứa con riêng? Mẹ của nó — cũng có thể là tình nhân một thời của tôi, thừa dịp tôi gặp tai nạn xe mất trí nhớ, đoạt đi cục cưng của tôi, cầm theo ảnh chụp, xóa cả ghi chép máy tính! Khả năng này lớn đấy chứ, trách không được ngay cả bạn bè cũng không cho vào nhà, ờ... Càng nghĩ càng hợp lý! Ngày mai phải tìm Cách Cách hỏi mới được!

Chính là... Con gấu bông này nhìn qua ôm có vẻ rất thích nha... Tôi chẳng lẽ lại không được ôm một cái?

Mặc kệ đi, dù sao cũng không có ai, ôm một cái nói sau!

Có gấu bông để ôm, tôi rất nhanh chìm vào giấc ngủ...

* * *

Ngày hôm sau, tôi đến công ty sớm nửa tiếng, mở máy tính trước kia để xem ghi chép, một cỗ cảm giác quen thuộc truyền đến từ sau gáy. Tôi thực kinh ngạc mình vẫn còn nhớ được “làm ăn” lúc trước! Thật cao hứng, có lẽ tôi sắp khôi phục trí nhớ rồi! Nhưng mà chuyện tình kể tiếp lại làm tôi lập tức uể oải...

Vị lady trẻ tuổi mỹ mạo đang bùng cafe vào trước mắt, tôi một chút ấn tượng đều không có, ngồi trên ghế cao nửa ngày “Tiểu... Tiểu...” cũng không nghĩ ra được.

“Tiểu cái gì mà Tiểu?! Em là Rain, là thư ký của anh, nhớ chưa?”

“Không nhớ. Thật có lỗi.”

“Không vấn đề gì! Làm quen lại cũng tốt, mà đối với em cũng có lợi, anh quên hết những chuyện gì em làm sai trước kia rồi.” Rain cười cười. Vì cái gì tôi đều thấy cười cười của mọi người đều có điểm mơ hồ không rõ, như là có ý khác?

Cô trước đây làm sai chuyện gì? Tôi cố nhớ lại, nhưng mà không có kết quả.

Rain cười hỏi tôi “Chủ tịch Ứng, anh hôm nay như thế nào lại mặc loại quần áo siêu cấp đáng yêu này đến công ty ah~”

“Anh cũng biết là kỳ quái, nhưng mà quần áo của anh không có tây trang! Anh bình thường mặc cái gì đến công ty thế?”

“Tây trang, cái loại này thật đắt tiền. Bất quá, em thấy loại quần áo đáng yêu này rất hợp với anh, chỉ cần không phải hội nghị thương vụ, anh mặc thế này là được rồi!”

Tôi lấy làm kỳ quặc! Đúng rồi, theo Cách Cách nói hôm qua, tôi hẳn là có mấy nhà liền! Ở nhà khác nhất định có quần áo đi làm của tôi! Đúng vậy, nhất định là như vậy! Hội nghị xong tôi sẽ gọi điện thoại hỏi hẳn!

Kêu Rain mang máy tính xách tay đến phòng họp với tôi, mở miệng rất trôi chảy mà dặn “Coi chừng chút đi, đừng có lại phá đồ nữa!” Gì? Sao tôi lại nói thêm chữ “lại” vào.

Chỉ thấy Rain mở to hai mắt nhìn tôi “Chẳng lẽ anh nhớ rõ em đã làm hỏng máy tính của anh hai lần?”

“...”

* * *

Trong buổi hội nghị, tôi bắt đầu giải thích các hoạt động gần đây của công ty. Tất cả mọi người thật phần chấn nhìn đến bộ dáng tràn đầy tinh thần của tôi, cũng thật kinh ngạc tôi cư nhiên còn nhớ rõ đối tượng hợp tác gần đây —— thế mà các vị trước mắt tôi lại không nhớ nổi... Thật sự có lỗi hết sức!

Hai tiếng sau hội nghị kết thúc, tất cả mọi người thu dọn giấy tờ chuẩn bị rời đi. Tôi nhìn Đẩu Đẩu vẫn chẳng chịu nói gì, vì thế tôi gọi “Đẩu Đẩu, anh đến văn phòng tôi một lát.”

Nháy mắt, mọi người đình chỉ tất cả động tác trong tay, chằm chằm nhìn tôi cứ như nhìn thấy quái vật...

Sao, làm sao vậy... Tôi nói sai cái gì à?

Tôi cũng ngừng động tác nhìn lại mọi người. Tôi nghĩ a nghĩ, rốt cuộc tôi nghĩ ra rồi —— ở công ty không thể gọi “Đẩu Đẩu”, Cách Cách nói, gọi như thế sẽ gây chú ý! Ngày đó lúc Cách Cách nói cho tôi phải gọi hẳn là Đẩu Đẩu, Đẩu Đẩu còn trừng mắt liếc Cách Cách một cái! Hiện tại chắc phải gọi là “Mặc Đẩu”, hoặc là “Quản lý Mặc” mới đúng. Bất quá tên kia của hẳn nghe rất hay mà!

“Làm sao? Có vấn đề gì?” Tôi liền hỏi một câu như vậy.

“Không có việc gì không có việc gì...” Mọi người đều nhao ra khỏi phòng họp... Tại sao bộ dạng của họ lại làm tôi hình dung ra “chạy trốn chết”? Kỳ quái!

Tôi trở lại văn phòng của mình, Rain đem một đồng tài liệu để trên bàn tôi, đề thấp giọng hỏi tôi rất ngờ vực “Anh định nói chuyện gì với quản lý Mặc?”

“Cái này... không vấn đề gì đến em chứ?”

Rain “Oh~” một tiếng không sao cả, lúc này Đẩu Đẩu cũng đã bước vào, Rain xoay người đẩy hẳn lên trước mặt tôi, cười thần bí, mở cửa đi ra ngoài.

Đẩu Đẩu đứng trước tôi, tâm trạng cùng vẻ mặt đều phi thường mất tự nhiên “Chủ tịch Ứng, có phải hay không đề án kinh doanh của tôi có vấn đề gì?”

“Không phải, cái kia... Anh làm tốt lắm. Tôi gọi anh đến là vấn đề cá nhân.” Vừa nói đến vấn đề cá nhân, cả người Đẩu Đẩu căng thẳng cả lên, chẳng lẽ hẳn nợ tôi tiền?

“Vấn, vấn đề gì?”

Tôi hơi hé miệng, đem ngữ khí thả chậm một chút, dịu đi một chút, tựa như ông già nói ra mấy lời đạo đức thâm thúy “Tôi biết, tôi thay anh đi họp nên mới gặp tai nạn giao thông. Nhưng tôi cũng nói, chuyện này không liên quan đến anh, chỉ là trùng hợp thôi, hai cái không có cái gì liên hệ hết. Anh không cần áy náy nữa được không?”

“Tôi biết rồi...” Hấn cúi đầu, khẩu khí thông thả.

“Nhìn vào mắt tôi mà nói.” Từ lúc tiến vào hấn không thèm nhìn thẳng mắt tôi một lần! Điều này làm cho tôi rất là khó chịu.

Thật từ tốn, hấn ngẩng đầu, hé ra khuôn mặt nhìn tôi... Đây một quản lý sao lại có cái biểu tình này nhỉ? Quả thực như một học sinh tiểu học đang chịu phạt vậy!

“Anh không cười được một chút sao?” Tôi đưa ra yêu cầu.

“Nhìn thấy anh, tôi cười không nổi.” Thẳng thắn quá.

“Tôi ác lắm sao?”

“Không phải.”

Nếu đã như vậy, tôi cũng rất thẳng thắn mà hỏi “Tôi thiếu anh bao nhiêu tiền?”

Hấn hơi sững sốt, trả lời “Làm gì có.”

“Tôi không phát lương cho anh phải không?”

“Không có.”

“Tôi ăn bớt tiền thưởng của anh?”

“Cũng không có.”

“Vậy anh vì cái gì như thế? Tôi nghĩ là tôi rất đáng yêu! Ai nhìn thấy tôi cũng đều cười, có mỗi anh cứ bày ra cái mặt như vậy. Tôi trước kia có phải đắc tội với anh hay không? Anh trực tiếp nói cho tôi đi, để tôi biết anh rốt cuộc là vì áy náy mà không dậy nổi tinh thần, hay là anh hận tôi không muốn thoải mái với tôi?”

“Không, không phải...”

“Nhất định là thế rồi!”

“Không phải!” Hấn bỗng nhiên nóng nảy, hai hốc mắt đều đỏ. Tôi ngây ra...

Hấn im lặng một chút, rồi nói với tôi “Chủ tịch Ứng, gần đây nhà tôi có chuyện, tâm tình tôi không tốt lắm, vài ngày nữa sẽ ổn thôi!”

“Vợ anh bỏ chồng mà đi à?”

Tôi muốn nói đùa, trêu trêu hấn, nhưng mà mắt hấn lại càng đỏ hơn... “Không phải... Tôi còn chưa kết hôn...”

Tôi vẫn nghĩ hấn oán hận tôi, có điều cái bộ dáng đáng thương kia của hấn, lại nhớ đến lúc ở bệnh viện, hấn thường thường đến đốc lòng chăm sóc, tôi nghĩ hấn chắc là không phải chán ghét tôi.

Vì thế tôi để cho hấn đi ra ngoài, định cho hấn nghỉ ngơi vài ngày, song công ty gần đây lại thật sự cần hấn.

Gọi điện cho Cách Cách, nhưng cái tên hỗn đản kia dám trốn chạy! Trợ lý của hấn dùng thanh âm ngọt ngào nói “Thật xin lỗi, Cách luật sư tối qua phải bận rộn đi Mỹ rồi, tạm thời không có cách gì liên lạc...”

“Hấn đi Mỹ làm cái gì?”

“Bởi vì khách hàng của chúng tôi hoài nghi phải điều tra mục tiêu ở Mỹ nuôi tình nhân, cho nên Cách luật sư quyết định tự mình sang trước xem tình hình.”

Kháo (1)! Cặn bã!

Tức chết tôi! Chặt đứt manh mối đồng tây trang sang quý của tôi! Chẳng lẽ lại bắt tôi đi mua? Còn cả đám u mê chưa được giải thích rõ ràng nữa! Siêu cấp đáng giận!

Tôi kiểm chế oán khí ngập đầy trời đến giữa trưa, tôi không tin cả thế giới có mỗi Cách Cách hiểu về tôi. Thời gian cơm trưa tôi chạy đến nhà ăn, mọi người đều ở chỗ này hưởng dụng khẩu phần thơm ngon của mình, tôi nhìn đến tâm tình của mọi người cũng không tệ, liền lớn tiếng hỏi “Ai đối với sinh hoạt cá nhân của tôi có hiểu biết?”

Lúc này, quá nửa số người cười sặc sụa, số còn lại không phải bị nghẹn cũng là đàn mặt ra...

Vấn đề này khủng bố lắm sao? Tôi khó hiểu nhìn mọi người. Cẩn thận nhìn ra còn có thể thấy có vài người thỉnh thoảng liếc trộm đến Đẩu Đẩu.

Tôi cũng nghĩ tới, chỉ bằng cái danh “Đẩu Đẩu” xưng hô thân mật, tôi cũng đoán được hẳn hiểu biết sinh hoạt cá nhân của tôi!

Nhưng mà không có ai trả lời tôi, đều cúi đầu, vội vàng xử lý hết phần cơm của mình rồi chuồn. Vừa nãy ai cũng đều thông thả mà ăn, thế mà bây giờ thoát cái đã ăn xong hết rồi! Về sau nếu tôi muốn họ đẩy nhanh tốc độ cái gì cứ thế đem vấn đề này ra bàn đi! Quá tốt!

Bất quá... Tôi dám chắc nhất định là có ân oán gì với Đẩu Đẩu. Hẳn chắc chắn là thấy tôi mất trí nhớ nên không so đo với tôi nữa.

Tôi tra xét một chút lịch làm việc của các ngành, âm thầm may mắn ngành kinh doanh sản xuất coi như thanh nhàn, như vậy hôm nay thử luôn đi!

Vì thế sau giờ tan tầm, tôi kích động chạy đến văn phòng của Đẩu Đẩu, thư ký nói hẳn làm tăng ca, tôi kỳ thật lại thấy hẳn ngồi một mình trước máy tính mà ngẩn người.

“Đẩu Đẩu, tan rồi.” Tôi hướng về phía hẳn cười cười “Tôi có thể gọi anh như thế chứ?”

Đẩu Đẩu trưng ra vẻ mặt kinh ngạc, nhất định là không ngờ tôi cư nhiên lại chạy đến chỗ hẳn.

“Có thể, có thể...” Lại nói lấp.

“Tôi không biết tây trang của tôi để ở đâu, anh có biết không?”

“Không biết.”

“Vậy anh đi theo giúp tôi mua vài bộ nhé!”

“Bao giờ đi?”

“Bây giờ.”

“Bây giờ?”

“Đúng vậy, dù sao anh cũng đang ngẩn người! Không cần nói tôi cũng biết anh trầm tư!”

Không nói nhiều lời, tôi kéo hẳn chạy ra ngoài. Bằng lái xe của tôi phải xét duyệt lại lần nữa, tuy rằng thời điểm xảy ra tai nạn không phải tôi lái xe nhưng bác sĩ nói tình trạng cơ thể hiện tại của tôi, trí nhớ năng lực cần phải xem lại một thời gian, bằng lái xe tạm thời trở thành phế thải.

Ngồi ở trong xe Đẩu Đẩu, tôi cảm thấy rất quen thuộc, thực tự tại. Đặc biệt bắt gặp bữa bình an ở kính trước lại thấy đặc biệt thân thiết. Tôi thậm chí đoán trước đây nhất định đã từng ngồi trong chiếc xe này rồi!

.

Đi vào khu phố buôn bán, kéo Đẩu Đẩu vào một cửa hiệu, hẳn rất kiên nhẫn nhìn tôi thử đồ, không phát ra một câu bực tức nào. Tôi khen hẳn “Anh về sau nhất định là một ông chồng tốt!”

Hẳn nghe xong, chưa xót nở nụ cười.

“Cravat, tôi muốn mua cravat!” Tôi chạy đến một cửa hiệu khác, nhưng Đẩu Đẩu đã giữ tôi lại “Nơi đó không tốt lắm, đi chỗ khác đi!”

Tôi nhìn vào mắt hắn, bên trong ẩn chứa cái gì đó trốn tránh, tôi cảm thấy hắn đang nói dối “Không cần, tôi muốn mua ở đó!”

“Vậy tôi về trước.”

“Không được! Tôi không có xe!”

“Anh có thể ngồi taxi.”

“Tôi quên tôi ở đâu rồi! Anh phải theo giúp tôi đi vào!”

Đầu Đầu bắt đầu bị tôi kéo vào trong. Tôi đột nhiên thấy chính mình mãnh liệt vô lý quá mức, hắn chính là cấp dưới của tôi, tôi như thế nào lại có thể yêu cầu hắn như vậy?

Aish... Dù sao cũng vào rồi, quên đi...

“Anh Mặc, anh Ứng, các anh tới sao?” Cô gái ở quầy thu ngân cười ngênh đón chúng tôi.

Gi? Cô ấy nhận ra chúng tôi? Wah~!

Tôi đưa mắt ý hỏi Đầu Đầu, Đầu Đầu không trả lời, chỉ nói “Tôi đi xem quầy giày da, tôi muốn mua một đôi.”

Hắn cứ như vậy bỏ lại tôi. Hừ! Tôi cũng không thèm để ý anh nữa!

Tôi quay sang mỉm cười với cô gái xinh đẹp “Tôi phải mua mấy cái cravat, cô bé, cô cảm thấy cái nào thì hợp với tôi?”

“Oh? Anh Ứng hôm nay mua cho chính mình à?”

“Thế trước kia tôi từng mua cho ai sao?”

“Ahaaa... Anh Ứng anh thật đáng yêu!” Cô gái này che miệng, thật không có ý tứ gì mà cười rộ lên “Anh đương nhiên là mua cho anh Mặc rồi!”

“Ah... À ừ, đúng vậy, tôi mua cravat cho anh ta...”

Tôi mua cho Đầu Đầu? Quái gở gì thế? Sinh nhật hắn? Lễ Giáng sinh? Lễ Tạ ơn? Hay là thanh minh trùng dương đoàn ngộ trung thu (2)? Tôi mua cravat cho Đầu Đầu? Không hợp lý! Không bằng nói phát tiền thưởng hay tiền mừng tuổi cho hắn còn đúng hơn.

Tôi nhanh chóng chọn vài cái cravat, vội vội vàng vàng muốn chạy đến hỏi hắn tội cùng là ra làm sao, kết quả là đâm sầm vào bạn gái một tên to con. Đại gia hoá kia mười phần có dân hay sao, tôi bị văng ra dễ dàng —— móng ngà đập trên mặt đất, rơi hết cả đồ. Đồ uống trong tay bạn gái gã đều bắn lên áo khoác của gã.

Là tôi đi đường không nhìn, là tôi không tốt, vì thế tôi lập tức giải thích, kết quả gã béo mập kia mở mồm mắng xối xả “Thằng ranh không nhìn à? Muốn chết à?”

“Rất xin lỗi! Rất xin lỗi!”

“Rất xin lỗi cái gì! Đền tiền đi! Quần áo tao vừa mới mua!”

“Anh ấy đã nhận lỗi rồi, mày còn muốn như thế nào nữa?” Đầu Đầu không hiểu từ khi nào đã đứng che trước mặt tôi. Tuy rằng hắn không phải kỹ sư anh dũng, tôi cũng không phải hoàng tử yếu đuối, nhưng tôi lại có một loại cảm giác được bảo vệ. Ha ha, hơn nữa, tôi lại rất thích cảm giác này.

“Đền tiền! Quần áo tao vừa mới mua!” Gã to béo chỉ chỉ vào quần áo gã.

Đầu Đầu quan sát gã “Mày hình như là viên chức của công ty Lập gia...”

“Hò? Nhận ra được tao à?” Gã to béo bày ra một bộ dáng thực rất tài giỏi.

Viên chức của Lập gia? Sao tôi lại chưa từng thấy qua? Chức vụ chắc sẽ không cao hơn tôi đâu nhỉ? Hà hà!

“Vậy mày có nhận ra tao là ai hay không?” Đầu Đầu hỏi gã.

Gã to béo nhất thời tỉnh táo lại, nhìn kỹ lưỡng, rồi cuộc cũng phát hiện ra sự tình không ổn, lại nhìn đến tôi, nhìn đến trên mặt đất đồ tôi mua gì đó, lập tức mặt xám ngoét vội vã đào tẩu...

Tôi trân trối nhìn Đấu Đấu, quên cả việc đứng lên. Hắn quả thật là một anh hùng.

“Chủ tịch Ứng, sao anh còn chưa đứng lên đi? Đau lắm à?” Hắn vươn một bàn tay đỡ tôi đứng dậy. Ánh mắt hắn nói cho tôi biết: hắn thực lo lắng cho tôi. Xem ra ân oán lúc đó của chúng tôi không phải là thù hận, cái này thật tuyệt!

“Mông tôi đau, anh xoa xoa hộ tôi được không?” Tôi nói đùa.

“Chủ tịch Ứng...” Hắn tự nhiên căng thẳng, tay chân luống cuống.

“Ha ha~ trêu thôi, trêu thôi, tôi không sao!” Tôi rất nhanh đứng lên. Người này thật không biết vui đùa, cái gì cũng tưởng thật hết sao. Tôi mau chóng nhặt lại tất cả đồ rơi trên đất, tiếp tục đi trước. Kỳ thật tôi rất muốn hắn giúp tôi, mệt mỏi quá đi! Chính là, ngưỡng ngừng nói ra, vẫn là tìm chuyện khác để mà nói. Hừm hừm... Ví dụ như...

“Anh như thế nào biết người đó là nhân viên Lập gia? Vì sao tôi lại không biết?”

“Anh bị mất trí nhớ...”

Ồ nhớ! Sao tôi lại quên mất điểm này cơ chứ!

“Hơn nữa, hắn chỉ là viên chức nhỏ, anh không biết là đương nhiên.”

“Viên chức nhỏ tôi cũng có thể nhận ra được mới đúng!” Tôi luôn cho rằng ông chủ phải luôn hoà đồng với cấp dưới của mình.

“Như thế nào có thể chứ? Tôi ở Lập gia công tác năm năm, lên đến quản lý mới được nhìn thấy anh.”

“A? Anh công tác ở Lập gia bao nhiêu lâu cơ?”

“Năm năm.”

“Nghĩa là năm nay anh mới gặp tôi?”

“Đúng.”

.

Giờ? Nếu nói như vậy thì giao tình của tôi với Đấu Đấu hẳn là không rất sâu đậm mới đúng!

Lại đi dạo một lát, bụng bắt đầu “thầm thì” kêu, tôi kéo Đấu Đấu qua khu phố ăn uống, thoáng nhìn qua một quán mỳ thật thuận mắt liền vọt vào, ngồi xuống chậm rãi tán gẫu với Đấu Đấu.

“Đấu Đấu, anh đối với cuộc sống riêng tư của tôi hẳn là có ít nhiều hiểu biết đi?” Lúc chờ mỳ được đưa lên, tôi đi thẳng vào vấn đề hỏi hắn. Nói thật, tôi cũng không hiểu được vì sao lại thấy quán mỳ này thuận mắt, nhưng trực giác nói cho tôi biết nơi này có manh mối.

Đấu Đấu cười cười trả lời “Không biết.”

“Vậy anh biết tuổi của tôi không?”

“Không biết.”

“Có biết tôi thích ăn cái gì? Mặc cái gì hay không?”

“Không biết.”

“Chả lẽ tôi có cái gì không tiện nói?”

.

“Không biết.”

.

“Anh có biết tôi là thủ trưởng của anh không?”

.

“Không biết.”

Tôi theo dõi hắn nửa ngày, hắn còn không có phát hiện câu trả lời cuối cùng có bao nhiêu tính chất sai lầm ác liệt cỡ nào! Tôi đoán hắn căn bản không có nghe tôi hỏi cái gì. Không hiểu nổi cứ như người đi vào cõi tiên nào đó.

Nhân viên phục vụ bưng đồ ăn thơm lừng, bắt mắt lên, nhìn đến tôi, lại tà ác cười cười... Hiện tại tôi xem mỉm cười của toàn bộ thế giới đều đều có vấn đề hết rồi!

“Tôi mời anh ăn mỳ anh có thấy tôi rất keo kiệt không?” Tôi đành đổi sang vấn đề khác.

“Không có. Ăn mỳ cũng ngon.”

“VẬY ỜN THÔI!” Tôi tự biết muốn moi manh mối từ miệng hắn là không có khả năng, chắc phải bắt tay tìm hiểu theo phương diện khác vậy.

“Được, cảm ơn chủ tịch Ứng.” Vì thế, hắn gỡ đũa, bắt đầu chuyên tâm vào món mỳ.

Aiiii~ không thú vị, rất không thú vị! May mắn hắn không làm ở bộ phận khách hàng đây, không thì giao tiếp thế này thì sao mà được chứ?

=====

Chú thích:

(1) Kháo: Bằng ‘thao’ và... ‘***’ ==

(2) Tên các ngày lễ trong chương:

Lễ Tạ ơn (Thanks Giving Day): là một ngày lễ hằng năm của Hoa Kỳ và Canada.

Ngày nay, tại Hoa Kỳ, lễ Tạ ơn được tổ chức vào ngày thứ Năm lần thứ tư của tháng 11. Tại Canada, nơi có cuộc thu hoạch sớm hơn, ngày lễ này được tổ chức vào ngày thứ Hai lần thứ hai của tháng 10.

Thanh minh: Nếu tính tiết Đông chí là gốc thì tiết Thanh minh cách tiết này khoảng 105 ngày, còn nếu tính tiết Lập xuân là gốc thì nó cách tiết này khoảng 60 ngày. Tính theo âm lịch, nó rơi vào khoảng từ sớm nhất là giữa tháng Mão (tháng Hai) đến muộn nhất là giữa tháng Thìn (Tháng Ba). Tại Đài Loan, Hồng Kông và Ma Cao thì tết này là một ngày quốc lễ. Còn ở các khu vực khác ở Đông Á thì không. Nói đến Tết Thanh Minh thì bao giờ người ta cũng nghĩ đến lễ tảo mộ và hội đạp thanh.

Trùng dương (Tết Trùng cửu): theo phong tục của người Trung Quốc là vào ngày 9 tháng 9 theo Âm lịch hàng năm. Ngày xưa người ta cho rằng số 9 là số dương, nên gọi là trùng dương.

Đoan ngọ (Tết Đoan dương): ngày mùng 5 tháng 5 âm lịch, là một ngày Tết truyền thống tại Trung Quốc cũng như một số nước Đông Á như Triều Tiên, Việt Nam. Tết Đoan ngọ tồn tại từ lâu trong văn hoá dân gian Phương Đông và có ảnh hưởng đến sinh hoạt văn hoá. Ở Việt Nam, dân gian còn gọi là Tết giết sâu bọ.

Trung thu (Tết trông trăng, Tết thiếu nhi, Tết nhi đồng): theo Âm lịch là ngày Rằm tháng 8 hằng năm.

Tâm Trảo Thân Thân

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

Nguyên tác: Tử Thố

Chuyển ngữ: Hải Hy Hy

Sau khi ăn xong, tôi kêu “Tính tiền!”

Nhân viên phục vụ cười cười chạy tới, lập tức đưa hoá đơn cho Đấu Đấu “Anh Mặc, thẻ tín dụng hay là tiền mặt ạ?”

Quái lạ, chả lẽ người này không nhìn thấy tôi đang cầm tiền mặt đây sao? Mà tôi trả tiền chứ đâu phải là hần! Sao lại thế này ah~ Hơn nữa, sao cả phục vụ ở đây cũng nhận ra Đấu Đấu?

Đấu Đấu xấu hổ cười trừ “Chủ tịch Ứng, để tôi là được rồi.”

“Chủ tịch Ứng?” Phục vụ quay qua nhìn tôi, liền bật cười khúc khích “Hai anh hôm nay đang chơi trò gì à?”

Cái gì trò chơi? Dám nghi ngờ thân phận của tôi sao?

“Hôm nay là tôi trả tiền.” Tôi mồm miệng rõ ràng nói với người phục vụ, sau đó đưa cho y đồng tiền mặt “Này, cầm lấy, không cần trả lại.”

“Cái kia... Cái kia... Anh Ứng...” Phục vụ có vẻ xấu hổ, y còn chưa hài lòng cái gì?

“Gì nữa?” Tôi còn đang tính toán muốn hỏi Đấu Đấu còn đợi cái gì mà không đứng dậy đi đi!

“Vẫn còn thiếu hai đồng...”

“...” Tôi giật lấy hoá đơn, 102.00 ... Tôi chỉ muốn có cái lỗ để mà chui xuống.

“Thẻ tín dụng đi.” Đấu Đấu lấy hoá đơn, kết quả hần là người trả tiền...

Tôi phi thường phi thường không còn mặt mũi nào để mà đi ra khỏi cái quán! Tôi thề cái việc này dù có mất trí nhớ lần nữa tôi cũng không quên cho được. Nhìn thấy Đấu Đấu đi đằng trước, tôi trong lòng muốn phát hết khí lên đầu hần! Cấp trên trút lửa giận vào đầu cấp dưới có phải là chuyện phổ biến lắm không nhỉ? Mà dù sao tôi với hần trừ bỏ chức vụ cao thấp ra còn có quan hệ gì khác nữa đâu?

“Đấu Đấu, khoan đã, tôi có chuyện muốn hỏi!” Tôi ra lệnh cho hần.

“Chuyện gì?”

“Tại sao nhân viên phục vụ quán mỹ nhận ra được anh?”

“Vì trước kia tôi vẫn thường ăn ở đó.”

“Sao y lại nói hôm nay chúng ta đang chơi trò chơi?”

“Không biết.”

Nhìn cái kiểu tỏ ra ngốc lẳng của hần, tôi càng phát hoả mạnh “Được. Vậy trước kia có phải tôi từng mua cravat cho anh không?”

Hần trầm mặc một chút, trả lời “Phải.”

“Lý do?”

“Vì anh làm bẩn cravat của tôi, anh thấy có lỗi nên mua đền cái khác.”

“Bẩn như thế nào?”

“Hình như là chẳng may đổ cafe lên người tôi.”

“Sao lại không chắc chắn thế?”

“Tôi không nhớ rõ là cafe hay cacao.”

“Lúc nào?”

“Nhiều năm trước. Cũng chẳng nhớ nữa.”

“Tôi mua cravat kiểu nào? Màu gì?”

“Quên rồi, tôi đã đánh mất nó!”

Được! Anh khôn ngoan lắm! Đã thế tôi cũng chiều theo!

“Bậy bạ! Cô gái vừa nãy bảo cái anh đang đeo chính là do tôi mua!”

“Thật ư? Tôi không biết. Cái này là tôi mới mua, có lẽ lại vừa vặn với cái anh mua cho tôi, chẳng trách tôi thấy nó có điểm quen mắt. Ahaha...” Hấn mất thăng bằng mà cười tùm tùm hai tiếng.

“Tốt lắm, anh nói mấy năm trước tôi làm đồ cafe vào anh, nhưng mà lúc trước anh cũng nói năm nay anh mới gặp tôi! Anh định giải thích như thế nào?”

Hấn biết mâu thuẫn trước sau không thể giải thích, cứ ậm ừ suy nghĩ mãi không trả lời.

“Tôi không hề hỏi cô gái đó tôi mua cho anh kiểu cravat gì, tôi chỉ là thuận miệng nói bừa, kỳ thật điều tôi hỏi chính là tôi đã từng mua rất nhiều cravat cho anh! Anh gạt tôi làm cái gì? Thấy tôi mất trí nhớ nên bày trò phải không?”

“Tôi không có lừa anh!”

“Được, vậy tôi cho anh một cơ hội nữa! Tôi từng mua rất nhiều cravat cho anh?”

“Tôi không biết!”

Hai người ở trên đường cãi nhau giống như người yêu, làm cho người ngoài cũng phải chú ý. Tôi cũng không muốn thế, nhưng mà tôi không khống chế được cảm xúc, càng nói càng kích động, Đấu Đấu làm sao một chút cũng không thể hiểu tâm tình tôi? Tôi thật sự thật sự rất muốn biết về quá khứ của mình...

“Chủ tịch Ứng, tôi thấy anh vô lý quá rồi. Tôi nghĩ tôi nên về trước.”

“Này! Anh chờ một tí, anh...” Hấn không thèm nghe tôi gọi, nói một hơi thật nhanh rồi xoay người đi luôn!

Hừ! Đấu Đấu chết tiệt, nói tôi vô lý quá đáng?! Lại còn bỏ rơi tôi trên đường không quay đầu lại lấy một cái! Tôi tức đến mức đứng tại chỗ mà hung hăng giậm giậm chân.

Nhìn thấy bóng dáng của hấn chậm rãi biến mất trong đoàn người, một loại cảm giác cô đơn cũng chậm chậm trào lên... Vì sao tất cả mọi người đều gạt tôi? Tôi trước kia rốt cuộc đã làm cái gì? Bọn họ đối với tôi rất tốt, nhưng lại đều lảng tránh tôi... Tôi thấy mình cứ như chuột bạch trong phòng thí nghiệm, nhìn thì trông đáng yêu, thế mà không ai dám chạm vào tôi, vì sợ có vi khuẩn...

Tôi tìm thấy một băng ghế dài bèn ngồi xuống, từ từ tiến vào trong trống rỗng...

Đêm của phố buôn bán phần hoa đến lộng lẫy. Mọi người ai ai cũng tươi cười, bọn họ cũng đều biết vì sao lại cười, cười của bọn họ ở ngay chính trong trí nhớ; còn cười của tôi, như một cái cây, xanh không được bao lâu sẽ hoá thành bụi đất... Mỗi một ngày trôi qua, tôi vẫn phải mỉm cười ngây ngô với những con người xa lạ, như vậy đến chết, tôi rốt cuộc có thể cười được bao lâu?

Thời khắc mười giờ cũng nặng nề lê mình qua, trên đường người cũng dần vãn, cuối cùng tất cả cửa hàng đều đóng cửa... Tôi ngẩng đầu nhìn ra bốn phía xung quanh, cạnh một tủ kính xinh đẹp vẫn điện đóm sáng trưng, nơi đó có một cây cột điện, phía sau của nó lộ ra một bóng người thật dài.

Có một người đang đứng ở đó!

Tôi ngơ ngác nhìn bóng của người đó, đại khái chừng mười phút, hấn đột nhiên giật mình. Cảm giác cái đầu hấn nhô ra ngó, tôi liền lập tức cúi nhanh đầu xuống nhưng vẫn len lén liếc con người sang nhìn đến bóng dáng ấy...

Trực giác nói cho tôi biết, đó là Đấu Đấu! Hấn chắc chắn là lo lắng cho tôi, núp ở một góc mà nhìn trộm tôi! Hô hô! Tôi quan sát động tĩnh của bóng dáng —— biết hấn vẫn luôn nhìn đến tôi!

Một loại cảm giác đặc ý ủa đến phũ phịch bách sự cô đơn vừa nãy! Tôi liền thi gan với hấn, xem hấn đến lúc nào nhịn không được mà phải đi ra!

Tôi ngọt ngào chờ a chờ, qua mười hai giờ, đường phố đã vắng tanh, bóng người kia rốt cuộc cũng hướng tôi đi tới! Quả nhiên là không nín được! Có điều tôi vẫn giữ mình kiên nhẫn, so ra, đây chính là sự khác nhau giữa chủ tịch và quản lý đó!

Ồ! Tôi phải giả vờ đáng thương một tí.

Hắn cuối cùng cũng đi đến trước mặt tôi. Tôi chậm rãi ngẩng đầu “Đầu...” Ôi mẹ ơi

~~! Một tên ăn mày xuất hiện trước mặt tôi, râu ria xồm xoàm, ăn mặc rách tung toé, cả người bẩn khó đỡ!

“Kìa ngài, anh định ngồi trên giường tôi bao nhiêu lâu nữa ah?”

Không phải Đầu Đầu của tôi?! Tức chết tôi mất! Tôi đợi chờ không công trong gió lạnh mấy tiếng liền đấy!
Tôi thở phì phì hỏi hắn:

“Giường gì cơ?”

“Anh đang ngồi đó!” Tên ăn mày chỉ chỉ vào cái ghế. Nguyên lai là tên ăn mày này đang chờ “giường ngủ” của hắn không còn ai nữa...

“Còn nhiều ghế trên đường vậy mà, anh chọn đại cái nào đi!”

Ai ngờ tên ăn mày thành thành thực thực nói cho tôi “Không thể đâu, mỗi ghế đều có chủ rồi, không thể ngủ loạn được! Ghế này đánh số là rt6, tháng trước một tên ăn mày đánh nhau với người khác bị cảnh sát tóm nên mới đến phiên của tôi!”

Vừa dứt lời, một gã lang thang đi tới, tay vác theo bao tải, đem một chồng báo để lên một cái ghế khác, gồi đầu lên đó lần ra ngủ...

Tôi không quan tâm nó là giường của người ta hay không, tôi chỉ biết người đến không phải Đầu Đầu...
Đứng dậy, gió lạnh “viu viu” thổi, cái mũi lập tức cay cay, nước mắt nước mũi đồng loạt chảy xuống...

“Ô ô ô... Ô ô ô...” Cái đồ không có lương tâm... Tôi vừa đi vừa khóc, cái gọi là sự khác nhau giữa chủ tịch và quản lý, tôi còn đặc ý cái gì nữa? Tôi căn bản là thằng ngu ngốc thôi! Ô ô ô...

Tôi thật hết như một đũa nhỏ, lưu lạc đầu đường xó chợ không ai nương tựa...

Đột nhiên, nhìn đến một góc âm u, tôi trân trối nhìn chằm chằm, cư nhiên là Đầu Đầu?! Tạm thời ngừng khóc cái đã.

Tôi không phải là hoa mắt đấy chứ? Tôi có lẽ nên ngủ một giấc đi thôi...

Người nọ từ trong bóng tối đi ra, quả nhiên là Đầu Đầu! Hoá ra hắn vẫn trốn ở sau tôi! Tôi khóc! Tôi tiếp tục khóc, vừa khóc vừa đi về phía hắn.

“Ô ô ô... Ô ô ô...”

“Anh sao lại vẫn còn chưa về đi?”

“Tôi quên mất tôi ở đâu rồi... Ô ô...” Dối trá đấy!

“Thôi, để tôi đưa anh về.”

“Cám ơn, anh thật sự là người tốt.” Tôi tận lực tiến đến gần bên người hắn, cảm thấy hắn vô cùng ấm áp, rất chi là muốn ôm chặt, vì thế, “Đầu Đầu, tôi lạnh lắm.”

“Anh không phải là có áo khoác tây trang đó sao?”

“Tôi mặc quần bò mà. Mặc quần bò với tây trang sẽ làm tổn hại hình tượng của tôi mất...”

“Thật có lỗi, áo khoác của tôi cũng là tây trang. Anh đành chịu lạnh chút đi vậy!”

“Nhưng mà áo khoác của anh là loại tây trang đơn giản...”

Hắn hoàn toàn đầu hàng, lưu loát cởi áo khoác phủ lên người tôi, xách cho tôi mấy cái túi “Đi được chưa? Chủ tịch Ừng?”

Cái mũi của tôi đang bị tắc, khó chịu kinh khủng, thế là thực tự nhiên cầm lấy cravat trước ngực hắn, “Xì ——” tôi xì toàn bộ nước mũi lên đó...

Một giây sau...

Trời ạ, tôi làm cái gì thế này?! Tôi sao lại có thể như vậy?!

Tôi trợn mắt há mồm nhìn đến cái cravat lem luốc, lại nhìn sang biểu tình trên mặt Đấu Đấu... “Này, tôi xin lỗi... Tôi cũng không biết sao tự nhiên lại thành thế...”

Hắn tỏ vẻ không sao cả “Xì ra hết chưa? Lau khô mũi đi.”

“Ừm~ sạch rồi...” Hít một hơi, không khí ban đêm trong lành quá ah~ làm cho tôi vừa mới miên man suy nghĩ giờ đầu óc đã thanh tỉnh rất nhiều.

“VẬY ĐI THÔI.”

Tôi ngoan ngoãn giống con cá chết, lảo đảo đi theo hắn tới bãi đỗ xe, chui vào trong xe rồi, thắt dây an toàn vẫn không tác quái thêm cái gì.

Xe chậm rãi đi vào khu dân cư của tôi, dưới ánh đèn bên đường có một đôi đang hôn nhau. Nhìn thấy hai người bọn họ triền triền miên miên, bộ dáng khó có vẻ khó mà buông ra được, tôi ngây ngô cười “Hì hì hì~”, lấy khuỷu tay ấy ấy sang Đấu Đấu “Ê, Đấu Đấu ah~ anh có người yêu không?”

“Không có.”

“VẬY ANH CÓ BIẾT TÔI CÓ NGƯỜI YÊU HAY KHÔNG?”

“Không biết.”

“Aiiii... Tôi thật lo lắng tôi là một tên siêu đại trắng hoa, ở bên ngoài giấu giếm rất là nhiều bí mật... Anh ở công ty có từng nghe qua tin đồn gì về tôi không, mặc kệ nói hay hay là nói bậy, ít nhiều cũng phải có chứ? Nói cho tôi biết được không?”

“Chủ tịch Ứng làm việc luôn quang minh lỗi lạc, thái độ làm người chính trực, tôi chưa từng nghe thấy anh có tin đồn gì.”

“Nhưng mà nhà của tôi có rất nhiều gấu bông cho trẻ con, hay là tôi có con riêng thật.”

“Đó là của anh dùng mà.”

“Hử?”

“A~ tôi nghĩ có thể là của anh dùng.” Đấu Đấu thật biết lúc dừng xe “Đến rồi, chủ tịch Ứng xuống xe đi.”

“Anh vừa nói là gấu bông là của tôi.”

“Tôi chưa nói.”

“Anh vừa nói xong.”

“Chủ tịch Ứng à, tôi chỉ là nghĩ thế nào thì nói ra thế ấy, ý của tôi chỉ là gấu bông đó có thể là của anh dùng mà thôi.”

Tôi mất hứng, ở lì trên xe không chịu xuống. Đấu Đấu dẫn ra nhìn tôi không có cách nào. Hai người trong xe im lặng rất lâu.

Cuối cùng hắn ghé vào vô lăng ngáp dài hỏi tôi “Chủ tịch Ứng, anh muốn thế nào mới chịu xuống xe? Khuya rồi, ngày mai tôi còn phải đi làm, anh làm ơn đi xuống đi...”

“Anh nói cho tôi biết chuyện trước kia đi, chuyện gì cũng được.”

Hắn rút cuộc cũng chịu nhả ra cho tôi biết “Chủ tịch Ứng thích cây cảnh, thích ban công ở nhà có đủ mọi loại hoa... Như vậy được chưa?”

.

Nhìn thấy dáng vẻ hắn phi thường mệt mỏi, tôi hôm nay nháo người này đến đây là đủ rồi, thế là ôm lấy gói đồ xuống xe.

Hoá ra tôi thích cây cảnh ah~ haha~ Tôi mang tâm trạng vui vẻ mà vào nhà.

Mở ra đồ ăn lẫn quần áo hôm nay mua, lại phát hiện trong túi đồ có cái bùa bình an.

Cái này không phải là ở trên xe Đầu Đầu đó sao? Rơi xuống từ lúc nào thế nhỉ? Tôi cầm nó trong tay, quan sát kỹ, phát hiện ở mặt trên — chữ rất nhỏ: chồng yêu Đầu Đầu đi về bình an.

Chồng yêu Đầu Đầu? Wa~ thân thiết quá đi mất! Thế mà A Đầu dám nói mình độc thân?! Nói mình không có bạn gái?! Bị tôi quơ được nhược điểm rồi nha, ngày mai xem tôi như thế nào cười nhạo hần!

Tâm tình tôi tốt lắm, ngũ hương vị thật ngọt ngào, sáng sớm朦胧 lung chìm giữa một giấc mơ, trong mơ có người đang đứng bên ban công, vóc dáng hần vừa đẹp bằng với song cửa thứ hai...

* * *

“Chào buổi sáng!”

“Chào buổi sáng! Chủ tịch Ứng!”

Tôi mặc Tây trang, thắt cravat, cảm giác chính mình rất có vẻ tuấn tú chào hỏi với một người xa lạ mà tôi cảm thấy quen quen, chính là một nhân viên vệ sinh. Tất cả mọi người đều nói tôi rất đẹp trai!

Tôi thấy Đầu Đầu, theo đuôi hần vào thang máy. Lúc sau hần phát hiện ra, dùng ánh mắt tho con hồng hồng cao thấp đánh giá tôi.

“Thế nào? Tôi đẹp trai lắm sao?”

“Chói mắt.”

“Cái gì? Anh nói cái gì?”

“Tôi nói anh mặc tây trang, làm tôi thấy chói mắt.”

“Vì sao?!”

Hần không trả lời, tự cúi đầu không thêm nhìn tôi... Hần tối qua dường như ngủ không ngon, nhìn qua chẳng có tinh thần gì cả, đầu óc nhất định là một mớ đặc quánh rồi, bằng không ai lại đi nói với thủ trưởng của mình lời lẽ như thế chứ? Quên đi, lòng tôi bao dung rộng lớn thế này, tha cho anh đấy.

Tôi lấy ra cravat ngày hôm qua mua đưa cho hần “Hôm qua làm bẩn cravat của anh, thật xin lỗi. Cho anh.”

“Bình thường thôi. Cái này... giữ lại dùng cho mình đi.”

“Cái gì bình thường?”

“Ding ——!” Hần tới tầng trệt rồi, tôi chỉ có thể trở mắt nhìn hần đi ra ngoài, chính mình còn phải đi lên tầng hai, lại sờ đến túi tiền, cái bùa bình an còn chưa kịp đưa cho hần... Thôi cũng không vội, đợi khi nào cả hai cùng rồi, ngồi xuống, uống chén trà, tốt bụng “hỏi han” một phen sau.

Tôi bật máy tính, xem đến trang nhân sự công ty, tôi phải tra một chút tư liệu của Đầu Đầu! Mặc Đầu... Mặc Đầu... Tìm được rồi!

Vừa mở ra, đập vào mắt là ảnh lý lịch của Đầu Đầu! Đây chắc là lúc mới vào công ty nhỉ? Chu choa~ trẻ thật đó! Kỳ thật hiện tại hần cũng trẻ, chỉ là... có điểm u buồn.

Tên: Mặc Đầu. Giới tính: Nam. Ngày sinh: 19xx/11/11 (1)... Tình trạng hôn nhân: Độc thân. Người này đúng là chưa kết hôn, cái bùa bình an chắc là của bạn gái làm cho hần rồi.

Haizzz, Đầu Đầu nhỏ hơn tôi ba tuổi, quả nhiên là vậy. Còn có sinh nhật của hần... tháng mười một ngày mười một, có vẻ quen quen... Một một một một?! Chẳng phải là một nửa mặt mã còn lại của nhà tôi đó sao? Quan hệ của tôi với Mặc Đầu...? Không phải chứ.

Số liệu bên dưới không có gì dị thường, nhưng ngày sinh lại làm tôi thắc mắc cả ngày không thôi. Nếu nói ‘một một một một’ thật là ngày sinh của Đầu Đầu, quan hệ của tôi với hần sẽ không hề đơn giản đâu. Bất luận như thế nào, một thằng thủ trưởng không có khả năng dùng sinh nhật cấp dưới của mình để mà làm mặt mã nhà. Kiểm tra lại cái bùa bình an, còn lòi cả kính lúp ra soi mặt chữ... Chữ viết này... Có điểm giống tôi. Thôi, cứ thừa nhận vậy, chữ này so với chữ viết của tôi có đến chín phần giống nhau.

Sự tình dường như có điểm phức tạp... Ngồi trong văn phòng bận rộn, tôi không thể nào bình tĩnh mà nghĩ kỹ được, đành phải vác cái lòng nặng trĩu về nhà.

Về đến nơi, nằm trên sofa ngửa đầu nhìn trần nhà. Nếu phòng ở biết nói, nó có lẽ đã kể cho tôi nghe một chút chuyện trước kia.

Phòng ở của tôi... Đầu Đầu... Phòng ở của tôi... Một một một một...

Đúng rồi, tôi có thể hỏi phòng ở của tôi! Nơi này nhất định có dấu vết gì để lại!

Nhảy dựng lên tỉ mỉ xem xét từng góc phòng mình, từng bài trí... Dần dần, phát hiện ra vài vấn đề.

Số liệu máy tính bị xoá, ảnh chụp bị lấy đi, tạm bỏ qua một bên không nói. Tôi nằm viện một tháng, Cách Cách cũng nói chưa từng đến đây, vậy cây cảnh ở ban công là do ai chăm sóc?

Tủ quần áo lẫn giá sách đều chỉ đầy một nửa, trên mặt giá sách vẫn còn đường bụi ranh giới, rõ ràng gần đây sách mới được dời đi. Còn nữa, trong nhà tắm, chỗ để khăn mặt một nửa là trống không, mà cực buồn cười chính là, khăn mặt của tôi là màu hồng phấn hình chuột Minnie, như vậy liệu có phải còn có một cái Mickey không? Cốc để bàn chải đánh răng có hai tay cầm, có thể để hai bàn chải đánh răng cạnh nhau mặt đối mặt, thế nhưng chỉ có một cái bàn chải cắm ở đó. Nếu như chỉ có một mình tôi sao lại mua loại cốc này chứ? Thật không hợp lý tí gì.

Xem đến phòng bếp, cốc uống nước cũng chỉ có hình một nửa trái tim... Hẳn là còn cái cốc nữa có thể ghép lại thành một hình đầy đủ đi? Lại nhìn đến tủ để giày, cũng có một nửa là không dùng... Có một hộp xi đánh giày màu rám nắng để ở trong góc, mà tôi thì không có giày da màu rám nắng. Tôi đoán, từng ở nơi đây, tôi đã cùng một ai đó ở chung.

Tôi nghĩ mình biết người đó là ai... Có thể hay không, là Đầu Đầu?

Lại ngồi trở lại sofa tiếp tục ngẩn người, đột nhiên nhìn thấy thảm dưới chân lộ ra một sợi tóc! Đúng rồi!

Tìm trong hai tiếng nữa, tôi chăm chú tiến hành sưu tầm, ở trong phòng tìm được mười một sợi tóc! Để mỗi một sợi vào trong một cái túi nhỏ, đem “phát hiện thiên tài” cất thật cẩn thận, ngày mai còn phải đưa chúng đi kiểm tra DNA!

* * *

Vài ngày sau, trong văn phòng.

“Ngài Ứng, đã có kết quả kiểm tra tóc rồi đây. Trong đó sáu sợi ăn khớp với tóc của ngài. Ở ban công, phòng đọc sách, phòng ngủ và phòng tắm bốn sợi là của cùng một người, còn sợi ở cửa lại là của một người khác nữa. Bao giờ ngài tới lấy báo cáo?”

“Cám ơn ông. Trước tiên tôi chưa lấy báo cáo vội, hai ngày nữa tôi mang thêm một sợi tóc nữa đến, phiền ông giúp tôi tiến hành so sánh một chút.”

“Được.”

Cúp điện thoại, tôi nghĩ tôi đã có đáp án. Một sợi ở cửa có thể là của Cách Cách, mà bốn sợi kia có thể chính là...

“Chủ tịch Ứng, quản lý Mặc đến rồi.” Rain đẩy cửa báo.

“Ừ, bảo anh ta vào đi.”

Tôi bắt gặp khuôn mặt Đầu Đầu không chút thay đổi đã muốn đi lên căn cho hấn một nhát.

“Chủ tịch Ứng tìm tôi có chuyện gì?”

“Không có chuyện gì thì không được tìm anh ư?”

Hấn cúi đầu không trả lời, tôi cuối cùng cảm thấy hấn mệt chết đi, mệt giống như chỉ cần ngã xuống thôi là ngủ ngay lập tức.

Tôi đem cravat lần trước ra, nói “Tôi làm bẩn cravat của anh, nhất định phải đền lại.”

“Thật sự không cần đâu, tôi còn nhiều.”

“Tôi nói đền cho anh thì anh phải nhận.”

Hắn giật giật khoe miệng, phun ra hai chữ “Tuỳ anh.”

Hắn không biết lúc này tôi đang sát sao quan sát hắn dù chỉ một cái biểu cảm rất nhỏ, cho nên có thể thấy hắn mang theo vẻ ai oán mà tiếp thu bồi thường của tôi.

“Sao lại không tình nguyện như vậy? Cởi cravat của anh xuống đi.” Tôi ngạo mạn thực hiện kế hoạch.

Hắn hỏi một câu “Để làm gì?”

“Tôi bảo anh tháo thì anh cứ tháo đi! Nhanh lên!”

“Anh là chủ tịch, nhưng cũng không thể ra lệnh vô lý như thế với tôi.”

Nhìn hắn đứng ở chỗ đó không chút sứt mẻ, tôi lập tức thay đổi thái độ. Thật ra lần trước có kinh nghiệm rồi. Chỉ cần tôi mềm một chút, hắn cũng sẽ mềm theo.

Tôi đổi sang thanh âm ôn nhu nói với hắn “Đầu Đầu, cởi cravat đi, tôi muốn giúp anh thắt cái này.”

Quả nhiên, phản kháng của hắn biến mất! Haha

~Không nói nghĩa là cam chịu. Tôi mở hộp cravat, đi đến trước mặt hắn... Nếu hắn bất động, đừng trách tôi động thủ trước!

Tôi tháo cravat hắn, chậm rãi thắt cái tôi mua cho hắn, sau đó tỉ mỉ nhìn xem trên vai hắn có tóc rụng không... Chết tiệt, không có việc gì thì mặc tây trang đen làm chi?! Giả bộ thâm trầm à?

Tôi xác định trên vai không có sợi tóc nào, như vậy tôi chỉ có thể ra tay thô bạo thôi... Xem xem tình huống trước đã, hắn đang ngăn người, hoặc là nói hắn vẫn đang hưởng thụ sự phục vụ của tôi; thừa dịp hắn chưa chuẩn bị, tôi nhổ trộm một sợi của hắn! Thế nhưng hắn vẫn còn ngăn người!

Đầu Đầu, anh rốt cuộc là có bị thần kinh không đấy?

Lặng lẽ giấu ra sau túi, sau đó đem cravat thắt chưa được hoàn chỉnh thắt lại một lần nữa!

Tôi cảm thấy chiều cao của Đầu Đầu thật phù hợp, thắt cravat cho hắn còn thuận tay hơn cả thắt cho chính mình. Nếu hắn thật là người “ở chung” với tôi, vậy tôi với hắn là quan hệ gì? Là người yêu sao...

“Tuyệt vời! Rất đẹp trai nha!” Tôi vỗ vỗ vai hắn, kéo hồn phách thất lạc của hắn trở về.

“Ờ? Ah, cảm ơn chủ tịch Ứng.”

“Ừ, không có gì nữa! Anh về đi!” Đạt được mục tiêu rồi, tạm thời đuổi hắn về trước đã!

Nhìn theo hắn rời khỏi văn phòng, tôi sờ sờ tới sợi tóc trong túi.

Hắn đi ra ngoài không bao lâu, bên ngoài liền vang lên một trận ồn ào, tôi trộm hé cửa xem, chỉ thấy đám đồng nghiệp văn phòng vây quanh hắn, giống như... chiêm ngưỡng cravat của hắn.

Một viên chức tay cầm tách trà cũng chen vào trong nhóm người, lát sau...

Đầu tiên là “lách cách” một tiếng, rồi có tiếng người kêu la thảm thiết. Thật là đáng ghét! Không làm việc đi vây quanh Đầu Đầu làm cái gì?

Tiếp theo tôi nghe thấy tiếng la hét:

“Ôi trời! Có bị bỏng không?”

“Nguy rồi, nước vừa mới sôi...”

Mọi người loạn cào cào cái gì? Ấy~ có người bị bỏng thật rồi.

Tôi đi ra xem rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra “Mọi người không phải là đang giờ làm việc sao? Nhàn rồi đến vậy à?”

Tôi vừa xuất hiện, mọi người đều dạt ra, trước mặt tôi là Đấu Đấu với tay phải hồng hồng...

Đấu Đấu bị bỏng?

Vừa thấy tôi đến Đấu Đấu đã nói “Tôi đi xuống ngay, rất xin lỗi!” Hắn xoay người bước đi, tôi còn không kịp biểu đạt sự quan tâm của tôi, chỉ có thể đứng tại chỗ nhìn theo bóng dáng hắn đi ra ngoài.

“Chủ tịch Ứng... Anh sao vậy?” Trên tay Rain là khăn tay.

“Anh không biết anh làm sao. Có ai có thể nói cho tôi biết, tôi là làm sao vậy?” Trong một khắc hắn rời đi, ánh mắt tôi rơi ra hai giọt nước nhỏ, không biết chúng có thể gọi là nước mắt được hay không.

Hắn bị bỏng tay rồi, vì cái gì tôi lại khóc? Ở đây mọi người đều lựa chọn trầm mặc, bọn họ tình nguyện xem tôi khóc cũng không muốn nói cho tôi, tôi là làm sao vậy...

Tôi nhận lấy khăn tay, trốn về văn phòng, bởi vì tôi không muốn bỏ qua nỗi cô đơn cùng tủi thân của mình, tôi không cần ai đến quấy rầy không gian trút bỏ tâm tình của tôi... Khóc và khóc, đáng giận là nước mũi lại chảy! Khăn tay chẳng mấy chốc như vừa nhúng xuống hồ nước, vô dụng quá! Tôi cầm lấy cravat trên sofa vừa nãy tôi tháo ra, “Xiiiiii —”. Cravat Đấu Đấu quả nhiên dùng tốt nhất trên đời.

* * *

Hôm nay, chờ mọi người trong công ty đi hết, tôi mới dám ra khỏi văn phòng, đi thẳng về nhà luôn, tự nấu bữa tối cho chính mình. Tôi dùng tương cà vẽ một cái mặt cười đáng yêu lên món ăn.

Vừa ăn, lòng tôi lại phập phồng lo lắng. Ngày mai nhận kết quả, nếu như y như những gì tôi nghĩ, tôi biết mở lời với Đấu Đấu như thế nào đây?

“Ding ling ling

” Điện thoại của tôi. Rất ít người gọi điện thoại giờ này nha.

“Alo?”

“Ngài Ứng phải không?”

“Vâng, ai thế ạ?”

“À à, tôi ở bên khoa xét nghiệm đây. Xin lỗi ngài Ứng, tôi làm mất sợi tóc hôm nay ngài đưa rồi, ngài có thể mang một sợi khác đến được không?”

Làm thế nào được? Chẳng lẽ lại muốn tôi đưa cravat cho Đấu Đấu? Nhưng mà tôi cũng chỉ có thể đáp “Oh... Được thôi...”

“Rất là xin lỗi, lần sau tôi sẽ chú ý hơn.”

“Ha ha, không thành vấn đề...”

Tốt rồi, tạm thời ngày mai chưa cần lo lắng phải hỏi thế nào với Đấu Đấu!

Ra ban công, nhìn thấy song cửa, tôi lại nhớ đến giấc mơ ngày đó. Vì thế tôi lấy ra thước sắt đo độ cao của nó: 185cm! Vậy người kia khẳng định không phải là tôi! Tôi mới có hơn một mét bảy. May ra Cách Cách và Đấu Đấu còn có thể đạt đến chiều cao này.

Bất quá, hỏi cái gì để tiện thể lấy luôn được tóc bây giờ?

* * *

Ngày hôm sau, trong thời gian ăn trưa, tôi loạng choạng đi đến chỗ Đấu Đấu. Những người khác nhanh chóng lảng lảng đi, cuối cùng ngồi ở bàn chỉ còn lại tôi với Đấu Đấu.

“Đấu Đấu, đang ăn bò bít tết à?”

“Ừm.”

“Có vẻ rất ngon ah~!”

“Ừ.”

Hắn lại bày ra cái thái độ đó với tôi, tôi rất là không thích như thế!

“Đầu Đầu, anh cao thật đấy. Có cao đến một mét tám lăm không?”

“Khoảng khoảng vậy.”

Tôi nhìn lên bả vai hắn, vẫn không thấy có tóc rụng! Hừm, mùa thu mùa đông hắn phải là mùa rụng tóc chứ nhỉ?! Lần nào chải đầu tôi cũng bị rụng mấy cái đó thôi! Tôi quyết không nản, hay là cứ kệ giứt một sợi của hắn luôn đi?!

“Lần trước ngồi xe anh, cái bùa bình an rơi vào túi của tôi. Anh ăn xong thì đến văn phòng tôi lấy đi.”

Đột nhiên, Đầu Đầu toát ra một vẻ mặt tìm lại được một vật phẩm quý trọng bị mất, không dưng hiện ra nét lo lắng sầu u. Miệng mấp máy một hồi lâu mới phát ra một tiếng “Ừ.” hại tôi ngồi một bên mong đợi cả buổi.

Tôi làm bộ lấy làm lạ mà thắc mắc “Câu ‘Chồng yêu Đầu Đầu’ là bạn gái anh viết à?”

Hắn nhất thời lại trở nên ngốc nghếch, nói ra “Ừ ừ” không rõ ý nghĩa, chẳng những ngừng ăn cơm mà còn dầm nát cả khoai trong bát.

Tôi vội hỏi “Bạn gái anh bây giờ ở đâu?”

“Không muốn nhắc đến.”

“Tôi là quan tâm anh đó, tiết lộ một chút thôi.”

“Chủ tịch Ứng sao lại thấy hứng thú với chuyện riêng tư của người khác vậy?”

“Tôi không hứng thú chuyện riêng tư của người khác. Tôi hứng thú với chuyện riêng tư của chính mình.” Tôi ngoài cười nhưng trong lòng không cười ngó dăm dăm Đầu Đầu, thấy hắn cả buổi không có phản ứng lại, bèn nói tiếp một câu “Chữ của bạn gái anh rất đẹp, người nhất định cũng không tồi phải không?!”

Có đôi lúc, tôi không thể không thừa nhận, tôi vô cùng âm hiểm giả hoạt. Đầu Đầu vừa nghe những lời này, sắc mặt đột biến, bưng lên khay ăn đứng dậy chạy lấy người “Chủ tịch Ứng, người yêu tôi đã là chuyện của quá khứ, không đề cập tới cũng thể mà thôi. Tôi thấy không thoải mái nên đi trước, anh cứ từ từ mà ăn.” Sau đó hắn nhanh chóng lau mồm rồi bỏ đi.

Cái tên vừa đáng thương vừa đáng giận này, có vẻ hắn sẽ không đến lấy cái bùa đâu, aiii...

Tôi cũng thui thủi ngồi tự kiểm điểm mình, lần sau không nên chọn thời gian người ta đang ăn cơm mà nói chuyện, không thì lại hại hắn đau dạ dày mất.

=====

Chú thích:

(1) Ngày tháng ở các nước như Trung Quốc, Hàn Quốc, Nhật Bản đều viết ngược lại chứ không giống ở Việt Nam.

Tầm Trảo Thân Thân

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

Nguyên tác: Tử Thố

Chuyển ngữ: Hải Hy Hy

Cuộc nói chuyện hôm nay, tôi nhớ rõ mồn một một câu —— “Người yêu tôi đã là chuyện của quá khứ.” Không hiểu vì sao nghe câu kia tôi không hề thoải mái chút nào.

Về văn phòng, Rain nói sắp có đợt khí lạnh từ áp cao Siberia về, nhắc tôi nên chú ý giữ ấm. Ngẫm lại đám áo khoác đáng yêu của tôi không phù hợp với mặc cùng tây trang, tôi tự nhủ mình cũng phải đi mua vài chiếc.

Thế nên tầm chạng vạng, tôi lại đến khu mua bán quen thuộc, chậm rãi đi xem đủ các loại cửa hiệt...

“Anh Tiểu Ứng! Anh Tiểu Ứng!”

Anh Tiểu Ứng? Là gọi tôi đó hả? Tôi dừng lại cước bộ, quay đầu, bắt gặp một cô gái đáng yêu đang chạy tới.

“Anh Tiểu Ứng nha, sao lâu lắm không thấy anh tới vậy? Áo khoác lần trước anh đặt hàng về rồi đó!”

“Ô, thật xin lỗi, tôi quên mất tiêu...” Tôi lí nhí trong mồm.

“Ahaha, anh Tiểu Ứng hôm nay lại mặc tây trang à? Trông lạ mắt thật nha!”

“Thế... thế hả?” Xem ra cô gái này mới chỉ gặp bộ dạng “nhàn nhã” của tôi.

Tôi đi theo cô đến một cửa hàng quần áo, cô đưa cho tôi hai chiếc áo khoác màu cafe nhàn nhạt, hỏi “Sao anh Mặc không đến vậy anh?”

“Ô, anh ta hôm nay có việc.” Trong đầu tôi chợt vụt sáng một cái bóng đèn — có thể tìm được manh mối ở đây chăng?

“Anh ra kia mặc thử luôn đi!” Cô ấn vào tay tôi một trong hai cái. Tôi nhận lấy đi vào buồng thử, áo khoác mềm mềm thật thoải mái, màu tôi cũng thích nữa. Lúc đi ra nhìn thấy ánh mắt tán dương của các cô gái, trong lòng cũng tự nhiên mà dào dạt đắc ý theo.

“Nếu anh Mặc ở đây kiểu gì cũng nói “Tiểu Doanh Doanh của anh mặc cái gì cũng đẹp” cho mà xem!” Một cô khác cười cười.

Tiểu Doanh Doanh của anh? Buồn nôn thế á?! Không phải chỉ có Cách Cách mới gọi tôi là Doanh Doanh sao?

“VẬY... áo kia...” Tôi thắc mắc.

“Ah ah~ anh mang về trước cũng được. Nếu anh Mặc mặc không hợp thì cứ mang ra đây đổi, bọn em thoải mái phục vụ các anh nha!”

Quả nhiên, một chiếc là của Đẩu Đẩu. Hai cái áo này có thể gọi là áo đôi được không ấy nhỉ?

“Cám ơn... Hai chiếc bao tiền?”

Cô gái vừa nãy mới cười đứng dậy trả lời “Anh Tiểu Ứng thật là, các anh lần trước xem danh sách sản phẩm của bọn em, muốn đặt hai cái áo khoác chỉ bán bên châu Âu cho nên anh Mặc đã trả tiền trước luôn rồi!”

“Đúng đúng, hai chiếc này là độc nhất vô nhị, giống anh với anh Mặc cũng là một đôi độc nhất vô nhị nha!” Một cô khác cũng nói.

“Oh, oh... Tôi đều quên mất...” Một đôi, một đôi... Phỏng chừng hiện tại là quyết liệt ghép thành đôi luôn rồi.

Tôi cười tạm biệt các cô gái, thật sự cảm tạ các cô ấy... Nhờ các cô, tôi cuối cùng cũng xác định được quan hệ của tôi và hần. Nhưng là, tôi một chút phấn khích cũng không có, ngược lại còn có loại cảm giác mất mát theo đáy lòng đi lên...

Xuống tầng một, tôi bắt gặp Đẩu Đẩu đang vội vàng vàng từ cửa đi vào. Tôi nhìn trộm hần lên tầng trên... Vốn tôi không phải là người rình coi chuyện riêng của người khác, tôi chỉ là quan tâm đến chuyện riêng của chính tôi mà thôi.

Hần tiến vào cửa hàng áo khoác kia, tôi từ bên ngoài nghe rõ được cuộc đối thoại bên trong...

“Cái gì? Doanh Doanh tới rồi?”

“Vâng, anh ấy không nói với anh Mặc ư? Áo giao cho anh ấy rồi đấy ạ, mới đi cách đây không lâu!”

“Các cô nói gì với anh ấy?”

“Không nói gì hết! Có chuyện gì vậy ạ?”

“...”

Đầu Đầu mang theo lo âu rời khỏi quán, đi lướt rất nhanh qua người tôi. Không phát hiện ra tôi sao?

Cũng chưa bước thêm được nhiều, hần đột nhiên dừng, quay phắt người lại... Rốt cuộc cũng phát hiện... Tôi nghĩ tôi hiểu được vì sao nhìn thấy hần lại muốn đi lên gần cho hần một chút, bởi vì hần luôn nhìn thấy tôi; tôi cũng hiểu được vì sao lại muốn ôm hần, bởi vì trước kia có lẽ đó chính là thói quen rồi... Chỉ là giờ đây, hần không cần tôi, không còn muốn tôi nữa...

“Ừng, Ừng... chủ tịch...”

.

“Anh gọi tôi là Doanh Doanh hay là chủ tịch Ừng?”

Hần không trả lời, tôi cũng không cần câu trả lời của hần. Tôi cười đi đến, đưa áo khoác ra, nói “Chúng ta chắc chắn là cùng thích cái áo này cho nên mới có thể mua cùng nhau, đúng không?”

“Ừ... Ừm...”

“Cô gái đó nói anh trả tiền rồi, của tôi là bao nhiêu? Tôi trả luôn cho anh.”

“Không, anh đưa tiền cho tôi rồi.”

“Thế à? Tôi bị mất trí nhớ, quên hết luôn, anh thiếu tôi, tôi thiếu anh, cái gì nhớ không rõ, nên quên đi cũng đều đã quên, anh không cần lo lắng.” Tôi đang nói móc hần thì phải? Hay là tôi đang tự châm chọc chính mình đây?

“Không, không phải...”

“Tôi về...”

“Tôi đưa anh về. Xe tôi ở gần đây.”

Ngồi trong xe hần, chúng tôi đều yên lặng không nói gì. Cuối cùng để phá vỡ cái bầu không khí ngột ngạt này, tôi tùy tiện lôi cái dự báo thời tiết của Rain ra nói “Mười một tới sẽ rét đậm đó, anh phải chú ý chăm sóc mình nha.”

“Cám ơn chủ tịch Ừng đã quan tâm.”

“Mà 11/11 hình như là sinh nhật anh nhỉ?”

“À, vâng...” Đầu Đầu vừa nghe tôi nói những lời này, tự nhiên xù lông đầy cảnh giác.

“Sao vậy? Sắc mặt đổi rồi kìa. Tôi chỉ xem qua hồ sơ của anh thôi, anh căng thẳng cái gì thế? Cũng đâu phải tôi nhớ ra được cái gì...”

Đầu Đầu bị tôi nói cho không dám hé răng nửa lời, còn tôi cứ thế mà tiếp tục hồ ngôn loạn ngữ “Mà cũng thật hay nha, mật mã nhà tôi là 06281111, nửa trước là sinh nhật tôi, nửa sau thật là giống sinh nhật anh, anh có thấy khéo không?”

“Ừm...”

“Chưa hết, tôi gần đây hay nghi thần nghi quỷ, cứ cảm giác trước kia đã từng ở chung với ai. Đâm ra mấy ngày trước tìm thấy mấy sợi tóc, tôi liền cầm đến khoa giám nghiệm để kiểm tra DNA, anh đoán xem kết quả thế nào?”

“Sao, thế nào...”

“Một nửa trong số đó là tóc tôi, một nửa còn lại không phải! Anh có nghĩ đã có người ở cùng với tôi không?”

“Ừm, có thể... Sau đó như nào...”

“Sau đó á? Trên tóc đầu có viết tên? Tôi cũng chỉ đoán được đến thế thôi à!” Nói đến đây, tôi thấy hần như được giảm bớt một chút căng thẳng. Nhưng mà, tôi rất xấu tính. Không cho hần nhiều thời gian để thả lỏng thần kinh, tôi liền nói tiếp “Bắt quá ah~ mấy hôm trước tôi chán quá, cho nên lúc đeo cravat cho anh đã rút một sợi tóc, đem đi đổi chiếu... Ê! Đèn đỏ kìa...!”

“Kítítítítítít —!” Cái xe vang lên một âm thanh chói tai.

Tên ngổ này lái xe có nhìn đường không vậy? Suýt nữa đi quá vạch xừ nó rồi! Tim tôi kinh hoàng đập “bình bịch bình bịch”, không muốn nghĩ lại thêm nữa!

“Này này, anh không nhìn đèn giao thông à? Làm tôi sợ muốn chết! Tôi còn tưởng lại sắp bị đâm một lần nữa rồi chứ!” Bất gặp sắc mặt trắng bệch của hần, tôi đột nhiên ý thức được mình lỡ lời. Hần đang lái xe, tôi sao lại làm hần phân tán tư tưởng cơ chứ? Lập tức đổi lại loại ngữ khí vui đùa “Không có gì, không có gì, nói không chừng đâm lần nữa tôi sẽ hồi phục trí nhớ luôn! Trên phim vẫn thường vậy mà.”

Thế nhưng, có vẻ giờ an ủi hần đã là quá muộn.

“Xin lỗi chủ tịch Ứng, làm anh sợ rồi...” Hần thật tâm giải thích với tôi. Aiiii...

“Xin lỗi... Là tôi không tốt...” Bàn tay tôi nhẹ nhàng đặt lên mu bàn tay lạnh lẽo của hần, tôi mong hần đừng có để ý. Cho dù hần không cần tôi nữa, nhưng chỉ dừng ở mức tiếp xúc như vậy, hần chắc sẽ không cự tuyệt đâu nhỉ?

Đèn đỏ bật sang đèn xanh. Tôi rút tay về, mang theo chút ít thoả mãn nho nhỏ quay đầu ngấm nhìn bên ngoài cửa sổ...

“Về đến nhà thì gọi điện cho tôi nhé.” Tôi ngồi trên xe hần không muốn xuống.

“Không cần thiết đâu...”

“Có cần. Anh lái xe chẳng tập trung gì cả, nhờ xảy ra chuyện gì thì làm sao bây giờ? Về thì nhớ gọi điện thoại cho tôi, bằng không tôi không yên tâm được.”

“Được rồi...”

“À, đây nữa.” Tôi lấy cái bùa bình an trong túi ra “Anh vẫn chưa lấy, cho nên tôi vẫn cất nó trong túi, định khi nào gặp thì trả cho anh.”

“Cám ơn chủ tịch Ứng.”

“Mặc kệ như thế nào, đây cũng là tâm ý của người yêu anh, dù cho người đó giờ đây có còn ở bên cạnh anh nữa hay không, lời cầu chúc của người đó vẫn còn ở lại bùa bình an này...” Tôi vươn tay, treo nó trở lại trên mặt kính “Có thể nói cho tôi biết đó là ai không?” Tôi không cam lòng, thật sự không cam lòng. Tôi muốn đánh một canh bạc cuối cùng, hy vọng nghe được từ chính miệng hần nói —— là em.

Lẳng lẳng chờ, chờ. Hần vẫn cứ cúi đầu, im bất bờ môi, cái gì cũng không nói.

Thôi thôi. Tôi đã biết trước sẽ thế này...

“Không muốn nói thì thôi, không cần miễn cưỡng. Được rồi, tôi đi đây. Nhớ là về đến nhà phải gọi đấy. Chào.” Tôi phát tay, ôm lấy áo khoác rồi mở cửa xe, đi vào nhà.

Trong nhà vẫn trống rỗng một khoảng, có lẽ căn bản vốn không thể gọi là “nhà”, lạnh như băng, một chút hơi người cũng không tồn tại. Tôi mặc cái áo khoác, tự ngắm nhìn mình, giống một kẻ dễ dàng bị vứt bỏ lắm sao? Sao cứ thấy có gì đó không đúng... Chẳng lẽ lại là tôi không cần Đẩu Đẩu? Nếu nói như vậy, thế thì còn thể giải thích vì sao Đẩu Đẩu quan tâm tôi mà lại không dám đến gần tôi được rồi... Chắc là chuyện như vậy.

Vì cái gì tôi lại không cần Đẩu Đẩu? Hay là cái kính cái gì, thuận miệng nói nói, ngay sau đó vài ngày thì bị tai nạn giao thông, kết quả là không thể vẫn hồi nữa. Nếu như thế, tôi chỉ cần nói thẳng với Đẩu Đẩu “Em đâu có không cần anh” có phải hay không có thể đưa hần trở về bên cạnh?

Vạn nhất chuyện không phải vậy, làm như thế có phải quá ngốc không?

Haizzz, buổi tối nghĩ nhiều cũng dễ mệt, cũng nhanh đau đầu nữa. Để sáng mai suy nghĩ rõ ràng xem xem thế nào cho đúng đi.

Vẫn chưa thấy Đấu Đấu gọi điện thoại. Tôi mở tủ quần áo, đem áo khoác treo lên, nhưng mà áo hình như chạm phải cái gì, tay áo bị vướng không thể động đây!

Là cái gì?

Bên trong đen sì sì, tôi không nhìn rõ được, chắc là phải chui vào mà xem cho rõ ràng quá. Nếu bên trong có cái gì nguy hiểm chẳng phải sớm hay muộn sẽ làm hỏng quần áo của tôi sao?

Tôi áp sát vào mà sờ sờ, nhìn đi nhìn lại, xác định có cái gì đó nổi lên, nho nhỏ, vừa giống cái nút, lại vừa giống tay nắm. Tôi dùng sức kéo, kéo không được, vậy ấn thử...

“Aaaaaaa ——!” Trời đất sụp lở rồi!

Tôi cảm thấy mình bị ngã! Đây là cái thứ gì ah~ Bị ngã thật rồi!

Gì! Không đúng ah~ Mặt sau là tường ah~ Sao lại là ngã xuống thế này, chẳng lẽ là tường đổ?

Tôi cuống quýt đứng dậy, nhìn ngó xung quanh... Ồ ơ? Đây là làm sao? Ánh sáng mờ mờ quá, tôi rõ ràng bật đèn rồi mà! Tôi nhìn quần áo của tôi, xuyên qua quần áo thấy cả giường, đầu óc ngẫm nghĩ kỹ một ít, cuối cùng cũng hiểu được! Vách tường của tủ quần áo này là một cái phòng ngầm! Chẳng lẽ tôi có hẳn cả một cái mật thất cơ á? Vách tường bên này cũng có một cái nút, tôi lại ấn, vách tường mở ra một cái cửa. Tôi ấn tiếp, cửa mở ra... Vui thật, y chang mật thất luyện công của võ hiệp nha! Nhìn nhìn đến căn phòng này! Đồ đạc đều thực nghiêm túc, diện tích so với “nhà” tôi nhỏ hơn nhiều, nhưng những gì nên có đều có.

Nơi này giống như đã lâu không có ai ở, rèm gắt gao bủa kín, không khí cũ kỹ, bàn cũng tích một ít bụi... Đi từ cửa vòng một vòng ra ban công, tôi phát hiện đây chính là phòng hàng xóm chưa từng có ai ở —— phòng 2202. Đáng tò mò thật đấy!

Ngoại trừ đèn điện, điều hoà, một bộ điện thoại và một dàn máy tính ra thì không còn gia dụng điện nào khác. Ở đây cũng có tủ quần áo, bên trong đều là đồ công sở, tây trang mặc đi làm, áo sơ mi, cravat, lễ phục đại tiệc, lễ phục đơn giản, đồ bình thường, dù sao cũng đều dùng để mặc tham dự hoạt động thương vụ... Chẳng lẽ đây là đồng tây trang biến mất của tôi? Chẳng lẽ nơi này là nhà khác của tôi mà Cách Cách nói đến?

Tôi tiện tay cầm một bộ mặc thử, vừa như in! Aiiii... vậy mấy bộ mới mua kia quả là lãng phí!

Trên giá sách có rất nhiều sách kinh tế, còn có cả tài liệu công ty, đây đúng là loại giá sách tôi nghĩ đến! Bật máy tính, hiện ra trên màn hình làm tôi giật cả mình! Nghiễm nhiên là ảnh tôi với Đấu Đấu đang hôn nhau?! Hơn nữa là hôn ngay ở ban công phòng 2201, ngoài cửa sổ vẫn còn trời xanh mây trắng, xung quanh cây cảnh vẫn còn đọng sương, nhìn qua vô đối lãng mạn, vô đối ngọt ngào... Tôi khẳng định được tôi chính là người yêu của Đấu Đấu, có điều bây giờ hẳn không chịu tiếp nhận tôi...

Lòng như bị dao cắt thương, máu trở nên đông lạnh. Tôi dù cho cùng hẳn có bao nhiêu thiên ti vạn lỗi (1) rõ ràng, tôi cũng vô pháp chạy theo. Để vấn đề này lại một bên, tôi lục lọi xem máy tính còn có cái gì. Trừ bỏ các tư liệu buôn bán, còn có cả tập ảnh chụp tôi với Đấu Đấu, mà trong ảnh, Đấu Đấu rạng rỡ như mặt trời, không có lấy một chút âm u của hiện tại. Chẳng lẽ là tôi quăng hẳn thật? Vì cái gì?

Nhưng mà tôi vẫn cảm thấy, tôi còn thích hẳn, nếu không mỗi lần thấy hẳn sẽ không nghĩ về quá khứ như thế... Liệu hẳn có làm gì có lỗi với tôi không, tôi không thể dễ dàng tha thứ sự phản bội của vợ mình mới một cước đá phăng hẳn?

Ở phòng kia truyền đến tiếng điện thoại mõng man, Đấu Đấu chắc về rồi! Tôi chạy xuyên qua tủ quần áo chộp lấy cái máy.

“Alo, Đấu Đấu?!”

“Đấu Đấu cái gì? Cách Cách đây!”

Điện! Ra là cái tên mất tích này!

“Gì thế?” Âm điệu của tôi lập tức rơi chậm đi tám độ.

“Nước Mỹ xa xôi, muốn ăn cần hỏi thăm cậu dạo này thế nào thôi. Thuận lợi chứ?”

“Vẫn vậy...”

“Ờ! Tớ chán quá, định kể cho cậu nghe vài chuyện trước đây!”

“Được đấy...” Tôi với chuyện tình trước đây, tuy không phải chuyện trọng yếu của Đấu Đấu, nhưng cũng là muốn biết.

Cách Cách bắt đầu liên miên cần nhần về thời thơ ấu của tôi, dù gì cũng đều là chuyện vụn vặt. Hấn nói trước đây tôi rất nháo, thậm chí còn bắt nạt hấn – tôi thấy điểm này mức độ tin tưởng được chỉ có thể âm; hấn nói tính cách của tôi sau tai nạn máy bay của ba mẹ liền chuyển biến một phát 180°, không còn nghịch ngợm gây sự nữa mà thành một tao nhã đại thiếu gia, sau đó, năm năm trước ông nội đã giao lại tập đoàn Lập gia, tôi tiếp nhận cái ghế chủ tịch...

“Ding dong ding dong – ding dong ding dong –” chuông cửa kêu, nhưng mà bấm lại rất gấp. Chẳng lẽ có người gửi thư nhầm?

“Cậu chờ tí nhé, có người bấm chuông.” Tôi gác điện thoại, chạy nhanh ra mở cửa. Tay tôi còn chưa chạm đến, cửa đã tự động mở ra... Tôi thực kinh ngạc nhìn đến Đấu Đấu đẩy cửa tiến vào... Hấn cũng nhìn tôi, choáng váng...

“Đấu Đấu? Anh đến làm gì?”

“Tôi... Tôi...” Tôi bắt gặp hấn đang trộm giấu cái chìa khoá trong tay ra đằng sau, rồi rất nhanh nhét nó vào túi.

“Tôi gọi điện thoại cho anh nhưng đều bận, gọi di động cũng không ai nhắc máy... Tôi sợ anh xảy ra chuyện gì, cho nên tôi... tới nhìn xem... Gần đây an ninh không được tốt lắm...”

Tôi liếc thời gian đã trôi qua, gần hai tiếng đồng hồ rồi! “Xin lỗi anh, Cách Cách gọi điện thoại, tôi quên mất...”

Đấu Đấu cười cười “Không sao, anh không có việc gì là tốt rồi. Tôi đi trước...”

“Chờ đã, anh...” Tôi rất muốn nói, anh ở lại đi, nhưng mà khi ra đến miệng thì lại thành... “Anh về nhà vẫn gọi cho tôi nhé, tôi lần này nhất định canh điện thoại chờ anh...”

Đấu Đấu “Ừ” rồi xoay người đi ra thang máy. Tôi đứng nhìn đèn thang máy biểu hiện đã xuống đến tầng một rồi mới đi vào nhà. Cầm lấy điện thoại, Cách Cách đã gác máy xừ mất tiêu rồi còn đâu... Đúng là chả có kiên nhẫn gì cả mà! Cái đồ yêu tinh hại người!

Rửa mặt, bật TV, tôi ngoan ngoãn ngồi trên sofa trông ngóng điện thoại Đấu Đấu. Không bao lâu, quả nhiên hấn gọi đến...

“Chủ tịch Ứng, tôi về đến nơi rồi.”

“Ừ... Ừ... Thế là tốt rồi!”

Hấn vẫn gọi tôi là chủ tịch Ứng, cung cung kính kính, không có sức sống gì hết. Hấn có biết tôi hiện tại rất muốn được nghe một tiếng thân thiết “Doanh Doanh” không? Tôi muốn cùng hấn nói thật nhiều, cả đêm ôm điện thoại không buông... “Anh mặc thử áo chưa?”

“Vẫn chưa thử.”

“Oh... Tôi thì mặc rất hợp...”

“Ah~” Hấn cứ lạnh lùng thản nhiên như vậy, không nói gì dài dòng, cũng không ngắt điện thoại.

“Ăn tối chưa?” Tôi hào hứng lại tìm thêm được một chủ đề khác.

“Chưa, gọi điện thoại xong sẽ đi ăn...”

“Ah... Vậy anh đi ăn đi... Khuya rồi...” Câu trả lời của hắn làm tôi không nói thêm gì được nữa. Có thể là cảm thấy hắn cố ý chấm dứt đề tài, có thể là lo lắng hắn đói bụng, tôi cũng không rõ là xuất phát từ tình tự gì, cứ như vậy kết thúc cuộc gọi.

Hắn giống như không có gì muốn nói với tôi... Trước kia khi tôi và hắn cùng một chỗ, hắn cũng ít lời ít ngữ như vậy ư?

Gần đây tôi nặng nề tâm sự, muốn tự cho phép mình một đợt nghỉ phép dài hạn...

Tôi lại nghĩ tới cái “mật thất”, tôi sao lại phải xây một cái “mật thất” như vậy nhỉ? Đấu Đấu liệu có biết có tồn tại một cánh cửa ngầm như vậy không? Chắc là không, nếu biết thì hắn cũng đã xoá sạch dữ liệu cái máy tính luôn rồi. Vậy... Có thể là có người muốn chia rẽ chúng tôi không? Ngoài ông nội, còn ai có quyền lực này được nữa chứ? Nhưng mà ông nội lại luôn khen ngợi Đấu Đấu, nếu ông phản đối, Đấu Đấu căn bản là sẽ không ở lại Lập gia...

Aish... Mất trí nhớ phiền toái quá đi mất. Tôi cũng mù mịt không biết dùng loại sách lược gì để đi vấn hỏi người yêu của tôi.

* * *

Hôm sau là ngày đầy năm. Chuyện tình công ty làm cho tôi thở không nổi, chạy qua chạy lại nguyên một ngày ở ngoài, tôi chẳng còn tâm trí đi lo chuyện của mình. Đến lúc chạng vạng trở về công ty, lại thông báo bộ thị trường với bộ kinh doanh tăng ca, tôi cũng ở lại làm việc.

Hai giờ rạng sáng, nhóm công nhân lục tục về nhà, chỉ còn lại quản lý hai ngành cùng tôi. Tôi liếc qua tài liệu cuối cùng đã sắp sửa xong, quản lý bộ thị trường đi xuống mua đồ ăn khuya, nơi này chỉ còn lại tôi và Đấu Đấu...

“Đấu Đấu này, xem hộ tôi cái báo cáo phân tích thị trường này đi, kiểm tra xem còn gì sai sót không...”

“Được.”

Tôi mệt sắp chết đến nơi rồi, cả tối qua gặp ác mộng, hôm nay lại chiến đấu hăng hái đến tận bây giờ. Tôi nằm bò ra bàn làm việc chỉ định nghỉ ngơi một chút...

“Chủ tịch Ứng... Chủ tịch Ứng...” Đấu Đấu gọi tôi, còn vỗ vỗ vai của tôi nữa.

Nếu tôi giả vờ ngủ, hắn sẽ thế nào? Vì biết đáp án, tôi liền làm như vậy.

“Chủ tịch Ứng, chủ tịch Ứng...”

Tôi cố tình lơ đi, nằm im không nhúc nhích như lợn chết.

.

“Doanh Doanh...”

Tốt! Bắt đầu gọi thân mật rồi! Sau đó, tôi chỉ biết hắn vuốt ve tóc tôi, phủ lên người tôi thêm một tầng áo khoác, còn đem điều hoà chỉnh vài độ cho hợp, rồi cũng không còn động tĩnh gì nữa...

Quản lý Đới đi lên, hắn đại khái nhìn thấy tôi “đang ngủ”, đề thấp giọng nói chuyện với Đấu Đấu...

“Sếp ngủ rồi à?”

“Ừ.”

“Chúng ta làm gì giờ?”

“Anh về trước đi, chủ tịch Ứng chưa xong cái gì tôi xem cho cũng được.”

“Vậy được rồi! À, đồ ăn khuya này, cầm lấy ăn đi.”

“Cám ơn anh.”

Một lát sau, lại nghe thấy giọng quản lý Đới “Quản lý Mặc, tôi thấy đáng tiếc lắm, anh sao lại mắc công vị trí tổng giám đốc không làm, lại đến bộ kinh doanh làm quản lý?”

Đấu Đấu không trả lời.

“Aiiii, quên đi quên đi. Tôi về trước nhé. Anh đưa sếp đến phòng nghỉ đi, nằm ngủ thoải mái hơn.”

“Được.”

Chờ người nọ đi về rồi, tôi cảm giác Đấu Đấu đi về phía tôi, rất nhanh, tôi thấy bản thân mình bỗng bênh, đại khái là Đấu Đấu đang ôm tôi đến phòng nghỉ.

Giường mềm, chăn mềm. Đấu Đấu giúp tôi cởi giày, phủ lấy khuôn mặt tôi, ở trên môi còn để lại nụ hôn nhột nhột. Có lá gan hôn trộm tôi mà lại không có can đảm tiếp nhận tôi! Hừ! Tôi thật muốn nhảy dựng lên mắng hấn té tát! Nhưng mà tôi lại thiếu dũng khí để làm vậy.

Hắn nhẹ nhàng khép cửa, đi ra ngoài; tôi cũng thật sự nhạt dần ý thức mà chìm vào giấc ngủ say...

* * *

Buổi sáng mơ mơ hồ hồ tỉnh lại, nhìn đồng hồ, tám giờ 11/11. Miễn cưỡng lê cái thân khởi động một chút, để ý lại tóc, nhu nhu huyết thái dương, vừa định xem lịch làm việc hôm nay có cái gì, đột nhiên nhớ tới một chuyện trọng yếu hôm nay sinh nhật Đấu Đấu mà! Tôi không có quà gì, đành mời hấn đi ăn cơm.

Tôi bò xuống giường lặng lẽ đẩy cửa đi ra, nhìn thấy Đấu Đấu đang nằm dựa ở bàn làm việc. Hấn vẫn còn nặng nề ngủ, không biết tối qua hấn mấy giờ mới đi ngủ nữa. Tôi nhẹ nhàng đi đến chỗ pha trà, pha hai tách cà phê rồi trở về, kéo ghế dựa ra ngồi bên cạnh hấn.

Bộ dáng lúc ngủ của hấn tôi nhất định đã nhìn trăm ngàn lần rồi, hấn hôn lên mặt tôi nhất định cũng hơn trăm ngàn lần rồi, có điều bây giờ tôi chỉ có thể lẳng lặng ngồi ở bên hấn, ức chế lại trong lòng khát khao mãnh liệt muốn được chạm vào hấn, cái gì cũng không làm, cái gì cũng không nói.

Càng nhìn hấn, lòng càng thấy khó, bắt buộc mình phải dời tầm mắt đi, xem lại báo cáo hôm qua nhờ Đấu Đấu duyệt hộ. Hấn thật cẩn thận, dùng bút máy sửa lại những lỗi tìm thấy, lại còn nho nhỏ thuyết minh cụ thể lần nêu ý kiến của mình bên cạnh. Tôi uống một hộp cafe, nở nụ cười, vừa lúc đó hấn tỉnh lại.

“Sinh nhật vui vẻ.” Tôi dịu dàng nhìn hấn, muốn hấn thứ đầu tiên nhìn thấy sau khi tỉnh là khuôn mặt tươi cười của tôi.

“Cám ơn chủ tịch Ứng.” Hấn dụi dụi mắt, vẫn là phi thường “cao thấp rõ ràng”, một chút đều không có vì ngủ không đủ mà suy nghĩ hỗn loạn.

Quên đi, tôi cúi đầu nhìn xuống báo cáo. Nhưng mà không cam lòng lại buột miệng hỏi “Đấu Đấu, tôi... tôi làm sai cái gì?”

“Ồ, không có, tôi có phương diện nào muốn đề nghị điều chỉnh đã viết ra để chủ tịch Ứng tham khảo rồi đây.”

“Không, tôi hỏi... tôi đã sai chuyện gì...”

“Không có không có, một chút cũng không sai ah~”

Hấn dựa vào gần, nhìn tới bản báo cáo trong tay tôi, nghĩ muốn lần lượt giải thích. Xem ra hấn vẫn không hiểu được ý tứ gì.

Tôi tiếp tục ám chỉ “Nếu tôi làm sai, anh có thể nói thẳng, tôi chắc chắn sẽ giải thích với anh, đương nhiên cũng hy vọng anh có thể tha thứ...”

“Đâu có sai, chỉ là các phương án không được tính đến, ví dụ như...”

“Tôi không phải có ý đấy!” Tôi thô bạo ngắt lời hấn. Hấn lẳng lẳng nhìn tôi. Hấn ngốc quá, hơn cả đại ngốc! “Ý của tôi... ý của tôi... Nếu tôi sai rồi, hãy nói cho tôi biết, vì tôi nhớ không rõ. Xin anh đừng... Xin anh đừng... lãng quên đi!”

Tôi không nói nổi nữa, quyết định bỏ ngang. Ném tách cafe, cầm lấy báo cáo, bật tung cửa mà chạy.

Tuy rằng tôi cái gì cũng không nhớ, cứ cảm thấy trong lòng quỷ dị. Đấu Đấu kiên quyết không chấp nhận tôi, vấn đề có lẽ không chỉ nằm ở một mình tôi nữa.

Chạy quá nhanh, đầu óc lại miên man hỗn loạn, đập phải cạnh bàn, đau đến không thể dậy nổi thất lưng.

“Doanh Doanh!” Đầu Đầu cơ hồ vọt đến ôm lấy tôi “Không bị làm sao chứ?”

Xem ra dưới tình thế vạn phần cấp bách đầu óc không rõ ràng lắm hẳn mới có thể gọi là “Doanh Doanh”. Tôi si ngốc nhìn hẳn, càng lúc càng thấy mắt nóng lên “Bụng bị đụng, đau quá...”

“Trong văn phòng đừng có chạy nhanh vậy chứ, có tự đi được không?”

Tôi lắc đầu, cứ như vậy ở trong ***g ngực hẳn nhìn hẳn. Vẻ mặt hẳn hơi xấu hổ, nhìn sang đồng hồ “Tôi đưa anh về.”

“Ừm.”

Hắn dìu tôi đến thang máy, xuống lấy xe, sau đó chờ thẳng về nhà.

Tới cửa, tôi sờ sờ túi. Trống không.

“Đầu Đầu, quên chìa khoá ở văn phòng rồi...”

Hắn nhấp hé miệng, hỏi “Vậy anh chờ ở đây đi. Để ở đâu, tôi quành lại lấy cho.”

“Không nhất thiết đâu.” Tôi thỉnh linh với vào túi hẳn, rút ra một cái chìa khoá mở cửa.

Tôi vào nhà, quay đầu nhìn hẳn, hẳn đã ngây dại hết cả.

“Vào đi, tôi làm bữa sáng cho anh ăn được không?” Thôi thì đừng nói nữa, hiểu lòng rồi, chuyện quá khứ cứ để cho hẳn bỏ lại đằng sau đi, coi như một lần nữa bắt đầu lại.

Hắn chậm rãi lấy lại tinh thần, từ từ cúi đầu “Không, không cần... Chủ tịch Ứng, tôi cáo từ.”

Suốt ngày như thế. Tôi đã nói đến vậy, đã làm đến vậy, rõ ràng đến vậy, vì cái gì hẳn vẫn có thể nhẫn tâm cự tuyệt?!

Tôi rất không cam tâm. Đầu Đầu hẳn là vẫn thích tôi, nhưng vì cái gì không chịu nói cho tôi biết? Tôi nhìn hẳn biến mất trong thang máy, lập tức vào một buồng khác theo hẳn đi xuống. Thang máy của hẳn dừng giữa chừng vài lần, tôi ngược lại xuống tầng dưới còn sớm hơn, gọi taxi, lén lút theo dõi xe của hẳn. Chờ hẳn chuyển động, tôi liền nói với lái xe “Đi theo cái xe phía trước kia!”

Tôi muốn đi đến nơi ở bây giờ của hẳn nhìn xem! Nói không chừng có thể tìm hiểu được nguyên nhân!

Dọc đường cứ dừng rồi lại đi rồi lại dừng, xe của tôi vẫn duy trì khoảng cách một trăm mét với xe Đầu Đầu. Lái xe không ngừng dùng ánh mắt kỳ quái dò xét tôi, giống như tôi tương tự một kẻ giấu mặt làm chuyện xấu. Không muốn cái nhìn là lạ này bắn lên người tôi nữa, tôi đành nói dối “Cháu theo dõi người đàn ông kia có linh tinh gì bên ngoài không, đó là chồng của chị gái cháu.”

“Ah ah!” Lái xe bình tĩnh đại ngộ, vỗ vỗ ngực nói “Yên tâm! Cứ giao cho bác!” liền phi thường hăng hái chạy theo xe phía trước.

* * *

Đi được một đoạn nữa, xe cộ trên đường ít dần, tốc độ xe cũng nhanh hơn không ít. Xe của Đầu Đầu chạy đến trước một nhà trọ yên tĩnh rồi dừng lại.

Không thể nào? Đầu Đầu của tôi ở cái nơi này sao? Cho dù hẳn không phải “thân ái tiền nhiệm” của tổng tài Lập gia, tốt xấu gì cũng là quản lý của cả một ngành, như thế nào có thể ở đây? Dây phòng này nhìn kiểu gì cũng thấy đã ba, bốn mươi năm lịch sử rồi, lại lâu không tu sửa, vừa bẩn vừa xập xệ, nhìn thôi đã biết không có quản lý chuyên nghiệp, trên tường xung quanh còn có một chữ “Phá” thật to...

Tôi nhảy xuống xe, trộm đi ở đằng sau Đầu Đầu. Hẳn mệt mỏi lên gác, tôi nhẹ nhàng đuổi kịp. Tới tầng ba hẳn ngừng lại, gõ gõ cửa. Tôi nấp ở chỗ rẽ cầu thang của hai tầng không dám lộ liễu, đến khi một cái đầu tóc dài ra xem cửa, còn mở cửa giúp Đầu Đầu, lát sau Đầu Đầu đi vào...

Chẳng lẽ đây là nhà Đấu Đấu? Người vừa nãy là mẹ hay là bạn gái? Không đúng không đúng, Đấu Đấu không có mẹ! Nói như vậy, Đấu Đấu đúng là ở chung với con gái! Quả nhiên, quả nhiên hấn làm chuyện phản bội tôi. Quá đáng...

Ồ ô ô, cô gái này là nguyên nhân Đấu Đấu không cần tôi?

Nếu vậy, tôi chắc chắn đã cãi nhau với hấn một trận, phần nộ nói chia tay linh tinh gì đó. Bởi vì tôi tự biết tôi là kẻ “keo kiệt”, sẽ không cho phép người khác chia sẻ người tôi yêu nhất. Tôi nhất định đã nói năng phi thường tuyệt tình với Đấu Đấu, cho nên hấn mới lảng tránh tôi như thế... Nhưng mà, đó chỉ là do tôi quá nổi nóng thôi mà!

Tức giận cùng thương tâm hỗn loạn một chỗ với nhau chính là tâm tình hiện tại của tôi. Tôi chết cứng trước cái cửa rách tung toé kia, chỉ muốn một cước đá văng mà xông vào! Tôi rất muốn cùng người bên trong mặt đối mặt một lần thử xem, trừ việc bị lợi thế xấu về giới tính, tôi có chỗ nào không bằng cô ta?!

Hừ! Đấu Đấu chết tiệt! Đấu Đấu thối tha!

Tôi ngờ ra không nghĩ ra kế sách gì, gì cũng không có ý nghĩa, suy sụp xuống gác, tìm một nơi rất xa nhìn đến cái cầu thang kia. Ngây ngốc đứng yên thật lâu, thẳng đến lúc mặt trời lên giữa đỉnh đầu mới cảm thấy chân đã tê rần.

Tôi sợ quan hệ của Đấu Đấu với người kia có chém cũng không đứt, nếu đã vậy, tôi rút cuộc không thể nào có Đấu Đấu quay về...

Tôi bắt đầu sầu não đi loang quanh gần đó. Đây là chỗ của Đấu Đấu, tôi muốn mình phải quen thuộc. Khu vực ở đây chuẩn bị phá bỏ và chuyển đi nơi khác, nơi nơi đều là tường đổ, gạch vữa tùy ý vứt đầy, ven đường tích đầy bụi đất, gió thổi qua một cái, tro bụi liền bay đầy trời. Hít vào một chút tro bụi cũng không sao, lòng tôi dù sao cũng đã đầy tro tàn mất rồi.

Không khí rét đậm đến đây thật, rùng mình mấy phát, tôi ngưỡng mộ ngược nhìn lên không trung, lòng tràn ngập hy vọng tiếp theo mưa đá sẽ đổ xuống, đập túi bụi vào đầu tôi đi, mang theo trí nhớ của tôi trở về. Ít nhất cũng hãy làm cho tôi hồi tưởng được nguyên nhân tôi và hấn chia xa...

=====

Chú thích:

(1) Thiên ti vạn lữ: thành ngữ Trung Quốc, vốn để hình dung cây cối, cứ một cây lại một cây, đếm mãi không hết. Hiện được dùng nhiều để để miêu tả các loại liên hệ tương hỗ chặt chẽ mà phức tạp.

Tầm Trảo Thân Thân

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

Nguyên tác: Tử Thố

Chuyển ngữ: Hải Hy Hy

Bất tri bất giác, tôi lại quay trở về cái cầu thang kia. Nhìn vào đồng hồ, chưa gì đã hai giờ chiều rồi. Thời gian đã bị lãng phí như vậy đây.

Có lẽ khi toà nhà này bị dỡ bỏ, Đấu Đấu sẽ đưa cô gái đó đi.

“Oaaaa... Mẹ, con không lên đâu!”

“Nhanh lên!”

Tôi quay đầu nhìn lại, thấy một bà mẹ đang kéo tay thẳng con trai, mà đứa con trai lại như có vẻ giận dỗi.

“Mẹ, con không cần về nhà!”

“Chủ nhiệm lớp mày hôm nay gọi điện về hỏi thăm các gia đình, mày nhất định ở trường vi phạm cái gì rồi! Mau đi lên cho tao!”

“Không chịu không chịu...”

Thằng bé đáng thương cứ thế bị mẹ nó lôi lên gác...

Tự dưng một cái chủ ý rất không tầm thường nảy ra!

Tôi chạy đến cửa kính nhà người ta, xem xét qua dáng vẻ của mình, coi như nghiêm chỉnh! Tập lại biểu cảm nào, ờ! Không tồi! Ra dáng chủ tịch ghê gớm!

Tốt! Lên gác nào!

Tôi rất nhanh đã đứng trước cửa nhà Đấu Đấu, “cốc cốc” gõ cửa ba lần; thật lâu vẫn không có phản ứng; tôi lại “cốc cốc” ba phát nữa, rốt cuộc cũng nghe được tiếng bước chân!

Mở cửa quả nhiên là người tóc dài kia... Con trai?!

“Anh tìm ai?” Mái tóc lộn xộn phất phơ sau gáy, thanh âm trầm thấp, làn da cực kỳ thô ráp, khoé mắt vẫn còn gợn! Xem ra tôi đã đánh thức y đang ngủ, bộ dạng trông thật là bất mãn!

Bất quá, tôi lại thấy hứng khởi! Vì y là con trai! Haha

ai nói cứ tóc dài đều là nữ cơ chứ? Hohoho, tôi thật là giỏi ghê!

“Này, anh tìm ai thế?” Y hỏi lại lần nữa.

Ai da! Tự nhiên lại để ý linh tinh gì đâu! Tôi lập húng hắng giọng, rất có lịch sự, rất có phong độ mà nói “Tôi là chủ tịch tập đoàn Lập gia Ứng Khả Doanh, xin hỏi anh Mặc Đấu có phải ở đây không?”

Hắn vừa nghe thấy lời giới thiệu của tôi, vẻ bất mãn liền bay mất cái vèo, vội nghiêm túc cúi đầu cúi người “Vâng, vâng, đây là nhà anh Mặc Đấu! Mời ngài vào!”

“Người khác đâu rồi?” Tôi vừa đi vào vừa hỏi.

“Đi ra ngoài mua vài thứ, tí nữa là trở lại thôi! Ngài ngồi chờ một chút!” Người này bay nhanh đến sofa thu thập hết “rác rưởi” ngự trị trên đó, chìa ra một khoảng không cho tôi ngồi.

Tôi ngó nghiêng quanh phòng, nơi nơi đều là “rác rưởi”! Quần áo vứt bừa bãi hết cả, TV còn đặt dưới đất, sách lậu rải đầy tứ tung, chỗ cắm dây điện thoại thì loạn um một đồng, thùng mì ăn liền trống rỗng nằm chổng chơ, chưa hết, y vẫn còn đi nhặt lại cả mấy quyển sách báo đòi truy...

Tôi quyết không để Đấu Đấu của tôi ở lại nơi này thêm nữa!

“Anh ta đi bao lâu?”

“Nửa tiếng, sẽ về nhanh thôi! Ngài chờ một chút nha!” Y vẫn còn liêu mạng nhặt nhạnh, mà theo như tôi thấy, là tổng hết rác rưởi về một cái bàn.

“Ừ.”

“Ngài thực quan tâm đến nhân viên, viên chức nhỏ như Mặc Đấu mà ngài cũng tự mình tới thăm ạ?”

“Viên chức nhỏ?! Anh ta là quản lý...”

“Cái gì?! Quản lý?!” Y trợn trừng mắt, có vẻ rất là giật mình, xong xoay người tự nói “Mẹ nó, dám lừa mình nói là viên chức nhỏ!”

Một lát sau, y rót nước mời tôi. Tôi nhận lấy cái cốc, cảm giác ứ đầy mỡ, chưa được rửa, cốc còn lốm đốm bẩn bẩn, không biết là cái gì nữa. Tôi thấy hơi khát thật nhưng không nghĩ tới sẽ đi uống cái cốc nước này... Đành nhả nhận đặt sang một bên, chuyên tâm chờ Đấu Đấu về.

Thời gian trôi qua từng giây, thoát cái tôi đã chờ hẩn tận hai tiếng. Một tiếng trước, người ở chung với Đấu Đấu đã đi xuống gác tìm hắn, đến bây giờ vẫn chưa về nữa.

Trong lúc ngẩn người miên man suy nghĩ, tôi bỗng nghĩ đến, con trai ở chung cũng có thể là tình địch ah~ Đấu Đấu cũng đâu phải chỉ chọn con gái cơ chứ! Nhưng mà, con trai tục tằn như vậy, hẳn sẽ thích sao? Nếu hẳn thích người ở chung này, như vậy nguyên nhân hẳn vứt bỏ tôi đã thành quá rõ ràng rồi tôi không phải loại hình hẳn thích. Song kiểu này sẽ không tính là quá to tát đâu nhỉ, ha ha...

Tôi đứng lên, nhìn tới nhìn lui, đều thấy giống giống phòng mình. Tôi tin căn phòng này cũng sẽ cung cấp nhiều manh mối hơn cho tôi cân nhắc!

Tôi đi đến trước một gian phòng ngủ, ngửi thấy một mùi thối hoắc, là một cái tất thối tôi vừa mới thấy ah! Cách đó một mét xa xa, lại có một chiếc khác nữa. Tôi thấy gọi là “loạn thất bát tao” cũng vẫn không đủ để mà hình dung, ít nhất cũng phải là “loạn cửu thập tao” mới đúng! Đại khái là người vừa nãy đã đem toàn bộ rác ở phòng khách vứt vào đây đi! Hơn nữa giường kia bé tí tẹo, không thể là hai người ngủ chung! Nhanh lên đi ra ngoài thôi!

Vừa định đến một gian khác, chợt nghe thấy tiếng đập cửa. Tôi chạy ra mở, nhìn ra, hoá ra là Đấu Đấu ah ~ “Anh về rồi à Đấu Đấu?”

“Doanh... Chủ tịch Ứng sao lại đến đây thế này?”

“Tôi đến thị sát cuộc sống nhân viên của tôi thôi mà. Làm sao? Không thể ư?”

“Có thể...” Hẳn vội cúi lúi hai cái túi to đựng tất cả đều là thức ăn nhanh!

Trách không được tôi cứ thấy hẳn càng ngày càng gầy! Nguyên lai không phải tôi hại anh tiêu tụy, mà là loại thực phẩm rác rưởi này làm anh gầy đi!

“Vừa vặn, tôi đang định đi xem phòng anh!” Nói xong tôi liền đi tới, nhưng Đấu Đấu lập tức dùng lực rất lớn giữ chặt tôi.

“Không cần, rất lộn xộn! Anh đừng vào!”

“Nhưng tôi muốn vào xem!”

“Không được!”

Tôi sống chết áp sát cái phòng kia, Đấu Đấu liếc mình ngăn cản tôi, cả hai chúng tôi trông chẳng khác đang chơi kéo co là mấy! Thật vất vả tôi mới tiếp cận được cái cửa, nhưng hai tay lại bị Đấu Đấu kéo lại.

“Sao phải giữ tôi?! Tôi chỉ là xem phòng anh thôi mà! Có cái gì của ai không được nhìn sao?”

“Không được là không được!”

“Tôi là chủ tịch, tôi quan tâm đến cuộc sống của nhân viên!”

“Không cần! Đó là riêng tư của tôi! Dù là chủ tịch anh cũng không thể!”

Hắn chặn trước cửa không cho tôi vào, tôi cố hết sức đẩy cả người lẫn cửa ra. “Ràmmmm!” Có một tí thôi mà, cửa chưa gì đã đổ?! Cái gì làm đổ cửa ah~?! Đấu Đấu nằm trên cửa, tôi nằm trên người Đấu Đấu...

Ngẩng đầu, thứ đầu tiên tôi nhìn thấy chính là ảnh chụp chung của tôi và Đấu Đấu đặt trên bàn làm việc, thật lớn, to đến thế cơ mà! Tôi vọt dậy nhanh chóng đi tới muốn xem cho rõ ràng, không ngờ chân bị Đấu Đấu tóm lấy, ngã chổng vó lên trời!

“Chủ tịch Ứng, đi ra ngoài nhanh lên, nếu không tôi sẽ tức giận!”

Tôi thêm mà quan tâm anh tức giận, hiện tại người tức giận phải là tôi! Ngăn cản tôi làm cái gì?! Tôi giương mắt phát hiện dưới gầm giường có mấy cái thùng, thế là nhanh nhẹn lôi luôn nó ra!

Toàn là ảnh chụp màu sắc rực rỡ trên đó là tôi, cười đến thực vui vẻ, còn có cả Đấu Đấu.

Tôi hé mắt nhìn sang Đấu Đấu, hẳn im lặng không nói gì cả.

“Anh nhất quyết không thể nói em nghe chuyện trước kia sao?” Tôi cầm cả nắm ảnh chụp lên giơ trước mặt hẳn. Hẳn trầm mặc không mở miệng, ngơ ngác nhìn đến đồng ảnh.

“Anh trước kia đã lợi dụng tình cảm của em, lợi dụng em để mà thắng chức. Còn bây giờ có được trong tay rồi, thấy em mất trí nhớ nên bỏ lơ luôn phải vậy không?”

“Không phải!” Hấn giương mắt nhìn tôi, trong mắt tràn ngập uỷ khuất bị oan uổng.

“Thế thì là do em không tốt, em là đồng tính luyến ái biến thái, em tắm tía anh, sau đó lợi dụng quyền lực, địa vị ép buộc anh phải cùng một chỗ với em, rồi anh thừa dịp em mất trí nhớ mà rời em đi có phải hay không?” Tôi nói xong cái mũi bắt đầu ê ẩm, nước mắt lại “sụt sụt” rơi xuống, thật sự là vô dụng!

“Không có, không có, em không ép buộc gì anh cả...”

“Vậy là do anh đã coi trọng người khác! Là người đang ở chung với anh chứ gì?!”

“Không đúng không đúng, đó là bạn ở cô nhi viện!”

“Thì là do em có yêu đương gì mới nên quăng anh?”

“Không đúng không đúng, em không có yêu đương mới gì hết.”

“Huhuhu... Thế thì là vì cái gì... Huhu...” Tôi thuận tay lôi ra một cái thùng nữa, bên trong có khăn mặt, có cái chén đáng yêu, đều là một nửa kia đã biến mất của tôi...

Đấu Đấu không có trả lời, phơ ra một bộ dáng khổ sở, nước mắt nghẹn lại ở hốc mắt không chảy ra. Tôi bắt đầu nhặt hết ảnh chụp lên, cất lại vào thùng, đem cái ảnh chụp to dùng ở bàn làm việc cũng cất đi nốt.

“Doanh Doanh, em định làm gì?”

“Anh đã không còn cần em, còn giữ lại chúng làm cái gì?” Tôi ôm lấy một cái thùng đi ra ngoài.

“Không được, đó là những thứ duy nhất anh còn lại! Em không thể mang chúng đi.”

Hấn che ở cửa không cho tôi ra, vừa nãy không cho vào, giờ thì không cho ra! “Anh không nói cho em biết vì sao, muốn ngăn cản gì em chứ?”

“Em không thể mang những thứ này đi...”

“Vậy anh nói xem! Nói lý do tách chúng ra ah~” Tôi phập phồng cánh mũi, lấy tay phần hặn chà chà nước mắt.

Một giọt nước mắt của hấn rót cuộc cũng không nín được thêm nữa mà trào ra. Hấn cúi đầu, thành âm nặng nề nói cho tôi biết “Là anh không tốt, là anh đường đường là đàn ông mà tâm tính nhỏ mọn, ở trước mặt em nói hươu nói vượn, còn hại em gặp tai nạn giao thông. Anh thật sự không còn mặt mũi nào để đến bên em nữa...”

“Em mặc kệ...” Tôi vứt cái thùng sang một bên, nhào vào trong ngực hấn “Mặc kệ anh làm cái gì, anh không thể không cần em... Anh không thể không tiếp nhận em... Em đã không còn trí nhớ, nhưng chúng đều tồn tại trong đầu anh. Nếu anh rời xa em, em cũng không thể tìm kiếm trí nhớ của em trở về nữa... Oaoaoa...” Tôi càng thêm khóc dữ tợn.

“Anh biết rồi, Doanh Doanh, là anh sai lầm.” Đấu Đấu ôm chặt lấy tôi, gắt gao dính sát vào nhau. Cái ôm này làm cho tôi kích động rất lâu, ôm thẳng đến khi tôi ngừng khóc mới thôi.

Hấn như vậy là có muốn tôi không? Có chấp nhận tôi không? Tôi cẩn thận dò hỏi hấn “Đấu Đấu, chúng mình về nhà nhé?”

“Ừ.” Hấn mạnh gật đầu.

Thật tốt quá!

Mũi bị tắc tắc, tôi cầm lấy cravat của hấn, “Xìiiii —” sạch sẽ luôn! Đấu Đấu mỉm cười ngấm nhìn tôi, vậy mới là ánh mắt người yêu chứ!

“Đấu Đấu, sao hôm nay vẫn đeo cravat vậy?”

“Vì là em mua cho anh.”

Lòng dâng lên ngọt ngào, cư nhiên có cả điểm then thùng, bèn thúc giục hẳn “Nhanh lên, dọn dẹp một chút, chúng mình cùng về nhà!”

“Tuân lệnh, Doanh Doanh yêu dấu của anh!” Hẳn ở mí mắt của tôi hôn nhẹ một cái, sau đó bắt đầu sắp xếp đồ đạc.

Đấu Đấu của tôi là dạng này à, haha...

* * *

“Có nặng không, Doanh Doanh?”

“Không nặng không nặng!” Tôi ôm thùng, từ trên xuống dưới đồ này đồ kia chồng chất. Đấu Đấu về nhà, nếu giờ phải ôm một con voi tôi cũng thấy thân nhẹ như chim! “Sao anh lại đi lừa thằng bạn, kêu là viên chức nhỏ?”

“Một khi nó mà biết anh làm quản lý, chắc chắn sẽ bắt anh giới thiệu đến Lập gia. Nó có chịu làm đâu, suốt ngày chơi bởi lêu lổng, em nói xem anh có thể giới thiệu nó cho công ty không?”

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến. Chúng tôi xuống gác thì gặp y đang đi lên. “Oh, A Đấu ah~ mày đi đâu thế?”

“Ồ, tao về nhà.”

“Mày có nhà á?”

“Đương nhiên là có! Tránh ra một tí, chỗ hiên này nát hết cả rồi! Tiền thuê nhà tháng này ngày mai tao đưa cho mày!” Đấu Đấu ôm cái thùng to đi xuống, tôi quay mặt đến cười cười với vị tóc dài này, y như vớ được gì, lập tức hỏi tôi “Chủ tịch Ứng, quý công ty gần đây có cần người không?” Chuẩn y như Đấu Đấu nói mới sợ!

“Không cần không cần! Trừ phi mày tốt nghiệp đại học đi!” Đấu Đấu ở tầng dưới vọng lên trả lời thay tôi.

“Tao đang hỏi chủ tịch Ứng, tao hỏi mày đấy à?” Y trừng mắt liếc Đấu Đấu một phát, rồi quay đầu ha ha cười nhìn tôi, tựa hồ đang chờ đợi từ tôi câu trả lời.

Tôi buông một câu “Tôi nghe theo chồng yêu Đấu Đấu nhà tôi.” sau đó nhanh chóng đuổi kịp Đấu Đấu, chui vào xe, nghênh ngang đi khỏi, để lại người kia một mình buồn bực...

* * *

Một lúc là đã về đến nhà, Đấu Đấu bỏ hết đồ xuống, khấn trương ôm cổ tôi, hôn tôi. Tôi cũng khấn cấp đáp lại hẳn. Vị hôn này cảm giác quen thuộc vô cùng, tôi nhắm mắt lại cố nhắm nháp triệt để hương vị của hẳn, hỗn độn hồi tưởng lại quá khứ, thực giống như trí nhớ của chính mình đã tìm về.

Đấu Đấu của tôi cuối cùng đã trở lại rồi...

“Doanh Doanh, mấy ngày nay, anh thật sự là nhớ em nhớ muốn điên rồi...” Đấu Đấu tạm dừng nụ hôn có vẻ điên cuồng này, vuốt ve mái tóc, tỉ mỉ nhìn ngắm khuôn mặt tôi, trong ánh mắt đã tràn ngập dục vọng. Tôi không nói gì cả, chỉ nhìn vào mắt hẳn mỉm cười, cùng hẳn thở gấp gấp. Tôi không biết hẳn còn đợi cái gì nữa, quên đi, gã ngốc này! Tôi chủ động tháo ra cravat hẳn, cởi thắt lưng hẳn, rồi chôn sâu ở cổ hẳn hít mạnh một hơi, nhẹ nhàng thở ra, nói “Hương vị của anh quen thuộc lắm, thật sự quyến luyến...” vươn đầu lưỡi, liếm khe trên xương quai xanh hẳn, có vẻ so với súng khai hoả còn tốt hơn, làm cho Đấu Đấu không hề kiêng kỵ mà tiếp tục chiếm môi tôi mạnh bạo.

Tôi còn thích thú nhắm mắt lại, như vậy là có thể giống một người mù để tùy hẳn trên người vuốt ve, đụng chạm đến từng tấc da thịt, xúc cảm siêu tuyệt vời, thích hơn so với ôm gấu bông nhiều lắm. Hôm nay muốn đem tất cả mảnh liệt trước kia đều bỏ trở về, ha ha! Đến tận khi sau lưng tôi tiếp xúc với sàn nhà lạnh lẽo, mới giật mình hô một tiếng mà mở mắt ra.

“Lạnh à?” Đấu Đấu lập tức nâng tôi lên.

Đấu Đấu cởi hết quần áo nhìn qua càng đẹp, đường cong cơ thể rất tuyệt vời, hoá ra mở mắt cũng có lợi thế đấy. Tôi gian ác cười cười “Không lạnh, tiếp tục.”

Kệ xử nó khí lạnh áp cao Siberia gì gì, có Đấu Đấu, tôi chẳng sợ gì hết.

Sau công việc ôn tập lại hạnh phúc yêu đương, đã đến thời gian nấu cơm. Tôi và hấn mặc đồ ngủ, cùng chuẩn bị tiệc ở bếp. Hấn tận dụng mọi lúc ngừng tay, liền giống như bà mẹ với cục cưng, ôm lấy tôi từ đằng sau, cọ cọ cằm vào mái tóc chưa khô. Thì ra Đấu Đấu cũng thật thích làm nũng.

Sự lãng mạn, ấm áp đang có khiến tôi thấy rất thân quen, ngọt ngào vô cùng, ngọt đến mức làm tôi phân tâm, nấu cháy hết cả thức ăn. Nhưng Đấu Đấu không ngại, cũng có thể hấn đã lâu không được ăn cơm tối tôi nấu, mặc kệ là ăn ngon hay không thể ăn, hết thấy đều nuốt xuống bụng, cơ hồ muốn đem cả một bàn ăn ăn sạch tinh tươm đến khi no căng mới ngừng! Hấn thật đúng là có tư cách thân ái nha!

Cơm tối xong, tôi và Đấu Đấu cùng nhau gấp lại quần áo của hấn về tủ, đem từng cuốn sách thả lại trên giá, đồ vật tựa vào nhau vô cùng khăng khít. Thứ cảm giác phong phú chậm rãi làm cho trí nhớ của tôi khôi phục chút ít ảo giác. Đột nhiên, tôi nhớ ra.

“Đấu Đấu, anh có biết chỗ này không?”

“Hở?”

Tôi mở cửa ngòm, kéo Đấu Đấu qua. Đấu Đấu bình tĩnh đại ngộ nhìn tất cả nơi đó, nhéo nhéo cái mũi tôi “Anh đã suy nghĩ không hiểu trước kia em xoay sở như thế nào? Ra là có cái nơi động trời này! Em đứng là đồ bại hoại!”

“Xoay sở cái gì cơ?” Tôi thắc mắc.

“Nói lại cho em cũng được. Từ hôm nay trở đi, mỗi tối anh sẽ kể lại cho em một chuyện lúc trước, để em từng chút từng chút khôi phục lại trí nhớ.”

“Trí nhớ có khôi phục hay không cũng không quan trọng, em chỉ cần có anh là được rồi.”

“Vậy tại sao em cứ bắt anh phải nói cho em?”

“Vì lúc đó anh không chịu ở bên em, không chịu thừa nhận là thân ái của em. Em chỉ bắt anh phải thừa nhận thôi mà...”

“Anh cho tới bây giờ đều không có phủ nhận em. Trong lòng anh, em mãi mãi là duy nhất, một giây cũng chưa từng ngừng lại...” Lại một nụ hôn dịu dàng của hấn, tôi nghĩ cuộc sống cứ luôn thế này là tốt rồi. Tuy rằng chỉ có hai tháng, nhưng đã là quá đủ...

Ban đêm, tôi ôm Đấu Đấu, Đấu Đấu ôm lại tôi, hương vị trên người hấn tôi ngửi trăm triệu lần cũng không thể chán.

“Bắt đầu kể từ đâu?” Đấu Đấu nhẹ nhàng vỗ lưng tôi, cứ như bà ngoại kể chuyện cổ tích cho thằng cháu.

“Tất nhiên là ngày ngày đầu tiên chúng mình gặp nhau! Là năm năm trước hở? Anh có còn nhớ không đấy?” “Nhớ rõ, đương nhiên là nhớ rõ, mỗi một chi tiết của ngày đó anh đều nhớ rõ, bây giờ ngẫm lại, đúng là rất vớ vẩn...”

Vớ vẩn? Gặp gỡ của chúng tôi lại dùng đến từ vớ vẩn để hình dung sao?

Đấu Đấu kéo chần lên cao hơn, trùm kín bả vai của tôi, sau đó, cứ như vậy chậm rãi bắt đầu câu chuyện xưa của hấn...

* * *

Năm năm trước.

“Các bạn thời gian qua thực tập ở Lập gia đã thể hiện rất tốt, nhưng năm nay chúng tôi ra quy chế chỉ giữ lại hai người. Từ giờ đến khi thời hạn thực tập kết thúc còn hai tuần, tôi sẽ quan sát kỹ lưỡng biểu hiện của các bạn, sau đó sẽ ra quyết định giữ lại ai.” Quản lý bộ nhân sự dứt lời, các thực tập sinh đều đại biến trầm trọng. Mười người, chỉ giữ có hai, vốn nghĩ là có đến 50% hy vọng được ở lại Lập gia, nhưng giờ lại tụt giảm chỉ còn có 20%. Nhóm bạn bình thường nghịch ngợm nhốn nháo với nhau, trong nháy mắt trở thành đối thủ cạnh tranh cực kỳ ác liệt.

Tâm tình của Mặc Đẩu vô cùng vững vàng, hần tràn ngập lòng tin đối với chính bản thân.

Trong vòng vài ngày, tất cả thực tập sinh đều dần dần rời rụng, ngoại trừ Mặc Đẩu.

Một hôm, tan tầm, quản lý bộ nhân sự gọi Mặc Đẩu và Tiểu Lâm cũng là thực tập sinh đến. Thật ra cũng không có chuyện gì, chỉ là cho bọn họ một trăm nhân dân tệ, đi xuống quán hoa tầng dưới, mua của người bán hoa trẻ tuổi ở đó hai mươi cành hoa hồng đỏ rồi mang lên, hôm nay là sinh nhật vợ quản lý. Hơn nữa, tốc độ phải nhanh.

Vì thế, Mặc Đẩu và Tiểu Lâm cùng chạy xuống mua hoa.

Chờ họ đi khuất bóng dáng rồi, quản lý cùng người thư ký đi đến bên cửa sổ nhìn xuống, chăm chăm vào Mặc Đẩu vừa xuất hiện dưới lầu, vừa xem vừa nghị luận...

“Chủ tịch bé nhỏ thật tỉ mỉ, giữ hai người đều phải tự mình thẩm duyệt!”

“Họ đã là hai người cuối cùng, không biết kết quả sẽ thế nào đây.”

“Cực không? Ai thua phải mời người kia ăn tối.”

“Chơi luân! Tôi cá Mặc Đẩu thắng.”

“Lý do?”

“Tại cậu ta đẹp trai.”

“...”

Mặc Đẩu và Tiểu Lâm đi đến chỗ người đứng trước quán hoa, chủ quán nhìn qua có vẻ vẫn còn là học sinh.

Hai người bọn họ nhìn khắp các loài hoa bày la liệt, nhưng tuyệt không thấy hoa hồng đỏ. Tiểu Lâm đành trực tiếp hỏi hần “Ê, cậu có hoa hồng đỏ không?”

“Không có.” Chủ quán lịch sự trả lời.

“Làm sao bây giờ?” Tiểu Lâm quay qua hỏi Mặc Đẩu, nào biết Đẩu Đẩu ánh mắt vừa chạm tới người bán hoa này, linh hồn nhỏ bé đã đánh rơi mất ở đâu rồi còn đâu, phản ứng gì cũng không còn.

Đúng vậy, người nọ đẹp lắm lắm, nhưng đâu cần thiết đến mức nhìn như thế chứ? Tiền đồ quan trọng hay mỹ nhân quan trọng hơn? Ngu ngốc! —— Tiểu Lâm trong lòng thầm mắng, sau đó ngó quanh quất “Không biết quanh đây còn quán nào nữa không...”

Ai ngờ người bán hoa này nghe được, hần cười cười “Không có đâu, cửa hàng hoa gần nhất cũng phải cách đây mấy trạm.”

“Đến vậy sao? Vậy hoa hồng màu phấn hồng này cậu muốn bán thế nào?”

“Năm mươi nhân dân tệ mộtcành.”

“Cái gì? Tận năm mươi nhân dân tệ cơ á?” Một trăm nhân dân tệ chỉ có thể mua được hai cành! Hai mươi cành phải mất tới một nghìn nhân dân tệ! “Tôi không nghe nhầm đây chứ?” Tiểu Lâm kích động gây ồn ào. Hai mươi phút nữa tan tầm rồi, nguyên bản cứ nghĩ đó là cơ hội tốt, nhưng giờ xem ra không hề như vậy ah! Tiểu Lâm nhìn đến Mặc Đẩu chỉ còn biết ngây ngốc, bỏ kệ hần đi gọi taxi, thẳng đến quán hoa gần nhất mà đi. Dù sao thế này Mặc Đẩu cũng đừng hòng tranh công được!

Kề bồn hoa chỉ còn có hai người, một người ngồi trên những đóa hoa, một người đứng ở bên ngoài. Trong đôi mắt lé xệch xạo bây giờ Mặc Đẩu, người trước mắt hệt như tinh linh nấu mình trong những cánh hoa như những câu chuyện cổ ngày xưa, thanh cao thoát tục, không vương một hạt bụi.

“Em... Sao lại bán hoa ở đây?” Đẩu Đẩu rốt cục cũng mở miệng, nhưng vẫn không khỏi thấy căng thẳng kỳ lạ.

Đối phương thực nhẹ nhàng mà đáp “Để kiếm tiền!”

“Tiền lãi buôn bán sau này, em muốn dùng làm gì?” Hỏi một vấn đề vô duyên thật!

Có điều người bán hoa tựa hồ lại bị hấn khơi dậy hứng thú, nghiêng đầu có điểm tò mò đánh giá hấn “Tiền lần sau này, tôi muốn đi du lịch, đến mọi nơi trên thế giới để tham quan.”

“Em không đi học sao? Cha mẹ em đâu?”

“Cha mẹ tôi cũng thích du lịch, một lần ngồi trên máy bay, phi công trưởng không nghĩ đến là lái máy bay đến thiên đường, cho nên đến bây giờ, cha mẹ tôi vẫn còn du lịch thiên đường, chưa về được; tôi nghĩ, có lẽ một lúc nào đó tôi ngồi máy bay, cũng sẽ được chở tới thiên đường...”

Câu trả lời thoải mái như vậy lại đẩy lên ý muốn bảo hộ mãnh liệt của Mặc Đẩu “Có thể nói cho tôi biết tên em không?”

“Doanh Doanh, tôi gọi là Doanh Doanh.” Hấn hơi mở to mắt, khóe miệng giương lên.

“Doanh Doanh, để tôi nuôi em nhé.”

“...” Cái tươi cười của Doanh Doanh cứng ngắc lại. Bị nói như vậy, chỉ cần là người, nghe xong không đành mặt ra hơi phí.

* * *

Trước giờ tan tầm một phút, Tiểu Lâm tay cầm một bó hoa hồng đỏ vọt vào trong văn phòng của quản lý, bắt gặp quản lý đã cầm sẵn một bó hồng đỏ, nhiều hơn hai mươi bông. Mặc Đẩu đứng bên cạnh cười đến trông dạt dào hạnh phúc... Hấn hấn là đặc ý lắm mà cười, nhưng vì cái gì lại cười được như vậy?

Sau khi nhiệm vụ kết thúc, Tiểu Lâm lẫn Mặc Đẩu đều được khen thưởng. Hai người cùng vào thang máy xuống tầng.

Tiểu Lâm nhớ lại bó hoa kiều diễm trong tay quản lý, không phục hồi đến Mặc Đẩu “Mặc Đẩu ah~ mày mua hoa chỗ nào thế?”

“Ở ngay quán tầng dưới kia.”

“Không phải là không có hoa hồng đỏ ư?”

“Có, nhưng em ấy giấu, không đưa ra.”

“Lợi hại, lợi hại!” Tiểu Lâm đề thấp giọng hỏi “Mất tận bao nhiêu tiền vậy?”

“Một đồng cũng không tốn.”

“Không thể nào?!” Tiếng hét oang oang là cho cả thang máy quay ngoắt lại khinh bỉ nhìn y!

“Thật đó, em ấy tặng tao.” Đẩu Đẩu cười đến chói lóa hạnh phúc.

“Mày thủ đoạn thật, tao thua mày luôn. Đi, đi ăn cơm tối đi. Rồi kể tao nghe làm sao người ta tặng hoa miễn phí cho mày.”

“Không cần, hôm nay cục cưng của tao đang chờ cơm tao.”

“Lần trước hỏi mày, mày kêu không có bạn gái mà?”

“Có. Hôm nay thì có.”

Cửa thang máy mở ra, Mặc Đẩu phát tay bước đi.

* * *

Từ ngày đó, Mặc Đẩu trở thành người đàn ông “có gia đình”. Tuy rằng chưa biết có thể tự nuôi mình được hay không nhưng Mặc Đẩu tự thề phải chăm sóc cho Doanh Doanh thật tốt, cái gì cũng đều phải cấp thứ tốt nhất cho Doanh Doanh.

Đương nhiên, còn không muốn nhắc tới chính là, tân nhậm chủ tịch tập đoàn Lập gia Ứng Khả Doanh, không hiểu được có phải mạch máu nhất thời thắt giảm không lại bị một thực tập sinh lương chỉ có một nghìn một tháng “nuôi”...

“Đầu Đầu, em tìm được một chỗ phi thường tốt rồi nè! Không mất tiền thuê nhà luôn!” Doanh Doanh giơ tờ giấy trước mặt Đầu Đầu, mặt loạn hoảng.

“Không mất tiền thuê?” Đó không phải là chỗ gì nguy hiểm đấy chứ? Đầu Đầu không tin tưởng cho lắm. Từ khi sống cùng Doanh Doanh đến nay, Đầu Đầu vẫn muốn tìm một nhà trọ tốt một chút, mà tìm khắp nơi vẫn không thấy chỗ nào thích hợp.

“Ừ.” Doanh Doanh vui sướng đưa địa chỉ cho Đầu Đầu xem, định là buổi chiều sẽ đi xem nhà.

Đầu Đầu vô cùng yêu “vợ yêu thân ái” của mình, tuy rằng tuổi của hắn có điểm ngoài ý muốn, nhưng trong lòng Đầu Đầu, hắn mới chỉ có mười bảy tuổi.

Đến khi đi xem nhà xong, mọi thứ đều ngoài ý muốn của Đầu Đầu. Đây là phòng trọ cao cấp ở tầng cao nhất, chủ nhà là Hoa kiều đã đi nước ngoài nhiều năm, chỉ cần bọn họ giữ gìn dọn dẹp phòng tử tế, tiền thuê nhà sẽ không lấy một xu!

Đầu Đầu nói “Quả là cái bánh từ trên trời rơi xuống! Cứ nhiên chúng ta lại nhặt được! Doanh Doanh, em đúng là thần may mắn của anh!”

Đúng vậy, Doanh Doanh thật sự là thần may mắn của Đầu Đầu, vài ngày sau, Đầu Đầu mang vẻ mặt rạng rỡ trở về nhà, vui sướng nói với Doanh Doanh “Doanh Doanh, anh đã trở thành nhân viên chính thức của Lập gia rồi! Chúc mừng anh đi!”

“Waaaaa ——!” Doanh Doanh đeo tạp dề, tay cầm thìa, bỏ nhào về phía Đầu Đầu, hôn rối rít “Đầu Đầu, giỏi quá!”

“Đêm nay chúng mình đi ra ngoài để mừng nhé!”

“Không cần đâu, em nấu tốt cơm tối rồi đây! Có canh gà hầm nha...”

Đầu Đầu cảm thấy mình chính là người may mắn nhất thế gian này, nguyên tưởng rằng chính mình phải dành thời gian để chăm sóc Doanh Doanh, không nghĩ tới Doanh Doanh lại giỏi việc nhà đến vậy, nấu ăn cũng ngon đến hạng nhất! Hắn lấy tiền lương đưa cho Doanh Doanh.

“Doanh Doanh, lương của anh giờ là ba nghìn nhân dân tệ, giao hết cho em, nhớ cất cẩn thận nhé!”

“Anh không tiêu đến tiền ư?”

“Ừ không cần, đi làm có xe bus đưa đón rồi, bữa trưa công ty cung cấp, anh không hút thuốc cũng chẳng uống rượu. Mà công ty mỗi tháng cũng có một khoản tiền thưởng nữa, anh dùng đến tiền đó là đủ rồi.”

“Ừm.” Doanh Doanh trong mắt ánh lên tia nhìn cảm động, trông đến đúng là người vợ nhỏ đắm chìm trong hạnh phúc.

Tâm Trảo Thân Thân

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

Nguyên tác: Tử Thố

Chuyển ngữ: Hải Hy Hy

Ba tháng sau, Đầu Đầu được tăng lương lần đầu tiên. Hai người thường hẹn nhau đến quán mỳ để ăn mừng.

Doanh Doanh ra cửa rồi mới nhận được điện thoại Đầu Đầu phải làm tăng ca, đành chờ ở một quán bar gần đó, tiện thể “gặp lại” thằng bạn Cách Luật.

Doanh Doanh đưa hắn một cái hộp nhỏ chạm trổ cầu kỳ “Cho cậu, tiền cổ Ấn Độ đó.”

Cách Cách thích tiền, đặc biệt thích sưu tầm các loại đồng tiền. Là bạn, Doanh Doanh cũng để ý đến điều đó.

“Cám ơn nhiều!” Cách Cách hôn chụt một phát cái hộp, cất đi, nhẹ nhàng lắc lư viên đá trong ly, lé mắt nhìn sang người bên cạnh “Tiểu Doanh Doanh của tớ, gần đây cậu làm cái gì thế? Tớ hẹn cậu mà cậu cũng không thèm đến luôn.” Trong quán bar tối như vậy mà vẫn đeo kính đen, cậu ta sợ bị người khác nhận ra đến mức đó sao?

Doanh Doanh nhàn nhã uống một hớp nước chanh, lười biếng nhìn đến Cách Cách “Tất nhiên là chuyện công ty.”

“Thế á?” Cách Cách dướn dướn hàng lông mi “Thế mà tớ lại nhìn thấy cậu ở cùng với một tên đàn ông đấy?”

“Cậu thấy tận mắt à?”

“Cả hai mắt đều thấy đủ.”

“Ừ thì là cậu thấy.” Doanh Doanh xem đồng hồ. Hôm nay không biết cái quái quỷ gì để Đẩu Đẩu phải tăng ca, làm gián đoạn hết cả kế hoạch của người ta.

“Haizzz~ Tớ dạo này muốn tiện cho sau này phá án nên thành lập một đội thám tử. Muốn xem năng lực nhân viên, tớ bắt chúng hồ sơ lại hành động của cậu trong vòng một tuần. Không nghĩ tới chúng lại nói với tớ cậu ở với một tên đàn ông, thật là nói bừa! Nhỡ?”

“Cậu bớt làm mấy chuyện thiếu đạo đức đi!” Doanh Doanh bỏ kính xuống, trừng mắt liếc hằm hằm một cái rồi lại đeo trở lại, Cách Cách liền chớp lấy trêu chọc.

“Theo cậu do tớ lập đội thám tử điều tra chuyện riêng tư người ta thiếu đạo đức hay là nhân viên của tớ thiếu đạo đức?”

“Tự đi mà xem lại mình ấy...”

Doanh Doanh lười phản ứng lại, đáng tiếc hằm hằm lạnh nhạt, Cách Cách càng hăng say “Bất quá nha, Tiểu Doanh Doanh của tớ đích xác có cái loại tiềm chất làm cho người ta vừa nhìn thấy lần đầu tiên đã muốn đưa cậu về nuôi, có điều ngại thân phận cậu, không ai dám làm vậy thôi... Tớ là tớ cũng không dám.”

Doanh Doanh không lên tiếng, chỉ cười tùm tùm uống nước chanh.

Có mấy người trẻ trẻ bước vào quán bar, ngồi xuống bên quầy, bắt đầu lớn tiếng nói chuyện phiếm.

“Này, nghe nói Lập gia mới đổi chủ tịch hả?”

“Chán anh thật! Đó là chuyện vài tháng trước rồi! Thấy bảo chủ tịch mới đẹp đến nỗi có thể kích khởi ý muốn được bảo vệ của đàn ông nha!”

“A?! Chủ tịch là một cô gái à?”

“Không không, là con trai, một anh chàng xinh đẹp cực kỳ!”

Cách Cách bắt đầu che miệng cười trộm, mà Doanh Doanh vẫn chỉ là thanh lịch ngồi uống nước, biểu hiện tốt thật! Cách Cách hào hứng xem kịch vui chuyển hằm hằm tâm trí sang mấy người kia. Đột nhiên một cô gái đi tới bên bàn, dữ dằn chỉ trích đám người nọ “Các người sao lại ăn no chán chê rồi rồi quá hay sao mà chạy đến loan truyền chuyện thị phi, bóp méo sự thật như thế!”

Cách Cách hăng hái chọc chọc Doanh Doanh “Ê ê~ nhìn xem~ có người thay cậu bất bình kia!”

Doanh Doanh vừa đảo mắt qua, lông mi khẽ giật, thốt lên “Rain?”

“Cậu quen à?”

“Thư ký của tớ, ông nội tuyển đó.”

“Khá đấy, can đảm, có tư sắc nữa!” Cách Cách sờ sờ cằm, tiếp tục hứng thú xem mấy người kia giằng co.

“Tiểu thư, bọn này nói chuyện phiếm làm cô đánh rắm à!”

“Ai cho các người truyền bá tin đồn về chủ tịch Ứng?!” Rain thật là trung thành và tận tâm, có công hộ chủ ra phết!

“Lời đồn cũng không phải do bọn này khởi nguồn nha!”

“Tôi mặc kệ! Các người như thế chính là lan truyền tin đồn nhảm nhí linh tinh!”

“Xi~ Vậy cô nói thử xem chủ tịch Lập gia là cái dạng gì?”

Rain đứng thẳng người, hai tay chống nạnh, nhấn mạnh rõ ràng từng chữ từng chữ một với chúng “Chủ tịch Ứng nhà chúng tôi là chàng trai luôn có thể kích khởi ý muốn được bảo vệ của mọi phụ nữ!”

Toàn bộ người nghe té xỉu...

“Khụ, khụ khụ!” Doanh Doanh bị sắc nước, ở một bên ho khan dồn dập...

“Chủ tịch Ứng?” Rain tựa hồ phát hiện ra một bóng dáng quen thuộc, nhưng mà kêu lên như vậy, tất cả những ai tham gia thảo luận đều quay lại nhìn đến người thanh niên đang ho...

Doanh Doanh bật dậy ném tiền trả rồi vọt ra khỏi cửa, Cách Cách chạy theo sát đằng sau.

Rain vẫn đứng buồn bực ở chỗ cũ, người vừa rồi hình như là chủ tịch Ứng thì phải? Còn người đi sau đường như là Cách luật sư! Aishhh... thôi không quản nữa!

* * *

Doanh Doanh và Cách Cách chạy ra phía sau quán bar, dọc theo hẻm nhỏ trước mặt mà đi. Cửa sau của quán bar thật sự khác xa mặt tiền ngăn nắp hoa lệ, vừa im lìm vừa tăm tối, lại còn vô số rác rưởi nữa!

“Chàng trai có thể kích khởi ý muốn được bảo vệ của mọi phụ nữ, không tồi, hình dung thật không tồi, ông nội cậu tinh mắt ghê, về phải tăng lương cho cô nàng đi!”

“Cậu đi chết đi!”

Hai người vừa đi vừa tán gẫu, đột nhiên phía trước nhảy ra ba cái bóng đen chặn đường, còn vung ra lưỡi dao sáng lóe “Cướp đây!”

Cướp? Cách Cách khịt mũi cười, thông thả tháo cúc cổ tay áo sơ mi.

Doanh Doanh bỏ kính xuống, cất vào túi, thản nhiên hỏi một câu “Cướp sắc hay cướp tiền?”

Ba tên cướp nhìn nhìn Doanh Doanh, giật giật mắt, đồng loạt xông lên.

Con hẻm yên tĩnh tự dưng truyền đến tiếng “Bình bộp bộp rầm”, sau một hồi loạn đả, sự bình ổn được trả lại...

“Đúng là thích chết!” Cách Cách cài lại cổ tay áo, trước khi đi còn đạp tên cướp đang nằm chết lả chết vật dưới đất một phát.

“Ui, quần áo tớ bị rách rồi!” Doanh Doanh rất không cam tâm nhìn đến bộ quần áo Đâu Đâu mới mua cho hần giờ có một cái lỗ hổng thật dài.

“Tớ thấy cậu mặc cái này là để tiện thôi, sao lại đau khổ thế?”

“Không giống vậy đâu...” Doanh Doanh vuốt vuốt phẳng quần áo, nói sang chuyện khác “Ế, vừa rồi tớ chỉ mới đánh một cú thôi nhé!”

“Cậu thì lợi hại rồi! Được chưa?”

Cả hai tiếp tục tán gẫu, rất nhanh đi ra khỏi ngõ tối...

Ba gã ngu ngốc nằm dài trên mặt đất vẫn chưa có khí lực để mà đứng lên, chỉ có thể cay đắng tự hỏi, kiếp này làm cướp phải chăng hoàn toàn không hề hợp với chúng...

* * *

Doanh Doanh và Cách Cách vừa đi được ra đường lớn ngay lập tức đung mắt Đấu Đấu. Doanh Doanh chỉ kịp sững sốt một giây, rồi bắt đầu “Oa oa~” khóc rống lên, giống hệt con chim cánh cụt, lúc la lúc lắc sa vào cái ôm áp của Đấu Đấu...

“Đấu Đấu, vừa nãy có trấn lột, may là có quý ngài đây giúp em đuổi chúng đi...”

Mặc Đấu vừa nghe thấy thế, dấy lên sợ hãi “Em không sao chứ, Doanh Doanh?”

Doanh Doanh bày vẻ đáng thương lôi ra cái ví tiền đáng yêu đáp “Không có việc gì, ví vẫn còn.”

“Anh hỏi người em có bị gì không?” Đấu Đấu lo lắng xoay xoay Doanh Doanh kiểm tra một lượt, ngoại trừ quần áo bị bẩn bị rách, thật không có gì khác nữa!

“Không sao không sao, nhưng quần áo rách rồi...”

Cách Cách trên mặt phủ kín hắc tuyến, vì cái gì Doanh Doanh có thể như vậy? Tốc độ phản ứng siêu mau lẹ, nói biến sắc mặt liền biến sắc mặt, nói khóc liền khóc, ngay cả giọng điệu nói chuyện cũng thay đổi! Quả thật giống một đứa nhỏ mười tuổi!

“Ngài đây, thật cảm ơn anh lắm! Xin hỏi phải xưng hô thế nào?” Đấu Đấu nói lời cảm ơn với Cách Cách.

“Tôi họ Cách, Cách của phương cách (phương thức, cách thức).” Hắc thừa cơ đánh giá một lượt người thanh niên đang ôm áp tên bạn của hắn này, quả nhiên một nhân tài sáng sủa, xét về bề ngoài, tuyệt đối xứng đôi với Doanh Doanh.

“Cách tiên sinh đã ăn cơm chưa? Nếu chưa thì để tôi mời, cảm ơn anh đã giúp Doanh Doanh!” Thanh niên thật khẩn khoản làm sao! Cách Cách vừa mới bật ra “Được...”, Doanh Doanh liền toé cho hắn một ánh mắt giết người: Cậu phần đi được rồi đấy!

Lập tức sửa lại “Được... Được anh chiếu cố quá... Mà chàng trai, đừng để cậu ta một mình ban đêm ở ngoài, cậu ta rất dễ thành mục tiêu tập kích của bọn bất cóc đấy. Đạo này an ninh không tốt lắm đâu... Tôi còn có việc, tôi xin phép đi trước.”

“Tôi biết rồi, thật lòng cảm ơn anh nhiều lắm!”

Cách Cách muốn tìm một chỗ không người nào đó mà cười điên dại giật giật một phen, cuộc sống của Doanh Doanh liệu có phải rất là thú vị? Sao tự nhiên lại được xem cái trò chơi như này cơ chứ? Bất quá, có vẻ vẫn còn ý tứ sâu xa nào khác!

* * *

Đấu Đấu kinh hãi mà đưa Doanh Doanh về nhà, ở bồn tắm kiểm tra Doanh Doanh thêm một lần nữa, đau lòng phát hiện khuỷu tay hắn có một vết bầm tím.

Doanh Doanh âm thầm phỏng đoán: đại khái là lúc dùng khuỷu tay để bổ vào mặt tên cướp, đập trúng răng nanh gã thôi mà... Tên cướp khốn nạn, không có việc gì thì mọc răng nanh lớn thế để làm chi? Hại Đấu Đấu của ta phải lo lắng như vậy! Có điều, thế mới biết Đấu Đấu yêu chiều ta biết bao nhiêu...

Nghĩ nghĩ xong, Doanh Doanh hôn Đấu Đấu chút một cái “Đấu Đấu, em rất yêu anh!”

“Biết rồi! Ngày nào cũng nghe đến mấy lần...”

“Chẳng lẽ anh không thích nghe à?” Doanh Doanh trề miệng, bực bực đập đập mặt nước.

“Thích, thích lắm chứ!”

“Hehe...”

* * *

Chủ tịch Lập gia cứ như vậy duy trì cuộc sống hạnh phúc của hắn.

Buổi sáng nấu đồ ăn cho chồng yêu thân ái, Đấu Đấu trong lúc Doanh Doanh nấu nướng thì rửa mặt chải đầu, sau đó ăn sáng; thắt cravat cho Đấu Đấu là nhiệm vụ ngọt ngào mỗi ngày của Doanh Doanh. Chờ Đấu

Đấu vừa ra khỏi cửa, Doanh Doanh liền lập tức chuyển điện thoại nhà vào di động của mình, mở cửa ngòm, nhanh chóng thay quần áo rồi lao xuống lái xe đến công ty.

Thời gian nghỉ trưa, Đấu Đấu gọi điện về nhà, Doanh Doanh ở văn phòng ngay ở tầng trên Đấu Đấu dùng thanh âm yêu thương tâm sự với chồng yêu; lúc tan tầm, Doanh Doanh lăm dụng chức quyền chủ tịch, về sớm nửa tiếng, lái xe về nhà, đổi quần áo, đeo tạp dề, bắt đầu nấu cơm; chờ đợi Đấu Đấu trật trật trên chuyến xe cao điểm chậm chạp để về, Doanh Doanh luôn cười tươi mở cửa ôm một cái rồi hôn một cái nghênh đón chồng yêu công tác một ngày vất vả trở về, còn có một bàn cơm tối ngon lành.

Doanh Doanh không chính xác nơi xuất hiện “giọng nói và dáng điệu tướng mạo” của hần ở công ty, tất cả ảnh chụp giới thiệu vẫn tất về chủ tịch đều dùng của ông nội; hần cũng chưa bao giờ ở công ty xuất hiện trước mặt Đấu Đấu. Đấu Đấu từng cười nói với Doanh Doanh: chủ tịch công ty bọn anh trùng tên với em, nhưng mà chủ tịch già, tóc hoa râm luôn rồi; lúc nào nhiều việc quá, Doanh Doanh toàn chờ Đấu Đấu ngủ xong rồi lên lấy máy tính xách tay dưới gầm giường ra tiếp tục làm việc, có dấu hiệu chuyển động gì đó liền giả vờ ngủ. Thế là Đấu Đấu lúc nào cũng ay áy nghi hoặc: sao Doanh Doanh nuôi mãi mà không thấy béo lên?

Đấu Đấu thực yêu thương Doanh Doanh của hần, chưa bao giờ kiêng kỵ ở trước mặt đồng nghiệp mà nói đến vợ yêu, cho nên tất cả đồng sự của Đấu Đấu đều biết, Đấu Đấu có vợ xinh đẹp hiền lành, ngoan ngoãn đảm đang — đáng tiếc lại là con trai. Những người lúc đầu thành kiến, về sau thấy Đấu Đấu hết thấy vẫn bình thường, mỗi ngày đều là khuôn mặt tươi cười hạnh phúc nên cũng dụi đi! Hần còn thường lấy đồ ăn vợ hần làm cho ra khoe nữa, mọi người liền cảm thấy đồng tính luyến ái cũng chả có gì để mà kỳ thị. Hơn nữa Mặc Đấu hay cường điệu: tôi không phải đồng tính luyến ái, con trai con gái cả thế giới tôi đều không yêu, tôi chỉ yêu mỗi Doanh Doanh của tôi.

Dần dần, nhóm đồng nghiệp đều thấy vợ Mặc Đấu may mắn lắm cơ — hần có thể mua được một bộ giả Tây trang Armani (1) giá một trăm nhân dân tệ, độ giống Tây trang chính tông có thể đạt tới 99,99%, chất lượng tuyệt đối hoàn mỹ. Đồng nghiệp trong nhóm đều hâm mộ. Nhưng khi Đấu Đấu hỏi Doanh Doanh địa chỉ cửa hàng đó, Doanh Doanh lại nghiêm mặt nói là do lạc đường, không nhớ rõ ở đâu đâu...

Doanh Doanh có khi còn nhất được điện thoại loại mới ra ở trên đường, đem cho chồng yêu dùng; ở công ty bán hoá mua cái quạt điện ngẫu nhiên được trúng thưởng cái máy tính Đấu Đấu đang muốn mua; chung quy, chuyện tốt gì Doanh Doanh có được, Đấu Đấu cũng đều được lợi. Tất cả mọi người giục giả “Đưa vợ anh đến cho nhìn xem với đi!”, có điều dù Đấu Đấu nguyện ý, Doanh Doanh cũng không có khả năng ra mặt. Cho nên tới tận giờ, mọi người vẫn chưa được diện kiến “Thiên hạ đệ nhất hiền thê” trong truyền thuyết của Mặc Đấu.

Quan hệ “vợ chồng” kiểu gì cũng có những lúc cãi nhau. Đấu Đấu từ từ nhận ra tần suất vợ hần ra ngoài du lịch là rất nhiều, dù từ ngày đầu tiên hần đã biết Doanh Doanh thích đi du lịch, nhưng mà không thể thán gì cũng đi chứ! Có khi một tháng còn đi ba lần, quá đáng hơn là Doanh Doanh chỉ he hé nói: Chồng yêu, em đi du lịch đây. Sau đó cả người biến mất sạch bách vài ngày luôn! — không có cách nào mà, chủ tịch luôn phải chạy tới chạy lui, tháng này đi Canada ngắm lá phong, tháng sau đi Australia xem chuột túi, ngoài du lịch ra, thật không biết còn cách gì để cầm chân chồng yêu nữa?

Cuối cùng, Đấu Đấu lo lắng tích tụ ngày này qua tháng khác, nhịn không được nữa bùng nổ, kết quả là Doanh Doanh đi khỏi nhà một tuần, làm hại Đấu Đấu giống con ruồi không đầu lòng vòng khắp nơi tìm người. Kỳ thật Doanh Doanh cũng không phải thực muốn đi khỏi mà là tiện thể đến Tây Á thôi, ở đó mới thành lập công ty con của Lập gia...

Từ Malaysia hải lòng trở về, Doanh Doanh chui vào 2202 thay quần áo, tự biến mình thành bộ dạng tiêu tụy, mới nhìn còn tưởng ba ngày không ăn cơm hai ngày không rửa mặt, sau đó gõ cửa 2201, vừa thấy Đấu Đấu đã khóc nức đến thê thảm hỏi “Anh có còn giận em nữa không?”

Đấu Đấu nhìn thấy Doanh Doanh mới cảm giác cơ thể mình mới thông lại được hô hấp, đành giơ hai tay đầu hàng “Không giận, không giận, nhưng lần sau em ra ngoài phải nói cho anh biết, khi nào đi, đi đâu, khi nào về. Cũng không được trốn nhà đi nữa!”

Doanh Doanh đắc ý cầm cravat Đấu Đấu xì mũi.

Từ lần đó, Đấu Đấu từ bộ nhân sự được điều tới bộ kinh doanh, thường phải đi làm việc tham dự các loại hoạt động. Hắn lo lắng Doanh Doanh ở nhà sẽ rất cô đơn nên thường xuyên gọi điện về nhà. Thật ra, Đấu Đấu đi công tác, Doanh Doanh cũng phải ra sân bay, chuyển đổi cuộc gọi để mà nói chuyện với Đấu Đấu... Không cần phải nói, Đấu Đấu đi công tác cũng là do Doanh Doanh sắp xếp, làm thế là có thể giảm bớt “mâu thuẫn vợ chồng”.

Cứ như vậy cuộc sống tiếp diễn được hai năm.

Năm thứ ba, sinh nhật của Đấu Đấu, Đấu Đấu rất cực cũng được gặp “chủ tịch” Lập gia, một ông lão phương phi, nghiêm chỉnh, năm nay đã gần bảy mươi. Lúc được triệu kiến đến văn phòng chủ tịch lòng hắn rất kích động, vì nghe nói lần này cần điều động nhân sự, có thể được thăng chức. Kết quả không ngoài sở liệu, Đấu Đấu được thăng lên quản lý, có điều vẫn chỉ là phó.

“Thế nào? Hôm nay đi với đồng nghiệp ra ngoài chúc mừng một lần chứ hả?” Chủ tịch cười tủm tỉm hỏi.

Đấu Đấu ngại ngùng cười cười trả lời “Vợ cháu đã chuẩn bị cơm tối rồi!” Còn có bánh ngọt sinh nhật thơm ngon nữa!

“Hò? Vậy à? Ấu yếm ghê nhỉ?”

“Vâng!” Đấu Đấu xấu hổ gật gật đầu.

“Ha ha...” Chủ tịch sang sảng cười rộ lên.

Sau đó, Đấu Đấu vừa ra khỏi cửa, Doanh Doanh cũng từ phòng nghỉ đi ra “Cám ơn ông nội!”

“Nghịch quá đấy!” Cụ chủ tịch cũng không có biện pháp, dù sao Doanh Doanh mọi phương diện đều biểu hiện xuất sắc, vậy phương diện tình cảm này, cũng tùy hứng theo nó một lần, bản thân mình dù sao cũng đang chán, liền phối hợp với đứa cháu đích tôn một phen.

“Ông nội, ông thấy anh thế nào ạ?”

“Cũng không tệ lắm, nhưng hơi đáng thương.”

“Sao lại thế?!”

“Vợ mình mà không hay biết gì. Doanh Doanh à, cháu định bao giờ mới nói cho thẳng bé đây?”

“Để sau đi!” Doanh Doanh rất hài lòng với hiện tại, chưa muốn thay đổi cái gì cả.

Buổi tối, Đấu Đấu bước vào cửa, mùi thức ăn lẫn Doanh Doanh xinh đẹp đều ngênh diện ủa tới!

“Chồng yêu Đấu Đấu, sinh nhật vui vẻ!”

“Cám ơn em! Hôn cái đã nào!” Đấu Đấu ôm lấy Doanh Doanh, mạnh mẽ hôn xuống! “Anh có tin vui muốn nói em nghe!”

“Tin gì vậy?” Doanh Doanh hấp háy mắt chờ mong.

Đấu Đấu ra vẻ cực kỳ, cực kỳ trịnh trọng nói “Anh được lên chức, hiện anh là phó quản lý của bộ kinh doanh!”

“Thật thế ư?!” Doanh Doanh ngơ ngác, vừa có vẻ hưng phấn lại vừa có vẻ khó tin “Em chỉ biết Đấu Đấu là tuyệt nhất! Haaaa... Không lâu nữa Đấu Đấu sẽ lên tới quản lý cho mà xem!”

“Vẫn còn, hôm nay anh mua tặng cái này cho em.”

“Hôm nay sinh nhật anh mà, sao lại mua đồ tặng em chứ?”

Đấu Đấu kéo Doanh Doanh ngồi xuống sofa, lấy ra một cái hộp nhỏ nhưng tờ màu đỏ, mở ra, bên trong là một đôi nhẫn bạch kim.

“Tuy rằng chúng mình không thể đăng ký kết hôn như vợ chồng bình thường, nhưng anh vẫn thấy cái kia cũng chỉ là phù phiếm thôi, cũng không đại diện được cái gì, nếu không đã chẳng có ly hôn... Mà, trước giờ với anh, nhẫn chính là một hình thức...” Đấu Đấu thành thực nói, Doanh Doanh cũng chuyên chú lắng nghe.

Doanh Doanh biết, Đấu Đấu trước đây cũng bởi bị kịch ly hôn dẫn đến gia đình tan nát, một mối lửa tự thiêu ngập ngựa hoá tro hết toàn bộ. Đấu Đấu không có ai nuôi nấng, bị bắt vào cô nhi viện...

Đấu Đấu lấy một chiếc ra, cầm lấy tay trái của Doanh Doanh, bình lặng đeo vào ngón áp út “Chính là, không biết vì cái gì, thời gian càng trôi qua, anh càng muốn để lại trên người em dấu ấn của anh... Cho nên, anh đã mua, có lẽ người càng lớn tuổi lại càng tục tằn... Anh biết ở trong lòng em, thứ này cũng không thể chứng minh được em là người duy nhất anh yêu suốt kiếp này...”

“Có thể, tất nhiên là có thể!” Doanh Doanh chắc chắn là một trăm có thể ấy chứ!

Đấu Đấu nhẹ nhàng hôn lên ngón áp út của Doanh Doanh “Anh sẽ chăm sóc em cả đời.”

“Là anh nói đấy nhé! Vô luận sau này phát sinh chuyện gì, anh cũng không thể không cần em!”

“Sao lại không cần em cho được? Lại đây, đeo cho anh!”

Doanh Doanh đeo chiếc còn lại cho Đấu Đấu, diễn ra trên sofa nhà mình, cảm giác so với đứng ở nhà thờ còn lãng mạn hơn!

Dòng chữ được khắc bên trong hai chiếc nhẫn, chính là: you are mine / i am yours.

* * *

Có được đề cử của Doanh Doanh, sau hơn nửa năm Đấu Đấu đã thành quản lý bộ kinh doanh, một năm sau nữa lại thành tổng giám đốc. Bất quá vẫn không có “chủ tịch Doanh Doanh”, hội nghị thường kỳ hàng tháng đều là do phó chủ tịch chủ trì...

Tiền lương của Đấu Đấu tăng cao, chính mình cũng có xe riêng, mỗi ngày không cần phải đón những tuyến xe muộn nữa; mà Đấu Đấu không tuân thủ quy củ thường lên về sớm chạy về nhà để làm vợ “kinh hỉ”... Nhưng như thế lại thành khổ Doanh Doanh, đi làm còn chưa tính, chiều nào cũng cứ như đi đầu thai, nếu gặp Đấu Đấu về sớm, lại là cả một chặng đường bão táp. Thế là phải mua hai cái cravat, kêu là đi dạo phố, làm hại cô nàng bán cravat cũng phải quên mặt hần luôn...

Để nắm bắt được vị trí của Đấu Đấu, Doanh Doanh treo một cái bùa bình an trong xe hần, kỳ thật bên trong có một cái máy định vị nho nhỏ. Có thể từ nó mà biết Đấu Đấu đang ở đâu để mà tính kế có kịp về nhà trước hần không. Mặt khác, chế độ làm việc và nghỉ ngơi của công ty trở nên nghiêm khắc, giờ giấc không còn về sớm được nữa! Đáng tiếc là Đấu Đấu vẫn kiếm ra có để về sớm được.

Một tình huống bình thường sẽ là, chạy về nhà trước Đấu Đấu, lúc Doanh Doanh lao ra thang máy đã phải tháo xong cravat, cởi áo khoác, ngay cả cúc áo sơ mi cũng gỡ hết, may là nơi này không có ai, nếu không nhất định bị cho là điên, bại lộ luôn! Vọt vào 2202, thay quần áo “bà chủ gia đình”, vừa đeo tạp dề vừa hấp tấp sang 2201, sau đó sắp hết thức ăn mua sẵn ra, bật bếp hâm lại, thường thường bếp còn chưa nóng, chuông cửa đã vang...

Lại cuống cuống chạy ra mở cửa, Đấu Đấu vừa bước vào đã làm một cái hôn nồng nhiệt, hôn đến khi Doanh Doanh đầu lập lòe sao sáng, thiếu chút nữa là ngạt thở... Doanh Doanh chỉ có thể giải thích do mình ít vận động, lượng hô hấp không đủ...

Đấu Đấu nói, gần đây mùi vị thức ăn Doanh Doanh nấu khác biệt nhiều, hần vẫn hoài niệm cái hương vị ban đầu hơn; trong lòng Doanh Doanh âm thầm kêu khổ, cái này dù sao cũng là đồ cao cấp mua ở khách sạn về, chọn tới chọn lui mới được đó chứ!

Mấy ngày sau, Doanh Doanh cũng chẳng để ý là mình lạnh nên cảm, hay là do ăn không tiêu, ngã bệnh nằm dài một chỗ. Đấu Đấu về sớm nhìn đến Doanh Doanh nằm yên trên giường không có ai chăm sóc, lòng đau như cắt, nhẹ nhàng gọi hần dậy...

“Doanh Doanh... Doanh Doanh...”

“Ừm...?” Doanh Doanh hơi kéo chăn xuống để lộ mặt, hai má đỏ bừng bừng.

“Muốn ăn cái gì không?”

“Không...”

Đầu Đầu nghe thấy thanh âm Doanh Doanh thều thào, trong lòng khó chịu muốn chết, cứ như bị cả một cái chùy to tướng thô bạo đập tới tấp.

“Doanh Doanh, anh xin lỗi... Chủ tịch cũng bị ốm, anh không đi được, không có cách nào về sớm để chăm sóc em...”

“Không sao, không sao... Hì hì...” Em bị ốm, anh đương nhiên là bị bắt ở lại công ty rồi!

Đầu Đầu vào bếp vo gạo nấu cháo, lúc này mới phát hiện đã lâu lắm rồi mình không nấu cơm... Doanh Doanh làm việc nhà chắc chắn rất vất vả, về sao trừ lúc làm việc, còn lại phải chú ý chăm sóc Doanh Doanh thật tốt!

Tối, Đầu Đầu ôm lấy Doanh Doanh nguyên đêm, hy vọng Doanh Doanh có thể ra nhiều mồ hôi để giảm nhiệt độ. Hắn còn buông lời thề “Nếu sáng mai nhiệt độ của em không giảm, kể cả chủ tịch công ty treo anh lên anh cũng phải đưa em đi bệnh viện!”

—— Chủ tịch mà treo anh lên, anh cũng chẳng cần mang vợ anh đi bệnh viện đâu.

May mắn sáng hôm sau thân nhiệt của Doanh Doanh đã hạ xuống chỉ còn 37°9, Đầu Đầu bị Doanh Doanh đuổi ra khỏi cửa, hắn lại nghỉ lúc nghỉ trưa tranh thủ về nhà cũng được, dù thời gian chăm được cho Doanh Doanh chỉ có hai mươi phút cũng chẳng sao. Doanh Doanh đang ngồi trên giường nói chuyện điện thoại với Rain, bị Đầu Đầu xuất hiện thành linh giữa trưa làm cho hoảng sợ, thốt lên “Chồng?!” sau đó ném điện thoại đi, làm cho Rain bên kia ngỡ ngàng, cái gì mà chồng với chất? Chủ tịch Ứng đang làm cái gì?!

Doanh Doanh bị Đầu Đầu dọa cho một trận, nhiệt độ tụt hết, cả thân toát mồ hôi lạnh, hắn nghĩ Đầu Đầu đã nhìn thấy hắn gọi điện thoại... Thật ra là chưa nhìn thấy gì; Đầu Đầu hài lòng nhìn con số trên nhiệt kế chỉ 37°3, sờ sờ trán Doanh Doanh thấy mát hơn hôm qua nhiều, nhưng lại ra rất nhiều mồ hôi...

Đầu Đầu đắp chăn lại cho Doanh Doanh, cởi quần áo hắn, dùng khăn mặt nóng hừng hực lau sạch sẽ mồ hôi trên người, thay cho hắn bộ quần áo ngủ khác, vội vã âu yếm vài cái rồi chạy về công ty.

Có khi bệnh cảm mạo cũng chịu không nổi được một phen nhiệt tình của Đầu Đầu, chạy trốn chết hết, đến khi Đầu Đầu tan tâm về đến nhà, Doanh Doanh gần như đã bình phục hoàn toàn.

Bất quá, Doanh Doanh vẫn xin nghỉ ốm một tháng, ngoan ngoãn ở nhà nghỉ ngơi lấy sức, thật sự là trước nay chưa từng được thoải mái nha! Đầu Đầu cũng không muốn Doanh Doanh quá mệt mỏi, thường xuyên mang Doanh Doanh ra ngoài ăn cơm, lúc rảnh rỗi thì dẫn Doanh Doanh đi shopping, đến công viên. Đầu Đầu còn hay tưởng tượng về cuộc sống tương lai sau này, nói là chờ chủ tịch về hưu, bản thân mình có khi sẽ thành phó chủ tịch được! Doanh Doanh âm thầm buồn cười: chờ đến lúc em về hưu, anh cũng thành một lão xương cốt rồi!

Ngày dần trôi qua, mùa hè năm thứ năm rất nhanh khép lại, Doanh Doanh và Đầu Đầu vẫn là sinh hoạt “bình thường” như vậy!

* * *

Một hôm Đầu Đầu về nhà, phát hiện không thấy thân ái của mình đâu, gọi di động cho hắn cũng không thấy trả lời...

“Rain, ngày mai em đưa báo cáo hội nghị thường kỳ tháng này cho phó chủ tịch nhé, đem đồ thị kinh doanh tháng này giao cho quản lý Mặc, có chỗ nào khó hiểu anh đã viết hết ra rồi đó, em chăm chú anh ta một chút, bây giờ anh phải ra sân bay.” Công ty con bên Malaysia gặp chuyện không hay. Công trình bất động sản mà Lập gia đầu tư xảy ra tai nạn, đè chết vài công nhân. Doanh Doanh đang cấp tốc bay đến Malaysia.

“Alo, chồng ạ em ra ngoài chơi vài ngày!” Doanh Doanh vừa kết thúc cuộc gọi với công ty liền gọi ngay về nhà.

Đầu Đầu nghe xong có điểm mất mát “Sao lại đi gấp vậy? Chờ vài ngày nữa không được à Doanh Doanh? Lương của anh sắp được phát rồi, chúng mình cùng đi được không?”

“Không nên không nên, em phải xuất phát rồi!” Doanh Doanh rất nhanh khép cửa, đi ra khỏi văn phòng.

“Thôi được rồi... Em đi đâu? Bao giờ thì về?” Mỗi lần Doanh Doanh đi ra ngoài, tâm tình của Đấu Đấu đều chùng xuống ngàn lần.

“Em đi Malaysia, bốn ngày! Em sẽ mua quà cho anh, anh muốn quà gì?”

“Anh không cần quà, chỉ cần ngày ngày gọi một cuộc về cho anh là được.”

“Ừa! Em biết rồi, thế nha!” Thang máy tới rồi!

Doanh Doanh cúp điện thoại, Đấu Đấu tựa hồ tại thời khắc câu nói cuối cùng đã nghe được tiếng chuông thang máy...

Đấu Đấu mở tủ lạnh, tùy tiện lục đồ. Doanh Doanh không ở đây, cái gì cũng đều khó ăn như nhau!

Đồng hồ quả lắc trên tường đóng đưa một cách tẻ nhạt, báo chí đều đặn tải những tin tức nhàm chán. Quần áo hôm qua còn chưa giặt, mỳ cũng được không nấu chín... Không gian không có Doanh Doanh, thời gian lê gót có vẻ đặc biệt chậm chạp...

Rất đột nhiên, trợ lý công ty gọi điện đến.

“Quản lý Mặc, mau đến công ty đi! Chủ tịch Ứng xảy ra chuyện rồi, thang máy bị hỏng, aiiii! Dù sao thang máy cũng hỏng rồi, chủ tịch Ứng không ra được!”

“Cái gì cơ?” Chủ tịch Ứng không phải từ mấy tháng trước sinh bệnh vẫn còn đang điều trị ở Mỹ sao?

“Nói chung là anh đến nhanh nhanh hộ cái!”

Aish! Đằng nào vợ cũng không ở nhà, làm chuyện đến công ty cũng không sao!

Nửa tiếng sau, Đấu Đấu đến công ty, ở đại sảnh mọi người đều tụ tập trước cửa thang máy, ngoan ngoãn! Quản lý các bộ cơ hồ cũng đều đến đủ!

“Làm sao vậy?” Đấu Đấu gặp quản lý của mình cũng đang rúm ró ở đó, bèn chen lên hỏi ngọn ngành.

Trợ lý vừa thấy thủ trưởng đến, lập tức kéo hần sang một bên nhỏ giọng nói “Thang máy hỏng, chủ tịch Ứng bị nhốt bên trong một tiếng đồng hồ rồi mà nhân viên phụ trách sửa chữa vẫn chưa thấy đến, phó chủ tịch vừa mới đập nát bát cái đồng hồ, còn đang gọi điện chờ lạnh tanh bành kia kia!”

“Chủ tịch Ứng không phải ở Mỹ sao?” Đấu Đấu lấy làm khó hiểu, cái nhân vật đáng tuổi ông nội lần trước không phải chính miệng nói với hần là đi Mỹ đó ư?

“Ai nói với anh như thế?”

“Chủ tịch Ứng đó, chính mồm ông ấy nói với tôi thế mà!”

Trợ lý hoài nghi nhìn quản lý Mặc của hần, ngày hôm qua hần vừa mới gặp chủ tịch Ứng xong! Không hiểu nổi! “Dù sao tất cả mọi người đến rồi thì anh cũng nên có mặt, không cần động tí là bỏ chạy về âu yếm với vợ hiền đâu! Như thế có vẻ rất là không quan tâm đến chủ tịch nha! Lúc nào có thể vượt mông ngựa (nịnh nọt) thì cứ chộp đi! Chộp quyết đoán, chộp không do dự, chộp người xứng đáng! Tốt nhất là đừng để cho người ta tranh võ!”

Đấu Đấu bất đắc dĩ cười cười, bạn trợ lý thật là quý quái quá chứ! Có điều, Đấu Đấu cũng thực tâm lo lắng cho chủ tịch, người đã bảy mươi tuổi lại bị nhốt bên trong lâu như vậy liệu có thể bị thiếu dưỡng khí hay không?

Rất nhanh, một nhóm nhân viên nhỏ chạy tới, đằng sau còn có phó chủ tịch hùng hùng hổ hổ đi theo “Làm cái của nợ gì thế không biết! Tận bây giờ mới đến! Mất tới một tiếng đồng hồ! Các anh ngày mai cút hết cho tôi đi!”

Dù sao có người đến là tốt rồi, cửa thang máy nhanh chóng được cạy mở ra, nhưng thang máy vẫn chưa đến nơi, một nửa vẫn treo lơ lửng trên đó, người bên trong phải nhảy xuống. Mọi người đều hô gọi “Chủ tịch Ứng chủ tịch Ứng”, ước gì mình trở thành bậc thang cho chủ tịch Ứng đi.

Đầu Đầu đứng bên ngoài đám đông, không qua được, đành đứng xa xa nhìn đến. Từ bên trong một cái áo khoác được ném ra, mọi người hơi hơi giãn chỗ ra; sau đó hạ xuống hai cái đùi, rồi sau đó nữa... Doanh Doanh... nhảy xuống! Sao lại có thể thế được?!

Doanh Doanh nhẹ nhàng tiếp đất, nhận lấy cái áo khoác Tây trang vừa ném ra... Hắn mặc áo sơ mi trắng, cravat bạc, mỉm cười với mọi người vây lấy xung quanh chậm rãi bước đi. Tất cả mọi người quan tâm hỏi han:

“Chủ tịch Ứng không có việc gì chứ?”

“Chủ tịch Ứng có cần đi bệnh viện không?”

Mà Doanh Doanh cười rất dịu dàng, trả lời lặp đi lặp lại “Không sao... Không sao...” Loại biểu tình này, loại ánh mắt này, loại khí chất này... Giống như một đấng vương giả chân chính...

Chủ tịch Ứng? Nghĩ đùa gì vậy?! Hắn chỉ là một người trông giống Doanh Doanh mà thôi, mình không biết hắn, mình không biết hắn... Doanh Doanh của mình... Doanh Doanh của mình đi Malaysia... Em không có ở nơi này...

Đầu Đầu do dự mà bấm phím điện thoại gọi Doanh Doanh, ức chế nhịp tim đập cuồng loạn trong ***g ngực, cố gắng thông suốt hơi thở, lẳng lặng nhìn người được gọi là chủ tịch Ứng kia, lẳng lặng chờ đầu dây bên kia thốt lên tiếng trả lời...

=====

Chú thích:

1. Tây trang Armani

Armani là nhãn hiệu thời trang nổi tiếng do nhà thiết kế người Ý Giorgio Armani sáng lập.

Ông sinh ngày 11/07/1934 tại Piacenza, Emilia-Romagna, Ý.

Tầm Trảo Thân Thân

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

Nguyên tác: Tử Thố

Chuyển ngữ: Hải Hy Hy

“Rìng... Rìng...”

Đám người ngừng lại, im bật tiếng huyền não. Bởi vì chủ tịch Ứng phải dừng nghe điện thoại.

“Alo? Đầu Đầu à?” Dù sao mọi người đều không biết Đầu Đầu là ai, cứ làm càn nói điện thoại chắc cũng không sao!

Đầu Đầu không đáp lại, tiếng trả lời trong điện thoại trùng khớp với cử động môi của Doanh Doanh chói loá đang đứng đằng kia... Đầu Đầu choáng váng, hắn không biết phải hỏi như thế nào... Gió từ điều hoà trở nên lạnh buốt xương tủy, ngoại trừ tiếng Doanh Doanh trong điện thoại phả vào lỗ tai hắn, hết thấy đều yên tĩnh...

“Alo? Anh sao thế? Nói chuyện đi! Alo?!”

“Em... đang ở đâu...”

“Hơ, em đang ở sân bay, chuẩn bị xuất phát rồi!”

Doanh Doanh, câu trả lời này của em, một chút chột dạ cũng không có sao? Vì sao lại nói ra tự nhiên đến vậy? Chẳng lẽ, em dối gạt tôi đã thành quen...

“Doanh Doanh...”

“Chuyện gì vậy?”

“Anh nghĩ là anh hoa mắt rồi...”

“Anh đang nói gì?!” Doanh Doanh ngẩng đầu nhìn nhìn ra bốn phía xung quanh...

Mọi người chỉ thấy biểu tình của chủ tịch Ứng trong nháy mắt động lại, vừa rồi hãy còn trò chuyện vui vẻ với mọi người, giờ cầm di động không nói lấy một chữ; theo ánh mắt sợ hãi của chủ tịch Ứng, mọi người tự nhiên vẽ ra đường một đường, kết quả, đầu đường nhìn kia, cũng là tổng giám đốc cũng đang im lìm như vậy, cầm điện thoại, không nói được một lời, ngây ngốc nhìn đến chủ tịch Ứng...

Không khí trầm mặc bao phủ thật lâu, hai người kia cứ như bị dính thuật định thân mà chôn chân tại chỗ. Tất cả bắt đầu không chịu nổi điều quỷ dị này, thì thầm to nhỏ với nhau “Này hai người đó sao vậy?”

“Sao lại thế này?”

Rain thỉnh linh xuất hiện trong đám đông, vội vã chạy đến chỗ Doanh Doanh “Chủ tịch Ứng, Jonson vừa gọi điện nói ở Malaysia không việc gì nữa rồi. Sự cố đều do công ty kiến trúc chịu trách nhiệm, anh không cần phải đến đó nữa!”

Chủ tịch Ứng không “Ừ” cũng chẳng “Ồ”, cô đột nhiên cảm thấy không khí có gì không đúng, bèn liếc trái, ngoảnh phải, lớn tiếng hỏi “Sao thế? Tự dưng ngơ ngác hết cả đám với nhau thế này?”

Cuối cùng, vẫn là Doanh Doanh có phản ứng trước. Hắn quay đầu lại, chậm chậm nói với Rain “Bảo Jonson bồi thường thỏa đáng cho người nhà...”

“Được, em cũng nghĩ thế! Như vậy mới đúng đạo làm người!... Chủ tịch Ứng, anh bị làm sao? Lại thấy không khỏe à?”

“Không...” Doanh Doanh gấp điện thoại, chậm chạp đi đến cạnh Đẩu Đẩu “Em không đi Malaysia nữa, em chờ anh nghỉ ngơi, em và anh đi ra khỏi đây đi...”

Tất cả mọi người đều phi thường kỳ quái mà nhìn chủ tịch Ứng, sao ngài cúi đầu giống như mắc lỗi gì với quản lý Mặc? Hai người kia sao trông là lạ đến vậy? Tự dưng có người bắt đầu ý thức được, chưa bao giờ từng gặp qua chủ tịch và tổng giám đốc cùng xuất hiện ở đâu.

“Em là chủ tịch? Chủ tịch anh nhìn thấy là ai?” Giọng nói Đẩu Đẩu có điểm nặng nề. Là giận dữ? Hay là khổ sở? Doanh Doanh không dám ngẩng đầu nhìn.

“Là ông nội em.”

“Ông nội em? Ngay từ đầu em chính là chủ tịch của Lập gia rồi?”

Doanh Doanh gật gật đầu, ngược lên đôi mắt ngập nước “Đẩu Đẩu, không...”

“Không cần giải thích!” Đẩu Đẩu thô bạo ngắt lời Doanh Doanh “Vì sao lúc bắt đầu không nói cho tôi biết? Vì sao phải giả bộ đáng yêu trước mặt tôi? Ở bên người tôi mà làm nũng? Em không cảm thấy em giống người có bảy nhân cách sao? Truyền ra sẽ bị người ta cười chết đó! Em chẳng qua là nhảm chán, chơi đùa với tôi thôi...”

Doanh Doanh lắc đầu “Không phải...”

“Ha ha...” Đẩu Đẩu cười nhạo chính mình “Tôi đúng là thằng ngốc, quá quá ngu ngốc, làm cấp dưới của em lâu như vậy, thế mà lại không phát hiện ra... Được tăng tiền lương thì ảo tưởng trước mặt em, thẳng thắn còn khoe với em, em nhất định là thấy chơi vui lắm, có đúng không?”

“Không phải... Đẩu Đẩu, chúng mình về nhà đi đã được không?”

Mọi người nhìn đến đều mang theo biểu cảm kinh ngạc trên mặt. Người nào thông minh đã có thể đoán ra được chủ tịch Ứng chính là người vợ hoàn mỹ trong truyền thuyết của Đẩu Đẩu, người nào ngây ngốc thì vẫn tưởng mình đang xem u u mê mê gì.

Đấu Đấu không nói gì, hốc mắt trở nên phiếm hồng, xoay người đi ra ngoài; Doanh Doanh lấy mu bàn tay lau lau nước mắt, yên lặng theo sát Đấu Đấu. Bọn họ vừa khuất khỏi tầm nhìn của mọi người, cả đại sảnh lập tức nổ tung, mọi người bắt đầu nhốn nháo...

“Sao lại như thế?”

“Hai người họ rốt cuộc là quan hệ gì?”

“Tại sao chủ tịch Ứng lại lộ ra bộ dạng như gây giận ai vậy?”

Đột nhiên có một thanh âm hùng hậu trấn áp tất cả mọi người “Yên lặng nào! Toàn bộ người ở đây đi lên họp hết, không ai được chạy!”

Cựu chủ tịch?!

Mọi người lập tức ngoan ngoãn im bật.

“Rain, cháu lại đây nào!” Ông nội vẫy vẫy Rain.

“Vâng.” Rain thẳng người đi qua.

* * *

Doanh Doanh đi theo Đấu Đấu vào bãi đỗ xe, tiến đến xe của chính mình. Đấu Đấu thấy Doanh Doanh mở cửa một chiếc BMW, không khỏi nhớ lại hồi xưa có một chiếc xe đẹp để dừng ở nhà mình, mà hôm một điều chiếc đó chính xác là chiếc xe kia...

“Doanh Doanh, chờ đến khi nào anh lên được chức phó chủ tịch, sẽ đổi một cái xe như vậy lai em ra bờ biển câu cá!”

“Không cần, em thấy xe này của anh là tốt lắm rồi! Ngồi bên trong rất thoải mái. Em chẳng thấy cái xe kia có điểm gì tốt cả.”

Hiện tại mới biết được, nguyên lai đó là xe của Doanh Doanh...

Đấu Đấu chậm chậm lái xe về nhà, Doanh Doanh vẫn theo sau; Đấu Đấu không ngừng nhìn đến Doanh Doanh từ kính chiếu hậu. Hắn nghĩ thế nào cũng không ngờ nổi người luôn ngủ cạnh mình lại là thủ trưởng của chính mình, tại sao suốt năm năm qua người ấy không lộ ra được một chút dấu vết? Chẳng lẽ lại là mình quá ngu dốt hay sao?

Về đến nhà, Doanh Doanh cởi áo khoác, tháo cravat, mỉm cười ngọt ngào “Em đi nấu cơm cho anh ăn nhé, anh chắc là chưa ăn gì phải không?”

“Không cần!” Đấu Đấu giữ chặt hần “Doanh Doanh, em nói cho tôi biết đi, tại sao em lại lừa tôi?”

“Em... Em nếu ngay từ đầu nói rõ với anh, anh còn có thể muốn nuôi em nữa sao?”

Đấu Đấu không trả lời, vì câu hỏi này căn bản không cần câu trả lời.

“Anh sẽ không nuôi em, anh sẽ trốn tránh em, anh sẽ dùng một loại ánh mắt khác để mà nhìn em... Nhưng mà, em lại thích anh, từ lần đầu tiên em nhìn thấy anh rồi, cho nên em đã nghĩ muốn được ở lại cạnh anh... Vừa lúc, anh nói anh sẽ nuôi em... Hơn nữa, hơn nữa chưa từng có ai dám nói với em như vậy, em cảm nhận được một điều mới mẻ vô cùng... Em nghĩ, có thể giống như một người vợ nhỏ được anh chiều chuộng, đó nhất định là chuyện hạnh phúc nhất...”

“Nhưng sau đó sao em vẫn không nói ra?!”

“Em sợ khi anh biết rồi sẽ rời bỏ em... Không còn muốn nuôi em nữa...”

“Em cần đến tôi nuôi ư?” Đấu Đấu lia mắt nhìn quanh căn phòng lớn đẹp đẽ “Tôi nghĩ cả cái phòng này, chẳng phải Hoa Kiều gì đâu, đều là của em đúng không...”

“Phải...” Lúc này đây căn phòng sang trọng làm cho Doanh Doanh một chút tự hào ít ỏi cũng không có nổi, ngược lại cảm thấy hổ thẹn bao nhiêu.

“Tôi hiện tại thật sự hoài nghi mình có năng lực làm quản lý hay không nữa. Có lẽ tôi có được ngày hôm nay cũng đều nhờ công em ban tặng hết quá? Nếu không có em, giờ chắc tôi vẫn chỉ là tên viên chức quèn; có lẽ vốn dĩ tôi đã không có tư cách ở Lập gia...”

“Không phải, chuyện thăng chức cũng không thể do một mình em quyết định, anh không cần...”

“Số tiết kiệm tiền lương của tôi đâu?” Đấu Đấu không thèm nghe đến Doanh Doanh nói cái gì.

“Gì?” Số tiết kiệm tiền lương của Đấu Đấu? Cái đó Doanh Doanh chẳng nhớ đã để đâu nữa. Cứ tìm loang quanh trong phòng xem, may là không lâu sau đã tìm được rồi. Đấu Đấu mở ra xem, trong đó vẫn đầy đủ số tiền lương suốt năm năm qua hẳn kiểm được. Một nụ cười thâm đạm vẽ trên gương mặt hắn “Em một đồng cũng chưa từng đụng qua?”

“Em đi mua cái gì đều dùng thẻ tín dụng... Không cần số tiền này...”

“Vậy thẻ tín dụng kia của em thì sao? Không phải thanh toán bằng tài khoản lương của tôi ư?”

“Em... Dù sao cũng có nhiều thẻ... không nhất thiết là một cái...”

Thua kém, giận dữ, hay là đau lòng, đến giờ phút này Đấu Đấu cũng không biết dùng từ gì để hình dung cảm giác của mình nữa, từ đầu tới cuối nguyên lai mình cũng chỉ là một con rối được lên dây sấn... “Tôi luôn cố gắng làm việc chỉ vì mong muốn có thể nuôi được em, thấy em áo cơm không cần phải lo lắng, tôi thật tự hào, thật kiêu ngạo, tôi muốn em cả đời có thể dựa vào tôi, cả đời không rời xa tôi... Thế mà, kết quả, nguyên lai tôi lại là con chó em nuôi thì đúng hơn... Em thấy tệ nhạt quá hay sao mà đi kiếm chó nuôi thế?”

“Có liên quan gì với nhau? Chẳng phải anh thường nói vợ chồng tuy hai mà một cơ mà. Của em là của anh, của anh cũng là của em, tiền là chúng mình cùng kiếm được, anh sao lại phải phân định rạch ròi ra như thế làm cái gì?”

“Không giống nhau đâu! Em làm tôi có cảm giác mình bị đem ra đùa giỡn!” Dứt lời, Đấu Đấu để lại quyền số tiết kiệm, đi nhanh ra ngoài cửa.

“Anh định đi đâu?” Doanh Doanh chặn hắn lại.

“Tôi nóng, tôi phải ra ngoài hóng gió.”

“Để em bật điều hoà.”

“Không cần, tôi phải đi ra ngoài.”

“Em đi với anh!”

“Không cần! Tôi phải một mình bình tĩnh lại. Chúng ta cứ tách ra vài ngày đi đã, cho đến khi tôi nghĩ mình đã thấm thấu được mọi chuyện.” Đấu Đấu dứt khoát vặn nắm cửa.

“Nhưng anh làm gì có nơi để đi!” Doanh Doanh sốt ruột ôm lấy hắn “Xin anh đừng có bỏ em lại!”

“Không nên nói chữ xin này, tôi không dám nhận. Không có tôi em vẫn sống được rất tốt.”

“Không đâu! Có lẽ trên đời, em không cần anh nuôi em, nhưng lòng em cần! Trước mặt anh em cố gắng làm vợ tốt, chỉ hy vọng anh thật yêu em, chẳng lẽ dụng tâm của em anh không thấu suốt được ư? Đừng ích kỷ như vậy, tha thứ cho em được không?”

“Tôi ích kỷ? Đúng! Tôi rất ích kỷ. Người nhỏ mọn như tôi căn bản không xứng với chủ tịch Lập gia đâu! Em bỏ tay ra đi!” Đấu Đấu giằng cánh tay của Doanh Doanh ra, đi thẳng đến thang máy...

Doanh Doanh ngồi bệt xuống đất thất thần... Đấu Đấu, em đã nghĩ là anh sẽ không để ý. Em nghĩ rằng anh cùng lắm cũng chỉ giận dữ ra mặt mắng em là đứa lừa đảo thôi... Nhưng mà em nghĩ sai mất rồi...

Hai tiếng đồng hồ sau khi Đấu Đấu bỏ đi, Doanh Doanh dò máy định vị, phát hiện Đấu Đấu vẫn trong phạm vi thành phố, trên một con đường cái. Hắn quả thật không có nơi để đi... Chốc lát trôi qua, cuối cùng hắn dừng lại ở một công viên gần đó, không di động thêm nữa.

Doanh Doanh tâm trí loạn như ma lập tức lái xe đến chỗ ấy.

Khi Đấu Đấu nhìn thấy Doanh Doanh lù lù xuất hiện sau lưng mình, sợ đến không thốt nên lời. Hắn không hề phát hiện ra Doanh Doanh vẫn một mực đi theo hắn.

“Đấu Đấu, đã hết giận chưa?”

Đấu Đấu ngừng lại, hướng tầm mắt đến một điểm rơi xa xôi “Này giờ em vẫn đi theo tôi ư?”

Doanh Doanh quyết định không giấu giếm chuyện gì nữa, bình tĩnh nói ra “Cái bùa bình an em treo trên cửa kính xe anh... là máy định vị.”

Đấu Đấu lắc lắc đầu, chỉ có thể bất đắc dĩ cười khổ.

Doanh Doanh bước từng bước đến gần hắn “Đấu Đấu, anh đã nói, dù cho thế nào đi chăng nữa, anh cũng sẽ không không cần em cơ mà.”

“Xin lỗi, chủ tịch Ứng. Hiện tại tôi chỉ muốn được yên tĩnh một mình...” Nói xong, Đấu Đấu bỏ lại xe, bỏ lại Doanh Doanh, xoay gót rời đi.

Doanh Doanh đóng đinh tại chỗ không biết nên phải làm gì bây giờ. Một tiếng gọi ‘chủ tịch Ứng’ kia làm tâm hắn cả thấy từ ngoài vào trong đều đông đá.

Gió thổi càng về muộn càng lạnh dần. Xác định Đấu Đấu sẽ không về, Doanh Doanh không còn cách nào khác, tìm chỗ đỗ xe mình cho tốt rồi lái xe Đấu Đấu về nhà; sau đó lại đi taxi đến công viên, lái xe mình về. Tinh thần hoang mang khiến cho xe hắn bị va đụng với xe khác ngoài đường, tranh cãi hồi lâu, may mà không có chuyện gì phát sinh.

* * *

Mà lúc đó, tại nhà ăn của tổng bộ Lập gia, tất cả mọi người đều chờ cựu chủ tịch đi ra nói chuyện — người nhiều đến nỗi phòng hội nghị dung không đủ, thế là di giá hết xuống nhà ăn.

Rain đi cạnh bên cựu chủ tịch, đỡ ông ngồi xuống, bắt đầu nói...

“Tôi hy vọng mọi người quên đi sự tình của ngày hôm nay, không cần đi lại hỏi thăm cũng đừng tính đến đầu bìa đặt. Một khi phát hiện có người trong công ty, hay là người ở ngoài nhắc đến chuyện không nên nhắc, kẻ đó tốt nhất nên tự thu dọn đồ đạc chạy lấy người cho tôi.”

Tất cả mọi người trong lòng đều nói thầm: Cô cũng chỉ là một thư ký vật vãnh làm cáo mượn oai hùm, định ra oai cái gì đây chứ...

Nhìn đến mọi người có vẻ không tâm phục khẩu phục, cựu chủ tịch từ tốn nói “Để tránh cho các bạn không bị chán chường, ông nói cho các bạn một tin này, để nhân viên ở Lập gia trà dư tửu hậu mà tiêu khiển nhàn chán — thật ra Rain chính là con gái của con riêng ông, đồng thời là cháu gái ông. Cho nên ngày mai các bạn cứ việc bàn tán chuyện “cựu chủ tịch Lập gia bốn mươi năm trước đã ngoại tình” đi, chủ đề này thú vị đấy chứ nhỉ?!”

“...” Tất cả mọi người đều khúm núm, một câu cũng không dám ho he. Chả trách Rain vừa mới vào công ty đã được đưa lên làm thư ký cho chủ tịch...

* * *

Sáng hôm sau, Doanh Doanh vẫn như cũ đến công ty, đi lại không còn hốt hơ hốt hải như ngày xưa nữa, bởi không còn phải lo sẽ bị Đấu Đấu bắt gặp. Mọi người chỉ có thể giả bộ chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, khiếp đảm nhìn đến Rain, rồi lại ngoác sang Doanh Doanh. Đôi mắt chủ tịch Ứng đáng thương hồng hồng, trùng trùng, đáng về tiêu tụy khiến cho người ta sinh lòng thương cảm; mọi người tự đáy lòng không ngừng mắng cái tên vô lương tâm kia, đã nhặt được cửa trời cho rồi lại còn làm mình làm mẩy! Mà dễ sợ hơn là hôm nay cái tên vô lương đó không thềm đi làm! Tất cả đều phi thường muốn mở một buổi hội nghị nho nhỏ thảo luận một chút về tình cảm công việc của chủ tịch với tổng giám đốc, nhưng chả ai gan đến nhường ấy, chỉ có thể lặng lẽ nuốt nước bọt vào trong...

Doanh Doanh vẫn làm việc, hợp hành. Nhìn qua, trừ việc trông rất là thiếu tinh thần thì hết thấy những cái khác đều bình thường.

Một ngày, hai ngày, rồi ba ngày. Đấu Đấu vẫn chưa thấy xuất hiện. Công việc của tổng giám đốc san đều hết lên vai mọi người.

“Chủ tịch Ứng, hiệp đàm lần này như nào đây hả anh? Cử ai đi giờ?” Rain cầm một xấp văn kiện dày cộp tiến vào, chuyên ngành của Mặc Đấu thật sự là rối rắm khó thu thập ghê lắm!

“Anh đi cho. Mấy ngày trước anh ta ở nhà sửa chữ tư liệu anh có xem cho nên cũng khá rõ về nó.”

“Vâng. Thế em đi gọi lái xe chở anh đi nhé.”

“Anh tự lái cũng được.”

“Em thấy đèn sau xe của anh vừa đổi kia. Anh mới bị đụng xe phải không?”

Doanh Doanh im như gà ngậm thóc.

“Mấy hôm nay tinh thần anh không được tốt lắm, cứ để em kêu người lái anh đi.”

Doanh Doanh cũng lười phản đối, cứ để kệ thư ký sắp xếp; huống chi, vài ngày nữa thôi, cô ấy sẽ trở thành cô dâu của Cách Cách... Đỡ phải để cho cô chạy đến chỗ Cách Cách than vãn về mình.

Nếu Đấu Đấu có thể trở về để cùng nhau tham dự đám cưới của bọn họ, sẽ có biết bao nhiêu điều tốt đẹp đây?

Ngơ ngẩn nhìn ra ngoài cửa sổ, Doanh Doanh vững chắc niềm tin, Đấu Đấu nhất định sẽ trở về.

Doanh Doanh cầm tài liệu xem xét, đúng một giờ chiều thì ra xe xuất phát.

* * *

Chín giờ tối, cuối cùng Cách Cách cũng tìm thấy Mặc Đấu đang chộn rộn đứng không yên dưới tầng nhà trọ.

Nhanh gọn lẹ, hắn lập tức nhảy xuống xe, ba bước bước thành hai xông lên chất vấn “Tên khốn nạn nhà anh đang làm cái khỉ gì ở đây...”

Đấu Đấu bị sự xuất hiện đột ngột của Cách Cách làm cho hoảng hốt “Cách luật sư?” Hắn là người của Lập gia ư? Rõ ràng lần trước mình còn chạy tới cảm ơn vì đã cứu Doanh Doanh!

“Không cần tỏ vẻ kỳ quái như thế! Tôi là bạn từ nhỏ của Doanh Doanh! Anh còn ở đây làm cái gì? Không dám đi lên à?”

Bạn của Doanh Doanh? Nghĩa là... hắn cũng có thể đã sớm biết... “Tôi chờ Doanh Doanh về... Hôm nay chưa thấy về... Chắc là đi ra ngoài rồi?”

Cách Cách ngùn ngụt lửa cháy trợn mắt với Đấu Đấu “Doanh Doanh không phải là đi ra ngoài, là đã xảy ra chuyện! Nó thay anh tham gia cái hội nghị chó má gì gì đó, bị tai nạn giao thông mẹ nó rồi, gãy toi hai cái xương sườn, rách lá lách, sọ đầu chảy be bét máu, cái mặt đẹp đẽ cũng bị mảnh thủy tinh găm vào dị dạng hết luôn, giờ đang sống dở chết dở ở bệnh viện đấy! Tôi sợ nó không cam lòng trước khi chết không được gặp anh nên lái xe tìm anh suốt ba tiếng đồng hồ rồi đó!” Cách Cách phăng phăng vén tay áo, chỉ vết vết kim châm trên tay mình “Đây, nhìn thấy chưa? Tôi phải tiếp cho nó tận 400cc máu! Chỉ có điều xem ra không ăn thua...”

Ước chừng qua nửa phút sau, Đấu Đấu bị hoá đá mới nhúc nhích được một chút phản ứng “Gì... Bệnh viện nào?”

“Tôi đưa anh đi cho xong!” Cách Cách lạnh nhạt nói. Hắn lấy làm lạ sao lại có chú em nào dễ bị ăn quả lừa đến như vậy?

Lúc lái xe, Cách Cách còn cố tình đi thật chậm, lại còn đổ lỗi cho đường đi. Hắn thích thú nhìn lên Đấu Đấu đang thất lạc hồn phách tận đầu tận đuôi, biểu cảm khổ sở như sắp chết đến nơi. Được bắt nạt người thật là sướng quá! Ha ha ha... Doanh Doanh, tớ không có bắt nạt chồng cậu đâu đó, tớ là tớ thay cậu trút giận thôi!

“Anh... Anh không thể lái nhanh nhanh một chút được ư?” Rốt cuộc Đấu Đấu cũng không nhịn được thêm.

Cách Cách nhú đầu lông mày, bảo “Không được! Buổi tối mà lái xe quá tốc độ dễ gặp tai nạn lắm! Cuối tuần sau tôi chuẩn bị kết hôn, thế mà giờ xảy ra chuyện, chỉ có thể lùi hôn lễ đi thôi. Tôi cũng không định kết hôn trong khi tình trạng Doanh Doanh đang như vậy, vợ tôi mà biết không biết sẽ thương tâm đến nhường nào đây? Oài, anh có thấy thương tâm không?”

Một tên lùn bại, nói khích trợn tru!

Đấu Đấu căn bản không muốn trả lời vấn đề này. Trong đầu hắn chỉ có nụ cười của Doanh Doanh, giọng nói của Doanh Doanh, còn cả câu nói đã từ lâu thật lâu trước kia: Có lẽ một ngày nào đó, tôi cũng sẽ ngồi lên máy bay đi tới thiên đường... Doanh Doanh, em không thể một mình mà đến thiên đường được. Muốn đi cũng phải để cho anh đi cùng...

Cách Cách bĩu môi, tên nhóc này cũng thật là, nói cái gì hắn cũng không thêm phản ứng, thế mà chưa đầy một lát nước mắt hắn đã nhỏ tong tong! Hắn đang nghĩ cái gì thế nhỉ?

Cách Cách cũng không gây khó dễ cho hắn nữa, liền phóng xe lao nhanh đến bệnh viện. Đấu Đấu chưa đợi xe đỗ hắn lại đã lao luôn xuống, theo phòng bệnh mà Cách Cách nói cho hắn chạy vụt đi với tốc độ ánh sáng. Tiếp đón hắn là một cốc nước lạnh của Rain hắt vào mặt...

“Mấy ngày nay anh chết ở đâu rồi đấy hả?”

Bị hắt cho ướt sũng, Đấu Đấu cũng không để ý, mặc kệ Rain la lối ồm tỏi, hắn bỏ nhào đến bên giường bệnh của Doanh Doanh sờ sờ. Tốt quá, còn ấm. Hơ? Hai má Doanh Doanh không có việc gì?

“Doanh Doanh, Doanh Doanh...”

“Gọi cái nổi gì? Anh ấy chưa tỉnh được đâu!”

Đấu Đấu quay đầu lại, thấy Rain đang phừng phừng hung tợn, tựa như muốn nhào nện vùi dập cho hắn nát bấy...

“Doanh Doanh bị sao? Không... Không có việc gì chứ?”

“Không có gì trở ngại đâu.” Cách Cách bước đến “Trên đùi bị cắt một miếng lớn, mất máu rất nhiều; nhưng mà tôi truyền máu cho nó rồi. Phien toái là ở chỗ, đầu của nó bị chấn động, có để lại hậu quả gì hay không còn chưa xác định được.”

“Vậy những điều anh vừa mới nói...”

“Lừa anh thôi! Tôi cũng vui đùa tí thôi mà, cơ mà vẫn chẳng là gì so với Doanh Doanh đâu.”

“Tại sao Doanh Doanh vẫn chưa tỉnh?”

“Bác sĩ bảo nó sẽ tỉnh, anh không cần lo lắng thái quá!”

Mớ thần kinh bị buộc chặt của Đấu Đấu cuối cùng cũng thả lỏng được một xíu.

Rain dữ dằn lườm nguýt anh chồng tương lai của cô. Lùn bại, anh Doanh Doanh nói đúng, quả nhiên là một gã lùn bại! Hiện tại phân vân xem có nên gả cho hắn nữa không vẫn còn kịp.

Chuyển hướng, Rain hỏi Đấu Đấu “Thưa quản lý Mặc, xin hỏi mấy ngày nay anh làm cái gì vậy?”

“Tôi... Tôi trốn tránh Doanh Doanh... Đứng sau lưng nhìn trộm em ấy...”

Ôi trời! Rain lão đảo đôi đồng tử trắng dã, thật muốn chửi um lên thoá mạ hắn một trận! Doanh Doanh thật không đáng mà! Rõ ràng người này lúc làm việc thoạt nhìn lại thấy có khả năng lắm!

Mà thôi, giờ nói gì cũng vô tích sự, đành trông ngóng Doanh Doanh tỉnh lại thôi. Nhìn đến Đấu Đấu có vẻ bất chấp sống chết, chắc hắn sẽ ở lý bên giường trông coi Doanh Doanh đến khi tỉnh lại mới thôi, khuyên hắn nghỉ ngơi chỉ tổ lãng phí nước bọt.

Rain để lại đồ ăn khuya cho Cách Cách và Đấu Đấu, nhờ họ canh chừng Doanh Doanh.

Một giờ lại một giờ nữa trôi qua, Cách Cách gật gà gật gù, hết ly cafe này lại đến ly cafe khác những vẫn ngập liên tục. Hắn liếc sang chỗ Đấu Đấu, người nọ vẫn không nhúc nhích mà nhìn ngẩn Doanh Doanh.

“Ê, hoàng tử điện hạ, nói không chừng anh hôn một cái là hoàng tử đang ngủ say sẽ tỉnh lại đấy!” Cách Cách bắt đầu thấy nhàm chán.

Đấu Đấu từ khi vào phòng đều không biểu lộ cảm xúc gì sâu sắc quá, giống như đã mất đi nửa mạng sống của mình, nói chuyện trở nên hữu khí vô lực “Tôi đã thử rồi, nhưng em ấy vẫn không tỉnh.”

“Phụtttt ——!” Một ngụm cafe phun trên đồng giấy tờ “Lúc nào đấy?”

“Vừa nãy anh đi WC...”

“...” Cách Cách bó tay chẳng biết nói người này thật ra là thú vị hay là không thú vị nữa.

* * *

Một ngày trôi qua, hai ngày trôi qua, ba ngày trôi qua.

Dù sao Doanh Doanh chỉ cần vừa động đây ngón tay út, Đấu Đấu tức khắc kích động gần chết, liên tiếp gọi Doanh Doanh hơn mười lần; Doanh Doanh mà nhăn mặt chau mày, Đấu Đấu liền khổ sở gần chết; Doanh Doanh phải truyền nước biển, Đấu Đấu liền đau lòng gần chết. Mỗi một ngày cánh tay Doanh Doanh lại thêm một lỗ kim, hàng đêm phải dùng đến khăn mặt chườm nóng.

Cuối cùng, buổi sáng ngày thứ tư, Doanh Doanh tỉnh. Thời điểm Cách Cách và Đấu Đấu nhìn thấy hai mắt hắn mông lung mở ra, tâm tình so với trúng xổ số giải nhất còn hưng phấn hơn. Cách Cách khẩn cấp gọi điện thoại cho vị hôn thê của hắn; Đấu Đấu thì kích động đến không hiểu làm cách nào đi gọi bác sĩ bệnh nhân đã tỉnh...

Nhưng mà, câu nói đầu tiên của Doanh Doanh lại là “Anh... là ai...”

* * *

Bác sĩ nói, đây là mất trí nhớ. Có thể vài ngày thôi là tốt rồi, nhưng cũng có thể là cả đời.

Cách Cách nói bóng gió “Là báo ứng đó! Giờ nó gì cũng không nhớ được, anh có thể coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra, tiếp tục làm quản lý cho nó, nó cũng có thể chuyển tâm làm chủ tịch của anh.”

Rain cũng đồng tình “Như thế cũng tốt, ít nhất anh ấy sẽ không để anh khổ sở thêm nữa! Lại nói, anh có trực tiếp nói với anh ấy, anh là người yêu anh ấy, anh ấy sẽ chấp nhận ư?”

Đêm nay, chỉ có một mình Đấu Đấu trông coi Doanh Doanh, ngẩn nhìn khuôn mặt hiền hòa khi ngủ ấy, cân nhắc dữ dội... Rain nói đúng, có ai sẽ thừa nhận một kẻ không quen biết lại là người yêu thân mật của mình cơ chứ? Và có ai có thể chứng minh rằng chúng mình từng thề non hẹn biển? Nói kiểu gì cũng chẳng ai tin nổi... Cỗ lễ, Doanh Doanh căn bản đang giả vờ mất trí nhớ, em quyết định rời khỏi cái “trò chơi” kia, em quyết định buông tha rồi... Mất trí nhớ đích xác có thể xóa nhòa những ngày xấu hổ từ đây về sau...

Đấu Đấu chủ động tháo chiếc nhẫn của Doanh Doanh xuống, gắt gao cầm chặt trong lòng bàn tay đi đến ban công, tháo cả chiếc nhẫn của mình, cùng ném vào trong hồ sen dưới ánh trăng. Hàn quang lóe lên của bạch kim, lân quang xao động của mặt nước, cả thấy đều không lạnh bằng lệ quang của Đấu Đấu.

Doanh Doanh, đây đều là anh sai. Anh không nên có mặt trong cuộc đời của em. Cho nên, anh sẽ biến mất.

* * *

Ngày hôm sau tỉnh lại, Doanh Doanh chớp mắt lia lịa nhìn cấp dưới đến thăm mình. Tất cả đều là những diện mạo xa lạ, dù chỉ một cũng không thấy ai quen quen! Đấu Đấu với Cách Cách của hôm qua sao chưa có tới nữa?

Chủ tịch Ứng ngày thường nói thế nào cũng đầy ắp thanh cao và sang quý không thể với tới, thế mà bây giờ, mọi người lại thấy đôi mắt chủ tịch Ứng mở to vô tội, biểu tình ngơ ngác, thật muốn đi lên cầu nhéo một phen!

“Đầu Đầu... của hôm qua đâu?”

Vừa nghe Doanh Doanh thốt ra cái tên này, tất cả mọi người đều đổi nét mặt, mà khó chịu nhất là Rain. Anh trai quý giá của cô sao lại có thể không ai hỏi lại đi hỏi ngay Đầu Đầu? Tên thói tha kia sáng sớm nay tự nhiên chạy đến công ty đưa đơn từ chức?! Không biết ông nội có đuổi hẳn không...

Lúc này kỳ thật Đầu Đầu đang ở ngay tầng dưới chầm rãi sánh bước với cựu chủ tịch ở vườn hoa bệnh viện.

“Cám ơn cháu đã đưa ông đến bệnh viện. Aishhh... Già rồi, bệnh tật cũng bắt đầu ngày một nhiều thêm...” Ông nội Doanh Doanh cũng kiêu người “gian trá”, rõ ràng cường tráng thật sự lại làm bộ đau tim, bắt Đầu Đầu phải đưa ông đến ngay bệnh viện chữa trị, không cho hẳn cơ hội cao chạy xa bay. Đầu Đầu ngốc cũng cứ thế mà tin.

“Không có vấn đề gì ạ, chỉ cần chủ tịch không bị việc gì là tốt rồi.”

“Ông không phải chủ tịch... Tất cả mọi người vì nể mặt mới kêu ông một tiếng cựu chủ tịch, chủ tịch của cháu là ở tầng trên, có muốn lên thăm nó không? Hôm nay nhiều đồng nghiệp đến thăm nó gớm.”

Đầu Đầu lắc đầu “Không cần ạ...”

Thấy không khí đã có vẻ bớt gượng gạo hơn, cựu chủ tịch bắt đầu tiến nhập chuyện chính “Hồi trước ông vẫn cứ nghĩ Doanh Doanh là đứa không hiểu đến yêu, bởi vì nó gần như đối xử với ai cũng bình đẳng như nhau, chưa từng lộ ra đối đãi thiên vị đặc biệt cho riêng một người nào cả. Cho nên khi nó kể về cháu, ông cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, lúc nào cũng muốn xem xem cháu là dạng người thế nào; đến khi lần đầu tiên gặp cháu, ông liền hiểu ngay...”

Đầu Đầu tựa hồ có cảm giác bỗng bênh vênh về dĩ vãng, ngẩng đầu nhìn cựu chủ tịch.

“Doanh Doanh liệu đã từng nói cho cháu rằng nó rất giống mẹ nó chưa?”

Đầu Đầu lắc đầu.

“Vậy để ông nói, nó rất giống mẹ, còn cháu, lại rất giống cha thằng bé...”

Đầu Đầu khựng lại cước bộ. Hẳn rồi cuộc đã hiểu vì sao Doanh Doanh lại nhất kiến chung tình với mình — đó là một sự quyến luyến dành cho người cha đã mất.

“Doanh Doanh ngày xưa nghịch cực kỳ, nghịch đến nỗi cháu không tưởng tượng được đâu, mà chỉ có cha nó mới trị được nó. Rồi sau, cha mẹ gặp chuyện không may, lúc đó nó mới chỉ học năm ba tiểu học. Dù trong lễ tang nó không nhỏ lấy một giọt nước mắt, nhưng thật ra, sau mỗi một giờ tan học hàng ngày, nó đều tự nhốt mình trong phòng, ôm ảnh chụp của cha mẹ mà khóc. Khóc được vài ngày sau, nó thay đổi hẳn. Có lẽ là nó lúc còn nhỏ...”

Lòng dạ Đầu Đầu trở nên nặng trĩu. Hẳn phi thường có thể thấu hiểu cảm giác của Doanh Doanh, bởi chính cha mẹ hắn, cũng là năm ba tiểu học đã rời hắn mà đi...

Cựu chủ tịch đến bên hồ nước, nhìn vào hình ảnh của Đầu Đầu in ngược trên bề mặt “Doanh Doanh nói, mỗi lần đứng trước gương với cháu, thật giống như được nhìn thấy cha mẹ của chính mình, cái thứ ảo ảnh rõ ràng đó lại làm nó sa vào không thể tự thoát ra; cho nên nó không nói cho cháu nó là chủ tịch Lập gia, nó chỉ cần ở bên cạnh cháu làm một người vợ vui vẻ, giống như mẹ nó đã từng. Vài năm nay, Doanh Doanh đều bảo nó thật sung sướng, thật hạnh phúc. Cháu hẳn tâm rồi bỏ một Doanh Doanh của cháu yêu cháu đến vậy ư?”

“Doanh Doanh thật tâm yêu cháu sao? Đây chỉ là nhớ thương về bác trai thôi...” Đầu Đầu vốn luôn luôn là tràn đầy tự tin, trải qua biến cố phong ba lần này hẳn dường như đã đánh mất sạch.

Cựu chủ tịch trả lời một cách tự nhiên “Đương nhiên là yêu. Là tình yêu nối tiếp tình yêu của cha mẹ Doanh Doanh...”

Tình yêu nối tiếp tình yêu?

“Với cả ông tin rằng tình yêu này cả đời cũng sẽ không thể thay đổi, dù cho nó mất trí nhớ, sớm muộn gì nó vẫn sẽ trở về bên cháu...”

“Sẽ ư?”

“Ông tin Doanh Doanh. Nếu không thì hai ông cháu đánh cuộc đi, cháu không được tiết lộ gì cho Doanh Doanh cả, ông cá là nó sẽ tự mình tìm được cháu thôi. Bây giờ nó đang bị mất trí nhớ, không nhớ rõ ông, không nhớ rõ cha mẹ, cũng chẳng nhớ rõ cháu. Nó yêu cháu nên chắc chắn sẽ trở về bên cháu.”

Đấu Đấu không trả lời, cự chủ tịch coi như là hấn đã ngầm đồng ý...

Chờ mọi người thăm bệnh xong ra về, Đấu Đấu quay lại phòng bệnh của Doanh Doanh, lúc này chỉ còn Rain. Doanh Doanh nghe được động tĩnh, mở mắt ra, lộ ra với Đấu Đấu một nụ cười ngọt ngào.

Rain nhanh nhẹn xách túi về công ty. Dù có điểm không phục, nhưng trước khi đi, cô vẫn để một câu bên tai Đấu Đấu “Đây là người duy nhất ngày hôm nay làm cho anh ấy cười... Anh ấy hiện tại... dường như chỉ cười với một mình anh...”

“Rain...” Đấu Đấu gọi giật cô lại “Lá đơn xin từ chức kia...”

“Ô, cái tờ giấy rác đó á? Anh vừa đưa cho tôi, tôi đã vứt luôn nó vào thùng rác rồi...”

* * *

Doanh Doanh ngoại trừ ông nội thì không còn người thân nào khác — tạm thời hấn vẫn chưa biết thân phận của Rain. Mà ông nội cũng đã lớn tuổi, thế nên Cách Cách, Rain và Đấu Đấu thay phiên nhau trông nom Doanh Doanh. Đồng nghiệp ở công ty cũng thường thường sau giờ tan tầm liền túm năm tụm ba đi thăm chủ tịch; tất cả mọi người phát hiện ra chủ tịch cao quý giờ đây tính tình đã có điểm bị “thoái hóa” dần...

“Anh không ăn cái này đâu! Bỏ ra đi bỏ ra đi!”

“Chủ tịch Ứng! Anh ra đây cho em!” Rain tức chết luôn rồi! Tiểu hỗn đản này càng ngày càng khó hầu hạ. Nhiều đồng nghiệp đang có mặt như vậy mà cứ bày trò chui tọt vào chăn không chịu ăn cơm tối.

“Anh phải ăn sườn sốt cơ... Ừ hừ... Anh muốn ăn thịt bò... Anh không ăn cái loại mỳ nước trong leo lẻo như thể này đâu!”

Không giống! Ngoài các đồng nghiệp còn có bác sĩ y tá đứng chỗ này âm thầm buồn cười! Rain ý đồ muốn kéo chăn ra, nhưng Doanh Doanh lại túm lại nhanh không chịu được “Bác sĩ dặn anh tốt nhất nên ăn vài món nhẹ! Anh có nghe không?!”

“Không nghe!”

Tất cả mọi người quay mặt cười trộm. Chủ tịch Ứng bình thường nho nhã như vậy sao giờ lại ngoắt thành một đứa trẻ quậy phá đang trong giai đoạn trưởng thành thể này?

Cách Cách kéo ông bác sĩ đến gần “Xin hỏi có phải sau khi bị mất trí nhớ thì những biểu hiện về hành vi cử chỉ của người bị mất trí nhớ là thể hiện được bản tính vốn có của cậu ta, phải không?”

Bác sĩ cười gượng “Nguyên... Trên nguyên tắc hấn là đúng vậy... Nhưng mà, này, này cũng không nhất thiết là thế...”

Cuối cùng Đấu Đấu cũng đến. Rain như là thấy cứu tinh, cầm bát dúi vào tay Đấu Đấu “Chủ tịch Ứng đòi ăn sườn sốt, không chịu ăn mỳ. Anh xử lý ngay vụ này đi! Tôi phải về đây, giao cho anh ấy cho anh đó!”

Đấu Đấu dịu dàng kéo chiếc ghế ở cạnh giường ra ngồi xuống “Chủ tịch Ứng à, không phải hôm qua anh còn nói vết sẹo trên đùi anh trông rất khó coi đó ư? Nếu ăn sườn xào, về sau chân của anh, vết sẹo sẽ vĩnh viễn lưu lại trên đó...”

Doanh Doanh rốt cuộc cũng lòi mặt ra khỏi cái chăn “Thật hả?”

“Thật. Huống hồ anh còn bị vô số vết trầy xước to nhỏ khác trên người nữa, giờ mà ăn sườn sốt, sau này bị biến thành chó đốm cho xem.”

Doanh Doanh dăm chiêu một chút, cuối cùng chịu há mồm, để Đấu Đấu đút cho cho ăn...

Không hổ là Đấu Đấu? Công phu dễ trẻ con là thượng đẳng thiên hạ! Cách Cách chau mày với Rain “Anh bạn, vạn nhất con chúng tôi sau này cũng khó dễ dành như vậy, tôi dựa hết cả vào anh đó!”

Rain về rồi, mọi người cũng kéo về, chỉ còn lại Đấu Đấu với Doanh Doanh.

Doanh Doanh sau khi ăn no trông có vẻ lười biếng, bộ dạng thoát nhìn rất thỏa mãn.

“Đấu Đấu, anh có khỏe không?”

“Để làm gì?”

“Tôi phải đi vệ sinh.”

“Để tôi lấy xô cho anh.”

“Không cần, tôi muốn đi toilet!”

“Nhưng anh đâu có đi được!”

“Thế thì tôi mới hỏi anh có khỏe không! Lại lại, ôm tôi đi thử đi!” Doanh Doanh giang hai tay cười rạng rỡ, Đấu Đấu giống như thấy được hình bóng Doanh Doanh làm nũng khi còn ở nhà, những lúc đó Doanh Doanh luôn cười mở rộng hai tay “Chồng yêu ôm cái nào ~!”

Đấu Đấu cúi người xuống, ôm gọn ghê lấy Doanh Doanh, thật ấm áp, thật thơm thơm, rất muốn cắn cho mấy nhát...

“Nặng không?”

“Không nặng.” Đấu Đấu ôm hắn đến toilet, từ từ thả ra, rồi ôm lấy hắn từ sau lưng, để cái chân bị thương của hắn không bị chịu bất kỳ áp lực nào...

“Hoho, quay mặt đi!” Doanh Doanh cười gian manh, lặp đi lặp lại “Không được nhìn trộm nha! Không được nhìn trộm nha!”

Đấu Đấu thản nhiên nghe lời. Dù sao hắn cũng không hiềm lạ gì, nhắm mắt cũng tưởng tượng được ra cái vòi voi dài dài kia trông như thế nào được...

Doanh Doanh muôn vàn phấn chấn, rất nhanh nằm trên giường chìm vào an tĩnh. Lúc xuống giường tinh thần trở nên tốt, đi qua đi lại vài đường trong phòng bệnh, Đấu Đấu đến gần thì lại quay ngay về giường, tỏ vẻ không thể đi được, không cần Đấu Đấu ôm ra ban công ngắm phong cảnh thì cũng là đòi Đấu Đấu ôm đi toilet...

Cách Cách hỏi “Vì cái gì không để tớ ôm cậu đi?”

Doanh Doanh tỉnh queo trả lời “Là cậu thì không có cảm giác an toàn chút nào hết. Người ôm tớ nhất định phải là người có nhân phẩm đứng đắn.” —— Cái đó với điều kiện của người làm công Lập gia là đồng nhất, phải có nhân phẩm tuyệt hảo mới được.

Cách Cách nhìn ra hai cái bóng người ngoài ban công, liên tục thở dài sườn sượt. Aiiii~ Doanh Doanh ah~ xem ra lừa gạt Đấu Đấu là bản năng sẵn có của cậu rồi...

Một tháng sau, Doanh Doanh được ra việc. Trước khi xuất hiện, Đấu Đấu xóa hết dấu vết ở nhà của hắn, sau đó đến ở nhờ nhà một người bạn cũ ở cô nhi viện...

Đấu Đấu nghĩ, đời này có lẽ không còn hy vọng được trở về bên Doanh Doanh nữa, không ngờ tới Doanh Doanh sau khi xuất hiện dù không có trí nhớ trước kia, vẫn cứ bám riết Đấu Đấu như vậy, cho đến khi đòi được hắn về mới thôi...

Đây chắc là bản năng đi tìm tình yêu của nhân loại rồi!

Tầm Trảo Thân Thân

Vĩ thanh

Nguyên tác: Tử Thố

Chuyển ngữ: Hải Hy Hy

“Đầu Đầu, có tìm được không?” Tôi ở bên bờ hồ nhìn ngó Đầu Đầu quần xắn bóng lộn sờ soạng bên dưới, ai bảo hần ném nhẩn đi chứ?! Tuy rằng đã bắt đầu vào đông, thời tiết chuyển lạnh, nhưng tôi vẫn một mực muốn tìm chúng về!

“Vẫn không thấy... Anh nhớ rõ là chỗ này mà... Chẳng lẽ là ai lấy đi rồi?”

“Đêm hôm ai thềm nhìn đến anh mà biết nhẩn bị ném? Quên đi quên đi! Em xuống tìm cùng!”

“Đừng có xuống!” Đầu Đầu thực dứt khoát ẩy tôi lại, sau đó liên tiếp hất xì ba cái.

Nước chắc chắn là rất lạnh hử? Đầu Đầu sẽ ôm mất thôi “Đầu Đầu, đi lên đi, em tìm một lát cho!” xong bắt đầu cởi giày. Ai dè Đầu Đầu lại càng tức hơn “Em có nghe anh nói không đấy? Không được xuống!”

“Anh tức cái gì thế?”

“Bình thường em ở công ty, anh ở đây thì không được tức à? Em mà dám xuống anh sẽ đánh đấy.”

“Em tức ở công ty lúc nào cơ chứ?!” Bạ đặt trắng trợn! Trên thế giới này tìm mồn mắt cũng không tìm được người nào dạn dày như tôi đâu!

“Anh nói có chính là có! Hắttttttt —— xìiiii ~!” Lại hất xì nữa kìa.

Không được, cứ như vậy Đầu Đầu sẽ mắc cảm mất! “Đầu Đầu, anh đi lên cho em!”

“Chờ tí, anh tìm nốt...”

“Anh... Anh... Anh không nghe em, mai em sẽ nấu anh lên đấy!”

“Cứ việc... Hờ, dù sao cũng lâu không được thế rồi, làm rau cuốn gỏi? Hay là gỏi đông lạnh?” Rồi thì hần lại quay mòng về phía tôi, cúi người tiếp tục sờ nhẩn trong làn nước...

Tôi sẽ bị tức mà chết... Ô ô ô... Bây giờ cả công ty lẫn hần đều không coi lời nói của tôi ra gì...

“Ôi! Cô dâu mới đang tìm cái gì ấy?” Một giọng nói đáng chán ghét đột nhiên vang lên. Tôi nhìn, quả nhiên là Cách Cách.

“Cậu về lúc nào thế?”

“Hôm qua! Các cậu đang tìm nhẩn à?”

“Hửm? Sao cậu biết?” Tôi lấy làm kỳ lạ, Đầu Đầu cũng dừng lại xoay người nhìn hần.

“Tớ á?” Cách Cách đằng hắng giọng, nhào nhoẹt nói “Đêm khuya của một hôm nào đó, tự nhiên tớ thấy một ánh kim loại sáng bóng gì đó rơi xuống dưới, tớ nghĩ có thể là cái gì đáng giá, chạy đến hồ nước này vớt, quả nhiên là hai cái nhẩn! Thật sự là khi không mà giàu to nhể?”

Cái gì?! Đầu Đầu lập tức chạy lên bờ “Nhẩn đâu?”

“Đi cầm được một trăm đồng (một trăm đồng nhân dân tệ ỷ)... Còn biên lai cầm đồ nè!”

Tên khốn nạn này nữa!

“Mắc mớ gì mà cậu không nói sớm đi?!” Làm hại Đầu Đầu của tôi phải tìm trong hồ nước lạnh băng lâu như vậy?!

Đầu Đầu là người lành tính, vừa đi giày vừa hỏi “Biên lai cầm đồ đâu? Tôi đi chuộc cũng được!”

Cách Cách lấy từ trong túi ra một tờ giấy nhẩn nhúm “Nè~ cho anh!”

Đầu Đầu cầm nó như cầm bảo vật cẩn thận nhét nó vào trong ví da “Doanh Doanh, đi, chúng mình đi lấy nhẩn về!”

“Sao chúng mình lại phải chuộc?” Tôi đã không tính toán rồi, Cách Cách đáng chết còn để chúng tôi phải tự thân đi chuộc...Tôi quay đầu mắng Cách Cách “Cái đồ siêu lụn bại! Cậu đi chuộc ngay cho tôi!”

Hắn nhún vai, xòe lòng bàn tay “Trên người tớ không có đồng nào đâu nha, hơn nữa, qua hôm nay sẽ không được chuộc nữa đâu, còn không mau đi đi?”

Lưu manh! Xem như cậu lợi hại! Cứ chờ xem!

“Đầu Đầu, mình đi!” Tôi nhìn sang Đầu Đầu, thấy nước mũi hắn chảy xuống hết cả, tôi lại không cầm theo khăn tay, bèn trộm liếc Cách Cách: hắn có đeo cravat!

Tôi giật nhanh lấy cái cravat của hắn chùi nước mũi cho Đầu Đầu! Hohoho... Cách Cách tay chân cứng quèo nhìn tôi, trong vòng một giây đồng hồ sau tôi kéo Đầu Đầu chạy... chỉ nghe Cách Cách sau lưng la lên thảm thiết “Đó là cravat tớ mua ở Mỹ đó! Hơn hai nghìn đó! Các cậu sẽ hối hậnnnnnnnnnnnnnnn!”

Cho đáng! Sướng quá đi thôi.

Chạy đến hiệu cầm đồ, tôi là lạ tự hỏi sao chuộc hai cái nhẫn mà chỉ mất có một trăm đồng? Nhân viên bán hàng đưa một cái hộp gỗ cho chúng tôi, nói chính là thứ này...

Có phải y lấy sai hay không vậy? Tôi với Đầu Đầu mở hộp ra, bên trong hé ra một cái thiệp cưới? Tôi lập tức cảm thấy mình bị lừa gạt...

Gửi vợ chồng Mặc Đầu và Ứng Khả Doanh.

Thân mời mười giờ sáng mai đến tham dự hôn lễ của quý ngài lịch lãm Cách Luật và tiểu thư Ứng Khả Phong tại nhà thờ lớn Chúa Trời. Nhớ mang theo quà cưới, đương nhiên, điều kiện là quà cưới của các cậu phải làm cho chú rể vừa lòng.

Ký tên Cách Cách.

Bị lừa gạt, lại lừa gạt! Tôi thật xé vụn cái thiệp cưới! Đầu Đầu hỏi tôi “Mai chúng mình tặng quà cưới gì giờ?”

“Tặng cái rắm ỳ!”

Buổi tối tôi và Đầu Đầu đến ăn cơm nhà Rain. Bây giờ tối nhà chú ăn cơm tối đã là chuyện thường ngày ở huyện rồi. Không ngờ Cách Cách đã tới? Ngại ông nội, còn cả bà nội, chú, dì, tôi không thể vừa vào cửa mà mắng chết hắn được. Tôi cho rằng ông nội đã làm ra chuyện thật có lỗi với bà, phân tình là không thể tha thứ, nhưng nghe xong chuyện xưa của bà với ông lúc còn trẻ, tôi hiểu được trên thế giới này có thể tha thứ nhất, chính là một chữ “Tình”.

Rain cười hỏi Cách Cách “Cravat em dặn anh mua cho anh Doanh Doanh và Đầu Đầu đâu?”

“Ồ! Anh đi lấy đây!” Cách Cách chạy vội vàng mà đi, lại chạy vội vàng mà về.

Rain lại hỏi “Gì chỉ có một cái thế này?”

“Ồ, là vậy, anh thấy rất là đẹp nên hôm nay đeo một cái ra ngoài dạo chơi một phen, kết quả là bị hai thằng bé bắn thiu lấy để lau nước mũi. Anh không làm gì được, đành để lại trên xe... Có cần không để anh cầm lại cho? Giật giật đi là vẫn dùng được.”

“Sao anh lại đeo cravat em mua tặng Doanh Doanh? Anh không có cravat chắc?”

“Anh chỉ là nhất thời chơi tí thôi mà!” Cách Cách tru miệng, làm bộ dạng trẻ con tự nhận lỗi sai.

Tức chết tôi! Tức chết tôi! Tôi thật muốn một cước phang chết hắn! Sau đó nghiền thành thịt vụn! Đầu Đầu bên kia còn cười ha ha mà bảo “Không sao, không sao, giật tí là dùng lại được. Doanh Doanh cũng thường hay lấy cravat của tôi chùi nước mũi mà.”

Này ngu ngốc! Hắn có biết cái cravat chiều nay Cách Cách đeo chính là của chúng tôi không đấy?!

Về đến nhà, Đầu Đầu ôm chặt lấy tôi.

“Tức muốn chết rồi hả? Anh cho em đánh vài cái nè.”

Tôi trừng mắt ngó hắn. Thì ra hắn biết tôi giận.

“Đừng giận, nhẩn Cách Cách cầm, anh ta nhất định sẽ trả lại cho mình. Anh ta cũng đâu phải trẻ con. Anh nghĩ, chắc là anh ta đang trừng phạt anh lúc ấy dám hờn hợt ném nhẩn đi?”

“Nhưng mà... người bị tức là em, trong khi anh cứ thản nhiên, một tí biểu lộ cũng không có...”

“Em càng giận, Cách Cách lại càng muốn chọc. Cái này em phải trách đáng về tức giận của em trông cực kỳ đáng yêu, ai thấy cũng không nhịn được muốn trêu em hơn.”

“Em biết rồi, em không tức nữa. Ngày mai gặp nó em phải làm sao bây giờ!”

“Kia... Bây giờ trước hết để anh hôn cái đã!”

Ấu yếm nhau, rồi ngã xuống trên giường. Khi hấn liếm đến rốn của tôi, tôi vô tình bị nhột. Trong đầu tôi đột ngột lóe lên một vấn đề “Đấu Đấu, ‘cuộc sống vợ chồng’ năm năm trước của chúng mình, em đều nằm dưới sao?”

“Em thấy sao?”

“Em chả nhớ rõ nữa... Nếu em ở trên, giờ thật ra chẳng phải là đang bị anh chiếm tiện nghi đó à?”

“Ahahaaa~” Đấu Đấu cười rộ lên “Chờ em nhớ lại xong cũng không còn kịp rồi...”

Nói xong, hấn lại cúi xuống hôn triền miên. Quên đi, tôi cảm thấy tôi sẽ không bị chiếm tiện nghi, ít nhất, cơ thể của tôi phi thường thích ứng hấn.

* * *

Hôm sau là hôn lễ, tôi hai tay trống trơn, chuẩn bị tâm lý ổn thỏa rồi buông tay Đấu Đấu, mỉm cười bước đến trước mặt Cách Cách.

“Buồn quá, tớ không biết chuẩn bị quà gì... Tớ biết cậu rất muốn nhưng tớ lại không thể tặng cho cậu, tớ thật có lỗi. Vì thế tớ chỉ có thể ở đây chân thành chúc phúc cho cậu, hy vọng cậu sẽ được hạnh phúc.”

Tôi cười đến thật dịu dàng, thật đứng đắn. Đấu Đấu nói tôi lúc này là đỉnh cao của cao quý, đỉnh cao của nhã nhặn, ai cũng không thể đạt được cảnh giới mị lực như vậy!

Quả nhiên Cách Cách cười cười nói “Cậu lại bày cái vẻ này à? Tớ thấy cậu đi gây sự còn dễ thương hơn nhiều! Nói thật với cậu, cái tính thích đùa dai của tớ đều học cả từ cậu đấy.”

“Thế mà... tớ cũng không nhớ rõ...” Tôi cúi đầu, rũ mi.

Cách Cách cười vang thành tiếng “Chịu không nổi cậu! Tuy biết là cậu diễn trò nhưng vẫn không đỡ được bộ dạng đáng thương này của cậu! Phù rể của tớ bận rồi, bảo Đấu Đấu tớ nhờ tí đi, tớ sẽ trả nhẩn lại ngay!”

“Bảo Đấu Đấu nhà tớ làm phù rể chẳng phải sẽ đoạt hết nổi bật của cậu sao?”

“Đoạt là đoạt thế nào...” Hấn đây ấp tị tin “Gọi anh ta lại đây đi!”

Do đó, Đấu Đấu thay lễ phục phù rể, Cách Cách liền trả nhẩn lại cho hấn “Nhóc, về sau đừng có loạn kiểu đấy nữa đấy.”

“Biết rồi, em rể.”

Cách Cách gọi hấn là nhóc, hấn lại kêu Cách Cách là em rể. Thật ra Đấu Đấu cũng gian trá chẳng ít đâu.

Khúc quân hành kết hôn vang lên, cô dâu chậm chậm bước vào lễ đường. Tôi ngồi ngay hàng đầu tiên, gắt gao nhìn chăm chăm phù rể. Tôi dám cá nếu hỏi một trăm người: Chú rể với phù rể ai đẹp trai hơn? Cả một trăm người sẽ trả lời: phù rể đẹp trai hơn.

Cuối cùng, mục sư hô “Cô dâu chú rể trao nhẩn cưới!”

Sau đó thấy Cách Cách sờ sờ cái túi này lại sờ sờ cái túi kia vẫn không thấy lấy nhẩn ra! Xem ra là quên không mang rồi!

Cho chết! Chừa chưa!

Tôi rất là đắc ý! Ác nhân ắt sẽ có ác báo!

Ai ngờ hẳn lại thì thầm với Đẩu Đẩu “Đẩu Đẩu, cho mượn nhẫn đi, tối trả luôn!”

“Đây à?” Đẩu Đẩu ngốc nghếch lấy nhẫn ra.

“Không cho mượn!” Tôi vội vã nhảy chen vào giữa Đẩu Đẩu với Cách Cách.

“Ê! Nhẫn của các cậu là tớ tìm về cho đấy! Tớ chỉ mượn một tí thôi!”

“Đi mà mượn bố mẹ cậu ý!”

“Hai ông bà đeo nhẫn vàng, tục lắm! Nhanh lên! Cho tớ mượn nào!”

“Không cho không cho!” Cả chỗ này đâu phải chỉ có tôi và Đẩu Đẩu mới là một đôi cơ chứ, sao cứ khăng khăng đòi mượn bọn tôi? Tôi cuống quýt mở hộp, lấy chiếc của Đẩu Đẩu đeo vào ngón áp út tay trái cho hẳn “Anh ngốc, làm gì có ai cho người ta mượn nhẫn của chính mình chứ hả?!”

“Em đâu có nói là cho mượn!” Đẩu Đẩu cũng thuận thế đeo cái còn lại lên ngón tay tôi.

Không tưởng đến ông mục sư đột nhiên tuyên bố “Nhẫn đã trao đổi xong!” Tiếp theo bốn phía dậy lên tiếng vỗ tay âm ỉ, còn có người loe loé ánh sáng máy ảnh.

“Cái gì?” Tôi chợt ngẩn đầu. Lúc này mới phát hiện tôi với Đẩu Đẩu đang đứng ngay trung tâm, trước mặt Jesus, trước mặt mọi người, cùng trao nhẫn...

“Tốt lắm, tốt lắm, các cậu đi sang bên cạnh đi. Tớ tìm được nhẫn rồi!” Cách Cách đẩy tôi sang một bên, từ túi lấy ra một hộp nhung tơ, trao nhẫn với Rain.

Mục sư lại hắng giọng, một lần nữa tuyên bố “Nhẫn đã trao đổi xong! Chú rể có thể hôn cô dâu!” Chuyện vừa rồi không có được làm sáng tỏ.

Ngay sau đó lại là một trận vỗ tay.

Thấy mục sư đẩy đẩy gọng kính lão trên chóp mũi, thấy Cách Cách với Rain cười chẳng có ý tốt đẹp gì, lại còn mọi người làm bộ dường như không có việc gì, vẫn rào rào vỗ tay chúc phúc, tôi tự dưng có một loại cảm giác bị sắp đặt sẵn... Có lẽ bọn họ đã sắp xếp cho tôi cùng Đẩu Đẩu... cử hành một nghi thức nho nhỏ theo Đạo?

“Có hạnh phúc không?” Đẩu Đẩu thăm thì hỏi trộm bên tai tôi.

Chung quanh đều là người, tôi im miệng không trả lời, chỉ cười. Dắt tay Đẩu Đẩu, cùng đi vào giữa đoàn người.

Tất cả mọi người đều chụp ảnh kỷ niệm trên bãi cỏ. Tôi nhìn mọi người đang vây quanh cô dâu chú rể, kéo Đẩu Đẩu lùi dần, lùi dần về phía sau... rồi nói với Đẩu Đẩu “Bọn mình còn thiếu một nụ hôn.”

“Hôn gì cơ?”

“Là hôn sau khi trao nhẫn xong đó!”

“À!” Đẩu Đẩu tựa hồ cũng hiểu được, nhìn quay quắt ra xung quanh, thấy người người không chú ý đến bên này, nhanh chóng cúi đầu làm một cái kiss! Đột nhiên khắp nơi loang loáng loang loáng ánh đèn chớp, tiếng “Tách Tách” vang lên giòn tan, thợ chụp ảnh lẫn tất cả ai cầm theo máy ảnh đều chĩa ống kính nhắm sang bên này! Đến cả Rain cũng luồn tay xuống váy lấy ra một cái chụp điên cuồng, chụp xong các vị lại như không có chuyện gì mà trở về hành động cũ.

Đẩu Đẩu chỉ ngây ngốc nhìn tôi mà hỏi “Đây, rốt cuộc là họ bị gì thế? Bọn họ là có ý định sẵn rồi phải không...?”

Ngốc đến mấy cũng nhìn ra là họ có dự định rồi! Đẩu Đẩu cũng thật là... Tôi vỗ vỗ vai hắn nói “Họ chia sẻ trí nhớ với em đó. Về sau em mà lại mất trí nhớ, trong tay họ còn giữ chứng cứ đàng hoàng! Anh không còn cửa để mà hối hận đâu!”

“Không đâu, em sẽ mãi mãi không mất trí nhớ thêm lần nào nữa.”

“Không chừng là vậy.”

“Vì trí nhớ của em để ngay trong đầu anh, mà anh sẽ vĩnh viễn ở bên em, cho nên, em vĩnh viễn không đánh mất nó.”

Nói đúng lắm, tôi cũng không định cố thân cố sức đi kiểm lại trí nhớ đã mất lúc trước đâu.

Đầu Đầu à, em yêu anh lắm.

=====

1. Tớ đã nói đây là thanh thuỷ văn chưa nhảy =))))))))))))))))))

2. Cái đám cưới bựa + loạn vô đối 8-}

Tầm Trảo Thân Thân

7. Chương 7

CHƯƠNG 7 PN – SIÊU THƯ KÝ

Nguyên tác: Tử Thổ

Chuyển ngữ: Hải Hy Hy

Sau khi Rain kết hôn, kể cả xét theo việc công hay việc tư đều nên cấp cho cô một đợt nghỉ phép để hưởng tuần trăng mật. Tôi lục tung lý lịch trong công ty để tìm người thay tạm vị trí của cô mà vẫn không ưng ý ai cả. May mà có Đầu Đầu ở đây, việc gì cũng giúp tôi chống đỡ.

Cho đến khi tôi bận bịu chân tay đã được hơn một tháng, lòng tràn đầy chờ mong thư ký yêu quý của tôi trở về, cũng là lúc chồng cô, tức em rể của tôi, cũng chính là thằng bạn cực kỳ vô lương tâm Cách Cách, thay cô viết cho tôi một bức thư ngắn gọn như này:

Anh Doanh Doanh thân yêu:

Báo cho cậu một tin tốt đến kinh người nè —— bảy tháng nữa, cậu sẽ được làm bác! Sướng không? Bất ngờ không? Em rể cậu thật là tài năng đó chứ? So với Đầu Đầu của cậu lợi hại hơn chưa? Hai người các cậu đâu có sinh được! Hahahaha

~Tớ từ lúc biết cậu đã trở thành bạn bè tri kỷ nhất trên thế giới; tớ từ khi biết Rain liền lập chí trở thành một anh chồng xứng đáng; hiện tại tớ còn muốn làm một ông bố vĩ đại bậc nhất. Để bảo bối của tớ có thể khoẻ mạnh bình an chui ra cuộc đời này, tớ quyết định đưa Rain đến New Zealand dưỡng thai. Ở đó không khí trong lành, địa thế tốt, thích hợp để sinh cực cưng.

Trước kia tớ thấy nếu cậu từ cái chức chủ tịch đi, tập trung làm một chủ gia đình sẽ rất hay, nhưng mà giờ ngẫm lại, cậu không có thai được, không sinh em bé được, cả ngày thanh thoi ở nhà cũng vô vị. Nên là đi làm vẫn hợp cho cậu hơn, chỉ cần ở bên cạnh cậu có mấy người có khả năng là được. Lần này vợ tớ xa cậu, cậu chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng rất lớn, bất quá yên tâm đi, tớ đây lo liệu xong hết rồi, ngày mai sẽ có một em thư ký thiên tài vĩ đại —— Windy đến nói chuyện với cậu. Năng lực cô ấy tuyệt đối có thể bù lấp vào vị trí vợ tớ. Windy nguyên là thư ký lâu năm của tập đoàn Verder, cũng là đàn em học dưới khoá học đại học với Rain. Cô nể tình Rain nên mới đồng ý đến công ty chúng ta đó. Lý lịch cụ thể tớ đã bảo người mang đến bộ nhân sự rồi, cậu muốn đọc lúc nào cũng được, rồi tự quyết định đi.

À, đừng quên chuẩn bị tiền mừng dầy dầy một tí cho cháu trai (gái) tương lai của cậu nhá! Ngoan ~!

Người bạn trung thực kiêm em rể dễ thương của cậu

Cách Cách

Hứ! Rốt cuộc ai mới là sếp?! Tự chọn đường chạy, lại còn chỉ định thư ký cho tôi? Tôi cũng đâu phải thằng trẻ con, tôi có đầu óc sáng láng, tôi có cặp mắt tinh tường, tôi tự tuyển được người của tôi!

Vò nát bức thư dùng sức ném ra ngoài, không ngờ đúng lúc Đầu Đầu mở cửa vào, thế là đập ngay vào đầu hần. Vào mà không gõ cửa, cho chết!

“Sao thế? Lại bức bối? Đạo này tâm tình của em có vẻ không ổn tẹo nào...”

“Rain xin nghỉ việc rồi.” Tôi thở mạnh, gác chân lên bàn.

“Không phải xin nghỉ việc mà là xin nghỉ để. Chờ cục cưng sinh hạ an toàn, cai sữa, cô ấy sẽ trở về thôi!”
Hắn cứ như thể là cực kỳ hiểu rõ tình hình.

“Nhưng lâu lắm!”

“Không quá hai năm đâu.” Nghe ngữ khí của hắn, thời gian hai năm ngắn cứ như là chớp mắt hai phát vậy.
Đầu Đầu đến gần xoa xoa đầu tôi, tiếp tục an ủi “Mà, không phải Cách Cách đã sắp xếp cho em một siêu thư ký cực giỏi ư?”

“Thiên tài mới biết.”

“Ngày mai cô ấy sẽ đến đây làm phỏng vấn, em đi xem chẳng phải sẽ biết?”

“Không xem.”

“Lại như trẻ con rồi đây. Em không tin Cách Cách nhưng có thể tin Rain mà.”

Nói cũng đúng. Tôi vòng tay ôm lấy thắt lưng Đầu Đầu, mang theo ý đồ xấu xa mà thủ thủ “VẬY mai anh đi xem hộ em đi. Mai em có việc rồi, đi thì gấp lắm. Anh mà cảm thấy được thì cứ nhận, nhưng tất cả hậu quả phát sinh về sau, tổng giám đốc anh đi mà chịu trách nhiệm đấy. Hehehe...”

“Thôi được rồi, anh sẽ xem. Anh còn chịu trách nhiệm với chủ tịch của anh cả một đời, lại còn sợ một thư ký nhỏ bé sao?”

Đầu Đầu nói ra lời này nghe thật ngọt, tôi liền thoải mái trở lại, chờ đợi kết quả ngày mai.

Hôm sau, Đầu Đầu nói rằng không tồi, điều kiện cũng đã thỏa thuận ổn thỏa, nhưng tháng sau cô ấy mới bắt đầu đến làm việc ở đây được, cô phải bàn giao xong xuôi công việc bên Verder đã. Tôi hỏi Đầu Đầu một vấn đề mà tôi cảm thấy hứng thú: Lý do để Windy quyết định lựa chọn công ty chúng tôi, thôi nghỉ ở Verder là gì?

Đầu Đầu nói cho tôi biết, cô ngay lúc đó đã trả lời là: muốn đến một môi trường mới mẻ, học tập những điều mới mẻ, kết giao với những người bạn mới mẻ.

Một buổi sáng của một tháng sau, tôi xách cặp làm việc chen vào một toa tàu điện ngầm. Trong thời gian này đường xá đang sửa chữa, đường từ nhà đến công ty tắc nghẽn một cách khủng khiếp, lái xe thật tốn thời gian, thế là chọn lựa nhanh nhất và tiện nhất là tàu điện ngầm công cộng. Cảm giác cũng không tệ lắm, khá là mới lạ.

Nửa tháng trước Đầu Đầu phải đi công tác, tuy ngày nào cũng nói chuyện điện thoại nhưng nỗi lòng cô đơn lẫn nhớ thương vẫn càng ngày càng tăng, cũng may chịu đựng được đến phút cuối. Tôi tựa đầu bàn khoăn nên chuẩn bị bữa tối như thế nào thì lại tình cờ nghe được một cô gái đang gọi điện thoại có nhắc đến “tập đoàn Lập gia”, thế là nhìn trộm sang cô ta lại thấy là một gương mặt xa lạ. Vì thế tôi bắt đầu lưu tâm đến nội dung cuộc nói chuyện của cô.

“Hôm nay mình đi báo danh về nè. Ừ... Ừ... Thật ra thì tiền lương cũng tương đương bên Verder thôi, nhưng mình thấy bối cảnh phát triển của Lập gia khá hơn nhiều.”

A gì?! Có khi cô này là thư ký của tôi đó?! Tôi cẩn thận đánh giá một lượt, vóc dáng cao ráo, dáng người thon thả, khuôn mặt phần khởi, trang phục đúng một hình ảnh CV (1) tiêu chuẩn. Có điều gọng kính màu vàng sậm của cô làm tôi không thích lắm, trông rất danh đá, không hiền dịu gì cả, vẫn thích Rain hơn. Nhưng mà tôi thấy cô ấy lại coi trọng công ty chúng tôi, cảm giác có một ít vui mừng...

Cô cầm di động nói nói, còn cười đến ngả người ra sau, đã thế còn giậm chân ầm ầm, tiếng động không nhỏ chút nào, trong toa đã có không ít người bắt đầu chú ý cô.

Thôi~ đến một nơi mới mẻ, thành ra hưng phấn như vậy có thể hiểu được. Đột nhiên, cô đè thấp giọng thì thầm “Ai da, mình nói thật không chỉ là đi làm việc thôi đâu!”

Hửm? Không phải chỉ là đi làm việc? Còn gì nữa? Tôi vênh tai lên chăm chú lắng nghe.

“Cậu biết không? Lập gia có nhiều người còn độc thân mà đẹp thôi rồi luôn. Hôm nọ mình đi phỏng vấn ý, gặp được anh tổng giám đốc đẹp rơi đẹp rụng, thấy bảo vẫn còn độc thân... Chờ mình chín muồi trong đó sẽ đem cậu cùng vào công ty a, mọi người cùng nhau bắt cá, ahahaha...”

Giải thật, dám đến công ty chúng tôi đòi săn zai đẹp, lại còn nhắm mục tiêu là Đẩu Đẩu của tôi. Em nói nè Mặc Đẩu a Mặc Đẩu, anh xem mắt nhìn người của anh kiểu gì vậy? Để xem lúc về rồi anh định làm cách nào gánh vác hậu quả đây? Nói lảm bảm trong miệng... tôi vẫn đóng vai một hành khách bình thường, giấu nhem tâm tình khó chịu không lộ ra dù chỉ một ít.

* * *

Ở văn phòng.

“Chào anh ạ! Em là Windy, bạn học của Rain, rất vinh hạnh có thể gia nhập Lập gia đảm nhiệm chức vụ thư ký của anh.” Windy mỉm cười, nhìn qua rất có giáo dục, hoàn toàn không phải cô nàng phở lớ đáng sợ trong xe điện ngầm kia.

“Xin chào, hoan nghênh em đến công tác ở Lập gia.” Tôi cười lạnh nhạt, cười miễn cưỡng. Tương lai có khi tôi sẽ sắm một vai chủ tịch còn khắc nghiệt độc ác hơn cả một mẹ mẹ ghê! Đảo qua đảo lại câu xã giao ban đầu xong, liền phân phó Chu Chu – thư ký tạm thời đưa cô nàng đi làm quen nơi công tác mới, kết quả giữa trưa Chu Chu hậm hực mách, thư ký mới tới này cứ đi hỏi thăm tình trạng hôn nhân của mấy anh chàng nhân viên trẻ trẻ trong công ty, còn bảo đáng Chu Chu không đẹp, mặc quần áo cũng không hợp, phô hết cả khiếm khuyết của cơ thể ra. Chu Chu tức lắm, muốn tôi lấy lại công bằng cho cô.

Tôi tự biết Chu Chu để ý sau, còn tôi mới là người để ý trước. Nhưng tôi chỉ có thể giả lả khuyên nhủ “Nên đặt hòa hảo lên trước đã, quan sát vài ngày nữa rồi nói sau.”

Chiều, Đẩu Đẩu gọi điện về, nói sân bay bên kia đang ầm ầm mưa gió, sấm chớp đi đùng, chỉ sợ không về được trong đêm. Giọng nói của hắn nghe thực bất đắc dĩ, tôi đang háo hức chờ mong cũng thành ngập đầy hụt hẫng. Muốn một mình trốn vào quán cafe ngồi uống trà, lại nghe thấy bên trong có tiếng con gái đang gọi điện thoại. Những cái khác đều không nghe thấy gì, tự nhiên lại nghe thấy một câu lực sát thương cực mạnh —— “Chủ tịch Ứng quả thật không giống đàn ông!”

Giải lắm! Dám nói xấu sau lưng tôi cơ đấy! Tôi nấp sau cửa ngó vào, lại thấy chính là cô nàng ý đồ ở Lập gia đi bắt cá! Nhưng ngữ khí so với lần trước có vẻ trang trọng hơn nhiều, không biết lần này là đang gọi điện với ai.

Một tay cô bưng cafe, tay kia cầm di động, thao thao bất tuyệt không ngừng, bảo là chủ tịch Ứng hay phụng phịu, chủ tịch Ứng không hòa nhã, chủ tịch Ứng nói chuyện lạnh nhạt, một chút dịu dàng quan tâm cũng không hiểu, nói chung là không có nổi một lời tốt đẹp nào. Cuối cùng, cô chốt lại với cái người đang ở đầu dây bên kia “Kiểu đàn ông này, cho dù là chủ tịch, em cũng không hứng. Anh biết không hôm nay lúc em nhìn thấy anh ta tí thì bị dọa à nha! Đàn ông ba mươi tuổi đầu sao lại xinh đẹp như búp bê đến thế cơ chứ?! May là em dày dặn kinh nghiệm, gặp nguy không loạn đó. Ủa... được rồi được rồi, Cách luật sư, cảm ơn anh nhiều! Em phải đi làm việc đây, buôn tiếp sau nhé.”

Cách luật sư?!

Tôi tức khắc trốn sang một bên, trừng nhìn Windy cộp cộp đôi giày cao gót đi ra phòng pha trà, giống như sau lưng cô có dán một cái nhãn y xì tên Cách Luật vậy: nhân phẩm hủ bại.

Cách Cách, tôi sẽ không tha thứ cho cậu!

Tôi về văn phòng, dùng mọi cách có thể liên lạc với Cách Cách thử một lượt đều vô phương liên hệ. Ngay cả Rain cũng thế. Tôi nên biết sớm rằng Cách Cách kia đâu phải người tốt đẹp gì cho cam chứ! Giận kinh đi được! Tôi đáng lẽ phải cự tuyệt ngay từ đầu rồi! Tôi là đồ đầu lộn!

Ngực phùng phùng oán hận, lại không thể phát tiết, thế là bắt tất cả làm tăng ca! Rồi chộp lấy áo khoác, sải bước đi ra ngoài, chân nện thình thịch, “Rầm” một tiếng, cửa bị đóng sập cực mạnh, lập tức làm cho tất cả mọi người kinh ngạc —— đương nhiên có cả cái cô Wendy kia.

Hừ! Cho cô nhìn rõ, tôi không giống đàn ông á?!

* * *

Sáng sớm hôm sau, tôi ra sân bay đón Đấu Đấu. Vừa thấy tôi đây người ngùn ngụt oán khí xuất hiện trước mặt hẳn, những nhân viên đi công tác cùng cũng tức khắc chạy co vùi. Lên được cái xe, tôi liền xả hết oán giận về cái nàng thư ký “khôn khéo có năng lực” ra. Đấu Đấu nghe tôi tuôn một tràng giang đại hải xong, hôn lấy cái miệng vì nói nhiều mà hơi có chút khát nước của tôi, bảo “Cứ để anh xem xem thế nào, nếu cô ấy thật sự không tốt, anh sẽ sa thải.”

Nghe hẳn nói vậy, tôi không mở miệng thêm được cái gì nữa, lấy lại bình tĩnh, rúc vào trong ngực hẳn đến tận bãi đỗ xe của công ty.

“Giữa trưa gặp nhau ở chỗ cũ nhà ăn nhé.” Đấu Đấu vuốt vuốt tóc tôi, sau đó vội vã đi công chuyện của hẳn.

Tâm tình hôm nay rất là không tồi, cười tủm tỉm quay lại văn phòng. Mọi người đều biết hết lý do, chỉ có thể là bởi Đấu Đấu đã về thôi! Có mỗi nàng Windy kia nhìn nhìn tôi đầy nghi hoặc.

Ha ha, không cần bối rối như thế, cô rất nhanh sẽ phải chấp nhận thôi! Tôi nghĩ thầm.

Trưa, tôi đến nhà ăn, lia mắt một đường đã thấy Đấu Đấu ngồi dựa vào cửa một phòng ăn hai người trang nhã — chỗ ăn thường ngày của chúng tôi. Tôi gọi phần cơm trưa của mình, rồi cười cười với hẳn, thông dong vui vẻ đến gần. Bất thành linh, một đứa con gái, cắt đứt tầm mắt tôi và Đấu Đấu đang đưa tình.

“Quản lý Mặc, em có thể ngồi đây chứ?” Không đợi Đấu Đấu đồng ý, mông cô ta đã ngang nhiên chiếm đoạt vị trí của tôi.

Đứa con gái đáng giận! Dám ra tay với Đấu Đấu nhanh thế?!

“Ồ... Cái kia... Ồ...” Đấu Đấu có chút xấu hổ, rồi lại không dám đuổi cô ta đi.

Tôi phóng một ánh mắt đe dọa đến Đấu Đấu: Nói cho cô ta biết chỗ có người rồi! Anh có nói không thì bảo?! Hẳn lúng túng nhìn tôi, lại lúng túng nhìn sang Windy.

Tất cả nhân viên đang dùng cơm trong nhà ăn cũng không khỏi bất khả tư nghị (tưởng tượng và nghị luận) ngó Windy. Cô kia vẫn hồn nhiên không biết gì, bắt đầu vô liêm sỉ bắt chuyện với Đấu Đấu. Đấu Đấu hơi luống cuống tay chân, còn rồi ren không biết nên từ chối thế nào. Một tay cầm nĩa, một tay cầm dao, thế mà thành buông hết khí giới đầu hàng luôn rồi.

Tên ngố này!

Tôi không xem nổi nữa, trực tiếp vứt lại khay thức ăn, quay lưng bỏ đi. Giống như ngày đó, trong căn phòng ấy, tôi nghe được Windy nói “Ứng tổng tính tình hình như rất xấu nha!”

Trở lại văn phòng, bình tĩnh phân tích một chút, tôi cảm thấy, sau sự việc ngày hôm nay, sẽ có vài nhân viên lăm mồm nói cho Windy, quản lý Mặc là người của chủ tịch Ứng rồi. Như thế cũng đủ để cô hiểu được ít “lý lẽ”. Ừm, hẳn không sai là sẽ như vậy.

Lòng tôi ngập tràn chờ mong trong vòng ba ngày Windy sẽ phải đối đối tượng. Ai dè cô vẫn vắt óc nuôi ý đồ tiếp cận Đấu Đấu. Mỗi một ngày lại thay một bộ quần áo mới đẹp đẽ, vừa thấy Đấu Đấu đến một cái là chủ động chào hỏi, bày ra nụ cười mê người. Mà cực kỳ đáng giận nhất chính là, chỉ cần bị cô ta thấy Đấu Đấu vào văn phòng tôi, chưa đầy nửa phút sau cô chắc chắn sẽ bê cafe hoặc trà vào quầy rầy.

Thế là, tôi bị sự xâm nhập đột ngột của cô làm cho sợ đến mức quên mất chuyện bình thường làm nũng với Đấu Đấu trong văn phòng. Chu Chu cũng thường xuyên chọc ngoáy: kể ra cô ta cũng phi thường hăng hái hỏi thăm tin tức về Đấu Đấu, còn dùng di động chụp ảnh Đấu Đấu nữa. Tôi rất muốn hỏi Chu Chu, vì sao bọn em không nói cho cô ta sự thật?

Nhưng mà, tôi không hỏi ra.

Rốt cuộc là có một ngày, đại khái đám người bị cô ta làm phiền tới không thể chịu nổi, thái độ mặt nặng mày nhẹ một chút với Windy. Kết quả, Windy cư nhiên trực tiếp hỏi đến tôi chuyện riêng tư của Đấu Đấu, thật quá lớn mật rồi!

Cô hỏi “Nghe nói quản lý Mặc có bạn gái ạ?”

“Sao em lại hỏi tôi?”

“Vì mọi người đều nói quản lý Mặc bí ẩn lắm, nhưng lại thân với chủ tịch Ứng, mọi người bảo chắc chủ tịch Ứng rõ hơn. Chủ tịch Ứng luôn tạo cho người khác cảm giác tín nhiệm được mà!” Cô thậm chí còn tranh thủ thêm một phát chụp mông ngựa nho nhỏ nữa.

“Hô, vậy ah~” Nhân viên của tôi cũng quá là giỏi hoạt đó chứ, bắt tôi tự mình mà nói. Tôi đây bèn ồm ờ phun ra “Anh ta có người yêu rồi.”

Tôi nói thế xong, cô quả nhiên bị mất mát. Bất quá lập tức hỏi lại luôn “Chủ tịch Ứng gặp bao giờ chưa?”

“Gặp rồi.” Thậm chí còn đều đặn gặp hàng ngày nữa cơ.

“Có đẹp không?”

“Mỗi người một thẩm mỹ khác nhau, tôi thì thấy có. Giống một con búp bê xinh đẹp.” Đây là nguyên văn mồm cô nói thôi. Tôi quan sát biểu cảm của cô, hỏi lại “Làm sao? Thích Mặc Đẩu à?”

“Em thấy quản lý Mặc thật là người thích hợp làm chồng nhất mà em gặp được. Hồi trước nghe đồn anh ấy còn độc thân, đang định tấn công... Ai ngờ có bạn gái.”

Ha ha, người thích hợp làm chồng nhất? Tấn công? Tại sao chưa từng có ai dùng những từ ngữ này trên người tôi?! Đáng giận!

Tôi há mồm nói bậy một vài hành vi mất đạo đức của Đẩu Đẩu “Èo... Thật ra á, đừng nhìn vào cái vẻ thật thà bên ngoài của Mặc Đẩu. Kỳ thật anh ta là một tên siêu đại trắng hoa luôn, từ con gái vị thành niên mười sáu tuổi đến đàn bà năm mươi tuổi mà có tiền đều là phạm vi săn mồi tươi đẹp của anh ta đó, tốc độ thay tình nhân đứng đầu công ty, nguy hiểm lắm, đừng tùy tiện tiếp cận.”

“A? Thật ư?!” Windy tròn xoe mắt.

“Ừ! Đừng trông mặt mà bắt hình dong.” Tôi nghiêm trang gật gật đầu, chạy nhanh đi nào!

“Chẳng phải anh vừa nói bạn gái anh ấy xinh đẹp như búp bê đó sao?”

“Là cô nàng gần đây nhất.”

“Oh...” Windy bừng tỉnh đại ngộ. Rồi đi.

Tôi tự hỏi thế đủ để làm cô đổi hướng rồi chứ?

Kết quả đến đêm, Đẩu Đẩu trách cứ tôi “Sao em lại bảo anh là siêu đại trắng hoa?”

“Lừa cái cô Windy đó thôi! Để cô giữ khoảng cách với anh đó mà.”

“Em có biết gì không đấy?! Hôm nay cô ấy chạy tới nói sẽ không ngại làm một phần trong số lượng đồng đảo người tình của anh đó!”

Không thể nào?! Thời nay con gái đều open đến thế cơ à? “Anh đã nói gì?”

“Anh có thể nói cái gì? Anh nói là em nói bừa, nói giỡn thôi.”

“Hừ, thế sao anh không nói sự thật luôn đi?”

“Còn em sao cũng đâu có nói?”

Hai bọn tôi chằm chằm nhìn nhau trách móc, cuối cùng vẫn là tôi hôn nhẹ một cái nhận sai. Ừa đến tiếp theo đương nhiên là cái vòng ôm dịu dàng của Đẩu Đẩu.

Tôi nói với Đẩu Đẩu “Em biết tình cảm của chúng mình sẽ không bởi bất kỳ ai mà nảy sinh vấn đề gì cả.”

Vì thế Đẩu Đẩu thì thầm “Cho nên không cần đi để ý cô gái đó.”

“Em chỉ là ghen tỵ anh có người theo đuổi, trong khi em thì không thôi.”

“Chịu nói thật rồi à? Em đúng là bại hoại.” Đẩu Đẩu vỗ vào mông tôi coi như là trừng phạt.

“Hahaha...”

* * *

Một tháng vút qua, tôi không thể không thừa nhận, năng lực làm việc của cô tuyệt vời không hề thua kém Rain, có khi còn cẩn thận hơn. Có điều sao hành xử làm người của cô lại quái dị thế chứ? Vẫn ôm hy vọng mãnh liệt như thể dành cho một con kim quy? Mà buồn cười nhất chính là, hiện tại cô cơ hồ “minh mục trương đảm”(trắng trợn) đi lấy lòng Đấu Đấu, kẻ ngu ngốc cũng nhìn ra được. Hoa cô cắm trong văn phòng tôi là bách hợp, còn văn phòng hắn lại là hoa hồng! Mỗi lần đó trong lòng tôi lại gào thét với cô, Đấu Đấu không phải là kim quy (2) của cô, Đấu Đấu là ngọc yêu của tôi! Nhưng mà mỗi lần tôi tức, cũng chỉ có thể không nhéo trước mặt Đấu Đấu mà thôi.

Bất quá, trong tâm tôi, tôi vẫn đang rất khoáng đạt tự nhắc nhở: phải toàn diện cân nhắc một người.

Lại thấy một tháng nữa qua đi, Windy vẫn không hề hay biết quan hệ giữa tôi và Đấu Đấu. Đây là những gì tôi rất tin tưởng nhân viên Lập gia chúng tôi, kỷ luật nghiêm minh, phong cách cao quý.

Đường xá sửa chữa xong xuôi, bọn tôi lại trở về đi ô tô. Hôm nay chàng vạng lúc tan tầm, khi bọn tôi chuyện trò vui vẻ đi vào bãi đậu xe cũng là lúc Windy lộp cộp đôi guốc cao gót đuổi theo.

“Quản lý Mặc, em tiện đi nhờ xe anh một đoạn được không?”

“Chúng ta... cùng đường à?”

“Cùng đường đó! Em hỏi Chu Chu rồi, nhà của em cùng đường với Mặc quản lý đó nha.”

Đấu Đấu nhìn sang tôi, tựa hồ trưng cầu ý kiến. Tôi trợn mắt liếc hắn rách tung: Hỏi em làm gì? Đây là xe của anh!

Tôi túm lấy chìa khoá của Đấu Đấu, không nói tiếng nào mở cửa ngồi chỗ ghế cạnh ghế lái. Windy kinh hô “chủ tịch Ứng ngồi cùng xe với Mặc quản lý ư?”

“Đúng rồi.” Tôi tỉnh bơ trả lời.

Đấu Đấu lại bổ sung thêm “Bọn anh ở cùng một khu.” Thậm chí là cùng một tầng, cùng một phòng nữa đấy — tôi thấy hắn nên bổ sung đầy đủ thêm tí nữa đi. (đâu, còn cùng một giường, cùng một bồn tắm, cùng một bàn ăn... nữa cơ =)~)

“Thế thì tiết kiệm được xăng nhỉ?”

“Ừ, đúng vậy. Bọn anh thường xuyên car-pool (3).” Đấu Đấu ngây ngô cười.

Mọi người đều bảo, xe là không gian mở rộng của nhà. Hôm nay bên trong không gian thứ ba của cái ô tô nhỏ nhỏ này, lòng tôi vạn phần rất không hài lòng, hướng tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ xe, bắt đầu khó chịu, ngày mai tốt hơn hết bắt Đấu đi xe thể thao hai chỗ đi làm mới được.

Ngày hôm sau, Đấu Đấu dùng lý do xe chỉ có hai chỗ ngồi, thành công cắt đuôi được ý đồ lại tiện nhờ xe của Windy. Lúc tan tầm cô mang tâm tình buồn bực mà về. Đấu Đấu vẫn còn việc chưa xong, thế là văn phòng chỉ còn lại có hai người.

Gõ tách một phím Enter cuối cùng, đóng văn kiện lại “Tốt lắm, Doanh Doanh, xong rồi!”

“Về nhà thôi!” Tôi thoải mái tinh thần sà vào trong ngực hắn.

“Doanh Doanh.”

“Ừm?”

“Lâu rồi không ở văn phòng hôn em.”

“Ừm.” Tôi nhắm mắt lại, chủ động hướng môi lên.

Trong lúc hôn nhau, chúng tôi thay nhau cởi áo khoác, tháo cravat, mở tung mấy cái cúc áo, dừng lại, thoáng hít sâu, chuẩn bị làm bước tiếp theo, đột nhiên phát hiện cửa có gì không đúng, liền quay đầu lại. Windy?! Sao cô ấy vào đây? Vào lúc nào? Cửa không đóng ư?

Cô thư ký bị chấn kinh quá độ, hai tay ôm phủ lấy trái tim, trợn mắt há mồm, có vẻ đã hoá đá hồi lâu rồi. Tôi đoán cô đời này chắc chưa từng thấy hai thằng đàn ông nào thân thiết.

“Ngại ghê, Doanh Doanh là honey của anh.” Đấu Đấu lúc này lại vô cùng phong độ, một chút lúng túng bị người ngoài nhìn thấy cảnh kiss cũng không có “Phiền em đóng cửa hộ được không?”

Windy gật đầu một cái.

“Cám ơn.” Đấu Đấu quay đầu lại, nụ hôn bỗng rất lại nghiêm hân trên cổ tôi.

Đầu-gỗ-Windy hình như đã lùi ra ngoài, đóng cửa lại, từng bước một thất thủ rời đi.

Ngày mai cô sẽ thế nào nhỉ? Xem ra chỉ có ngày mai mới biết được. Trước mắt cứ phải đối phó với tên gốc đang biến thân thành ác lang này đã.

* * *

Từ sau ngày đó, tôi phát hiện Windy bắt đầu biến hiện thần kinh dần. Đầu tiên là mới sáng ra tự nhiên lại đi đến nắm lấy hai tay tôi thủ thủ “Chủ tịch Ứng, anh yên tâm, em tuyệt đối sẽ không nói cho người khác biết đâu! Em cam đoan! Em thề! Em hiểu mà!”

Giờ cơm trưa, cô cũng ra sức kéo tôi với Đấu Đấu ăn cơm ở bàn bốn người, còn thần thần bí bí nói “Ba người cũng ăn cơm mới không để cho người ta nghi ngờ. Sau này có sự gì em sẽ giúp các anh chống đỡ.”

Họp, tôi đi cùng với Đấu Đấu, bỗng dưng bị trượt chân, vừa vặn được Đấu Đấu ôm lấy chìm trong lòng.

“Không sao chứ?” Đấu Đấu thâm tình nhìn tôi.

Tôi cũng hạnh phúc mà đáp lại “Không sao.”

Tất cả mọi người cười khanh khách khi nhìn tới chúng tôi, lúc này Windy khẩn trương lao đến giải thích với mọi người “Rất bình thường thôi! Chủ tịch Ứng bị trượt chân, người đứng cạnh giúp đỡ một tí thôi à, a, ha ha...”

Mọi người đều cảm thấy cô này sao mà kỳ quái thế không biết.

Về sau, Windy còn lén lút nghiên cứu sách đồng tính luyện ái, luôn giả bộ dùng ánh mắt đồng cảm với đồng tính luyện ái mà nhìn tôi với Đấu Đấu, làm gì cũng hết sức cẩn thận. Một lần có một nhân viên nói đùa với một nhân viên khác là “éo lả”, cô lập tức vút người tới chỉ trích người ta ngay, thực làm tôi toát mồ hôi hột một phen. Cô có cần thiết phải thế không?

Tôi nghĩ, liệu có nên có ai đó giải thích với cô tí đi chứ?

Rain và Cách Cách gửi ảnh của họ ở New Zealand đến đây. Rain ở trên bờ cát cạnh biển, bụng đã có vẻ nhô ra, Cách Cách một tay đặt trên bụng vợ hân, cười đến rất đắc ý. Thật sự là một cặp hạnh phúc!

Tôi trở về gửi một bức mail, ngoài việc chúc mừng họ, còn xin họ làm ơn nói rõ ràng cho Windy hiểu đi, đừng có để cho cô ở công ty chúng tôi cứ như người ngoài hành tinh thế chứ. Mail gửi xong rồi, nhưng tin tức đáp lại yểu luôn chả thấy tăm hơi đâu. Tên Cách Cách đó chắc chắn là muốn xem trò hay mà!

Thời gian trôi thật là nhanh. Chưa gì Rain đã sắp sinh cục cưng rồi, nghe nói hình như là thai sinh đôi. Ông nội đáp luôn một chuyến bay đến New Zealand trước. Tôi chờ lễ đầy năm của công ty kết thúc xong, cũng đi New Zealand đón chào cháu ngoại tôi ra đời. Mà Windy đúng là một thư ký có năng lực, bao nhiêu ngày qua cô vì “giữ bí mật” cho tôi và Đấu Đấu, thật sự hao không ít tâm lực.

Lễ mừng đầy năm hôm ấy, toàn thể nhân viên trang trí hội trường lung linh không tưởng, chuẩn bị cho một buổi tối liên hoan tuyệt vời nhất. Tiệc đứng rất đẹp, mọi người tận hứng mà khiêu vũ, các trò chơi diễn ra vô vàn thú vị, phần thưởng cũng vô cùng phong phú. Cuối cùng tới tiết mục văn nghệ cũng đến lượt tôi phải lên sân khấu, hàng trăm người bắt đầu âm ỉ “Song ca đề! Song ca đề!”

“Mặc quần lý! Mặc quần lý!”

Ui... Bị bọn họ gào tôi cũng phải thấy ngượng. Đấu Đấu cũng thế, mặt mày nhăn nhó. Có người ném micro cho hắn, hắn cũng chuẩn bị lên sân khấu, Windy chẳng biết ở đâu bắn ra tràn đầy sức sống đòi lên song ca với tôi. Micro trong tay tôi tí nữa thì rơi luôn xuống đất.

Toàn hội trường yên lặng. Mọi người dùng ánh mắt không thể hiểu nổi mà nhìn Windy. Nhạc vang lên, hát thì hát, mỗi tội hát trật nhịp, hát hỏng không ít. Đến khi kết thúc, tiếng vỗ tay lẻ loi lộp bộp, chỉ có Đấu Đấu ra sức vỗ tay nhiệt liệt. Tôi đành giải thích với Windy “Tôi biết tôi hát không ổn, làm liên lụy em.”

Đột nhiên Cách Cách từ New Zealand gọi điện đến báo Rain đã sinh. Yêu cầu chiếu hình ảnh để mọi người gặp cục cưng của hắn! Trong lúc nhất thời, cả hội trường lại rộ lên ồn ào. Có người bê cái máy chiếu tới, trên tường lập tức xuất hiện cái mặt của Cách Cách.

“Doanh Doanh! Tổ đề rồi! Tổ đề rồi! Hai đứa!” Hắn kích động đến mức nói năng lộn xộn!

Tiếp theo màn hình chiếu ngay tới hai đứa nhỏ vừa mới ra đời. Hai đứa đều him híp mắt, nắm tay bé bỏng, mập mạp, yêu không chịu được!

Sau đó là hình ảnh bà mẹ vất vả.

Rain hơi kiệt sức, nhưng vẫn có thể cười nói với tôi “Anh Doanh Doanh, cục cưng dễ thương không? Sau này cho anh với Đấu Đấu một đứa làm con nuôi đó!”

“Ồ

~!” Toàn hội trường lại chấn động! “Chúc mừng chủ tịch Ứng! Chúc mừng quản lý Mặc!” Tất cả mọi người thực high ah~!

.

Tôi phần khích cầm tay Đấu Đấu, phân phó cho Windy “Đặt cho tôi vé máy bay đi New Zealand ngay, hai vé.”

Windy không phản ứng gì.

“Windy?” Tôi gọi thêm một tiếng, vẫn không thấy nhúc nhích “Windy? Em làm sao vậy?”

Cả buổi, cô mới chỉ vào tôi và Đấu Đấu “Chẳng lẽ... tất cả mọi người đều biết anh và quản lý Mặc...”

“Chắc là vậy á, ha ha.” Tôi cái gì cũng không biết đâu nha.

Đột nhiên, Chu Chu cùng một nhóm thư ký khác đi lên, mang theo tâm tính muốn trả thù mà nói với Windy “Chủ tịch Ứng quản lý Mặc là trời sinh một đôi, chẳng lẽ cô không biết ư?”

“Đúng đấy! Hai anh ấy kết hôn từ nhiều năm trước rồi!”

“Chị bảo này Windy, em cũng trì độn quá đi!”

“Hoá ra là cô không biết a, chẳng trách cứ xum xoe như không có chuyện gì với quản lý Mặc như thế. Còn tưởng cô muốn thế nào. Thôi quên đi, niệm tình cô không biết, tha thứ cho cô!”

“...”

Tôi biết, ngày ấy Windy đã chịu đả kích không nhỏ. Cứ nhìn vào cô đứng ngốc tại chỗ gần năm phút là hiểu được ngay. Tôi cùng Đấu Đấu đều hổ thẹn cúi đầu.

* * *

New Zealand là một đất nước xinh đẹp, không trung xanh biếc ***g lộng, những triền núi xanh sẫm nồng đượm trải rộng đến tận chân trời. Một đàn cừu đáng yêu thông thả gặm cỏ, chó chăn cừu (4) thì tất bật chạy tới chạy lui. Tôi cảm thấy đất nước này hình như trước kia tôi đã từng tới, có một loại cảm giác mơ hồ thân quen vô cùng.

Để bồi thường, tôi đưa Windy cùng đi New Zealand. Vừa thấy cục cưng tôi đã vọt ngay đến. Windy vừa thấy Cách Cách cũng bắn tới ngay “Anh, anh, anh... Sao anh không nói sớm cho em biết?”

“Nói cái gì?” Cách Cách khó hiểu.

“Nói chuyện của chủ tịch Ứng với quản lý Mặc đó!”

“Đây là chuyện riêng của người ta, bọn họ yêu nhau muốn thì sẽ tự nói với em, anh thì làm sao nói lung tung cho được?” Cách Cách tỉnh queo vô tội đáp “Đã giới thiệu chỗ làm tốt cho em rồi, không cảm ơn thì thôi còn mắng anh, đồ không có lương tâm...”

“...”

Tôi từ miệng Rain mà biết được, Windy đích thực là đàn em đại học của cô, nhưng căn bản là không quen; còn Cách Cách thì lại rất quen biết, vốn chung trường trung học, lại cùng là sinh viên tốt nghiệp chung cao học. Nghe nói, mối tình đầu của Windy chính là Cách Cách, chỉ tiếc Cách Cách năm đó dường như có đôi tượng rồi, Windy đã bị từ chối không thương tiếc, cuối cùng lại thành bạn tốt. Lần này Cách Cách đưa Windy đến Lập gia chính là để cô giải quyết vấn đề hôn nhân, mỗi tội Windy sau khi vào xong lại nhầm nhe nhầm đối tượng mất tiêu.

Windy vẫn còn cãi nhau với Cách Cách, tôi và Đấu Đấu thì thoải mái quan tâm hai đứa nhỏ. Tiểu baby đáng yêu khùng khiếp. Rain nói “Một đứa lấy họ cha, một đứa lấy họ Ứng.”

Đấu Đấu nghe thấy thế, lập tức kéo tôi sang một bên nhỏ giọng thương lượng “Doanh Doanh, con nuôi của bọn mình không thể mang họ Mặc được à?”

“Không được đâu.” Riêng cái vấn đề này tôi lại thực nghiêm túc, tử tế nêu ra nguyên nhân “Cục cưng là phải theo họ mẹ nó, cũng không phải theo họ em.”

Đấu Đấu không nói thêm gì nữa, trầm mặc một lát. Cũng không quá vài phút sau, hần lại chạy tới thoải thuận với Cách Cách “Anh có thể sinh thêm một đứa nữa được không?”

“Anh muốn một đứa mang họ Mặc chứ gì?”

“Anh biết à?”

“Tôi với anh đổi vợ là xong.” Cách Cách nhơn nhơn cái vẻ cực kỳ bỉ, thật muốn tát mạnh cho hần mấy phát. Windy đẩy đẩy gọng kính, phun ra một câu “Anh, mối tình đầu của anh chắc không phải chủ tịch Ứng đấy chứ?”

Tôi thấy hình như gần đây cô ấy phải hứng đỡ nhiều kích thích quá, suy nghĩ bắt đầu méo mó tợn.

Thế mà, Cách Cách lại phản ứng siêu dữ dội, vội vàng kêu la “Em nói bậy gì đấy!”

Windy bình tĩnh phân tích “Em nhớ rõ hồi xưa anh viết tên trên cặp anh là I Love silvercoin (tôi yêu tiền bạc). Lúc ấy em còn tưởng anh tham tài, giờ mới nghĩ ra, silvercoin đó chắc là chủ tịch Ứng hả?”

“Này! Tiểu thư, em không nên dựng chuyện a!” Cách Cách nhảy dựng lên!

“Silver là ngân, tương tự với Ứng. Coin phát âm giống với Khả Doanh không phải sao?” (5)

Ha ha, trí tưởng tượng của Windy đúng là phong phú! Tôi bèn ra mặt giải thích “Windy em không biết rồi, sở thích của Cách Cách là sưu tầm tiền trên thế giới.”

“Đúng thế.” Cách Cách vỗ vỗ bả vai tôi, cười ha ha.

“Windy đừng có châm ngòi tình cảm vợ chồng nhà người ta nha!” Tôi cũng vui vẻ cười.

Lúc này, Đấu Đấu vô thanh vô tức xuất hiện bên người tôi, thận trọng bắt lấy cánh tay Cách Cách đang khoác trên vai tôi mà bỏ ra.

“Ê! Anh đây là ý gì đó?” Cách Cách suýt nữa nhảy dựng lên.

“Không ý gì cả.” Đấu Đấu giam chặt tôi trong ngực hần, còn nghiêm trang hỏi “Đặt vé máy bay về chưa?”

“Đặt rồi, ba hôm nữa.”

Cách Cách phi thường không thích bị hiểu lầm, tiếp tục la hét “Ê! Đấu Đấu! Anh đừng nghi thần nghi quỷ thế! Ê...”

Đáng tiếc Đẩu Đẩu không thèm đặt hấn vào mắt, không nói về baby, không nghĩ đến tên họ, lôi tôi ra ngoài xem cừu — tựa như chó chăn cừu canh chừng cừu của nó, không chịu để Cách Cách tới gần. Haha, Đẩu Đẩu của tôi là dễ thương nhất!

Cách Cách quay sang Rain “Vợ, em đừng tin Windy đấy nhé! Bịa đặt đấy!”

Rain chỉ ngọt ngào cười “Cho dù là thật, em cũng không để ý đâu!”

Thật là cô vợ khoan dung độ lượng! Phía sau, tôi chỉ nghe được tiếng Cách Cách to mồm gào rú “Windy, em cái đồ thư ký đáng giận ——!”

Đến bây giờ, tôi cảm thấy Windy đúng là một thư ký xuất sắc. Để cho tên Cách Cách ưa bởi móc gièm pha đó sau này bớt ngạo mạn đi!

=====

Chú thích:

1. CV

Trong trường hợp này có thể hiểu là hình thức, dáng vẻ khi đi xin việc.

2. Rùa bên Trung Quốc để chỉ mấy tên dê, trắng hoa lăng nhăng kiểu biến thái =)

Còn ‘kim quy’ trong truyện thì có thể hiểu là, dù anh Đẩu có là ‘quy’ / lăng nhăng dê già biến thái thì vẫn là lăng nhăng dê già biến thái đẳng cấp cao =))))

3. Car-pool

Cùng chung chi trả các chi phí với chiếc xe dùng chung.

4. Chó chăn cừu thì có rất nhiều loại. Nhưng gần với truyện nhất thì có lẽ chính là loài New Zealand Huntaway (hay New Zealand Sheep Dog)

5. Ngân đọc là yin, Ứng là ying, gần như là đọc giống nhau, nghe không kỹ có thể sẽ nhầm.

Khả Doanh đọc là ke ying, chữ ying đọc sau âm ke phát âm rất nhẹ, trọng âm hầu như rơi vào ke, nên đọc gần giống coin.

Về hint của Cách Cách – Doanh Doanh, cái vụ mối tình đầu có thật k, xin để cho Cách Cách giữ trong lòng vậy, nhưng mà mình cũng nghĩ dễ là thật lắm nha =))))

Chính thức hoàn r’, post vội ^^”

Cám ơn mn đã ủng hộ trong thời gian qua

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tam-trao-than-than>